BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

KOMÜNİST

KöZ

AYLIK KOMÜNİST GAZETE FİYATI: 1 TL (KDV DAHİL) SAYI: 3 (100) WWW.KOZONLINE.ORG

Ermeni sorunu hakkında söylenmeyenler

Ermenilerin uğradıkları kıyımlar emperyalistler tarafından istismar edilmeye çalışsa da esas olarak onları ilgilendiren bir sorun değildir. Ermeni sorunu esas olarak Ortadoğu'nun ezilenleri ve emekçileri açısından yaşamsal bir politik öneme sahiptir. Tam da bu nedenler KöZ'ün arkasında duran komünistlerin Ermeni sorununa dair geçmişte yaptıkları saptamaları hatırlamanın tam zamanıdır. s.10-11-12

AKP'nin Provokasyonlarını Boşa Çıkarmak için Kitlesel Eylemlere

HDP'nin parti olarak seçimlere gireceğini açıklamasıyla birlikte önce HDP'nin barajı aşıp aşamayacağı hakkındaki tahminler gündemi işgal etti. Bir süre sonra HDP'li bir meclis bileşiminin nasıl olacağı konuşuldu. Koalisyon ihtimali olduğunu dile getirmeye başlayanlar da eksik olmadı. Böylece seçim sürecine povokasyonların damga vuracağını söyleyenler çoğaldı.

Belli ki AKP asıl kışkırtmak istediği kitleleri kışkırtamadıkça HDP'yi "provokasyon öcüsü" ile terbiye edip "uslu durmaya" razı etmek istemektedir. HDP'nin aktif bir seçmen kitlesiyle seçim sürecine damga vurmasını önlemek istemektedir. Bu provokasyonların asıl amacı HDP'nin emekçileri seferber etmesini engellemektir.

HDP ve destekçileri yaklaşan 1 Mayıs'ta "provokasyona gelmemek" bahanesiyle geri planda durmamalıdır. Aksine seçimlere parti olarak girmenin ve 12 Eylül barajına meydan okumanın gereği, 1 Mayıs eylemlerinin sorumluluğunu da üstlenip varoşlardan miting alanlarına kadar her yerde 1 Mayıs'ı AKP'nin gönderileceği dev bir seçim eylemine dönüştürmektir.

Provokasyon Nedir? Kim Yapar? Kime Karşı Kullanılır?

Devrimciler provokasyonları dengeleri ezilenler lehine değiştirilebilecekleri fırsatlar olarak algılamayı da bilmelidir. s.13

Taksim 2015 1 Mayısı ve genel seçimler

Erdoğan'a Beştepe'yi dar etmek isteyenler 1 Mayıs'ı sendika bürokratlarına havale edemezler. s.14

KöZ'ün Sözü

AKP Kendi Kazdığı Kuyularda Debeleniyor

AKP'nin Batışına Nezaret Etmek Yetmez

Ödev AKP'yi Gönderecek Kitlesel Başkaldırıya Önderlik Etmektir

Çağlayan Adliyesinde DHKPC'nin rehin alma eylemi, iki devrimciyle birlikte Berkin Elvan davasına bakan savcının öldürülmesiyle sonuçlandı. Bu polis operasyonun dumanları tüterken, seçim sürecine damga vuracağı beklenen bu olay gündemden düştü. Yerine Ağrı Diyadin'de jandarma birliklerinin gerilla güçlerine saldırmasıyla kendini gösteren bir başka hükümet saldırısı gündeme oturdu. s.15

İstanbul, İzmir Varoşlarından ve Mudanya'dan Seçim Habeleri s.3

Hasan Coşkun Yoldaş Anısına Panel:

Türkiye'de rejim krizi, seçimler ve AKP'ye karşı birleşik mücadele

Bu yıl dördüncüsünü düzenlediğimiz Hasan Coşkun panelleri "Türkiye'de rejim krizi, seçimler ve AKP'ye karşı birleşik mücadele" başlığı altında gerçekleştirildi. Panelde ÖDP adına İbrahim Aydın, HDP adına Erkan Karabay, KöZ adına ise Çetin Eren konuşmacı olarak yer aldı. s.8-9

Kadıköy'de 8 Mart mitingi

İzmir Kadın Platformu'ndan 8 Mart eylemi s.6

2 Nisan Koç Direnişi Yıldönümü

Tersanelerde iş cinayetleri ve direnişler sürüyor

Mudanya'da PRYSMIAN grevi s.16

İstanbul Newroz'u s.5

İzmir Newroz'u s.4

Ankara Newroz'u s.4

Mudanya Newroz'u s.4

Okur/Yazar Mektupları

Ege'de fiili OHAL

Üç haftadır Ege Üniversitesi yoğun bir abluka altında. Okulun tüm giriş ve çıkışlarında kimlik kontrolü ve üst araması yapılıyor. Daha önce bu tür uygulamalara rastlanılmayan kampüse, hem okulun kendi güvenliği hem de envaı çeşit polis tarafından aranmadan girmek artık imkânsız. Üstelik bu "tedbirler"e sadece öğrenciler değil, öğretim görevlileri bile maruz kalıyorlar. Araçları ile gelen öğretim görevlilerinin araçlarının dahi aranıldığına tanık oluyoruz.

Yıllardan bu yana sol-sosyalist-devrimci ve yurtsever öğrencilerin faaliyet yürüttüğü ve onlarla anılan Edebiyat Fakültesi önü birkaç haftadır polis işgali altında iken, geçen hafta itibari ile sac duvarlarla etrafı örüldü. Böylelikle Ege Üniversitesi'nin en çok kullanılan kamusal alanı F tipi bir hapishanenin avlusuna benzer bir hal aldı.

Neredeyse tüm fakültelerin önünde ve kafelerde yoğun bir polis varlığını da bu tabloya ekleyelim. Okulun girişinde ise çevik kuvvet, TOMA ve akrepler daimi olarak bekliyor.

Tüm bu sıkıyönetim uygulaması üç hafta önce gerçekleşen faşist saldırının ardından hayata geçirildi.

20 Şubat Cuma günü yüz elli kişilik faşist bir güruh okulda kimsenin olmadığı saatlerde, polis gözetiminde Edebiyat Fakültesi civarındaki devrimcilere ve potansiyel olarak düşman gördüğü için orada bulunan başka diğer öğrencilere saldırmış, bu saldırıya öncülük eden faşist hayatını kaybetmişti.

Ellerinde satır ve bıçaklarla devrimci avlamaya çıkan bu faşist sürünün kayıp vermesi ardından burjuva medya meseleyi "sağ-sol kavgası", ölen faşisti ise "masum bir kurban" olarak lanse etmişti.

Bu propaganda aslında, kendisini solda ifade eden bazı kesimlerde dahi etkili olmuş, ölen faşiste duydukları üzüntüyü dile getirenlerle sıkça karşılaşır olmuştuk.

Oysa yaşanan faşist saldırı pek çok kez pek farklı yerlerde, okulda, semtte, sokakta gerçekleşen faşist saldırıların bir benzeriydi. Bu saldırıyı gerçekleştirenlerin de Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta, 16 Mart'ta Beyazıt'ta saldıran faşistlerden bir farkı yoktu. Hatta bundan birkaç ay önce Kobanê eylemleri sırasında İzmir'de, Doğanlar Mahallesi'nde Ekrem Kaceroğlu'nu linç ederek katledenlerden de farkları yoktu.

Polis eskortu eşliğinde gerçekleşen bu saldırıda farklı olan tek şey saldırılanlardan birinin ya da birkaçının değil, saldıranlardan birini hayatını kaybetmesi oldu.

Sonuç itibari ile bu faşist saldırı ile devrimcileri sindirmeyi amaçlayanlar başarılı olamadılar. Fakat bu görevi, saldırıyı gerçekleştirenlerin "ağabeyleri", yaşanan ölümü gerekçe haline getirerek okulu işgal eden kolluk kuvvetleri aldı.

Şu anda okulda fiili bir OHAL havası hakim. Edebiyat önüne örülen sac duvarları protesto eden öğrenciler sıklıkla gözaltına alınıyor. Bu OHAL uygulaması ise sürdürülebilir değil.

Bu baskı ve faşist saldırılar, devrimcilerin okulumuzdaki öğrencilerin geneline temas eden, onları ve onların taleplerini temsil eden bir faaliyet ve örgütlenme hattına sahip olması ile boşa çıkarılabilir. Dışa dönük, en geniş kesimlerin çıkarlarını savunan, onları birleştiren kitle çalışmaları ve örgütleri ile faaliyet yürütenler faşist saldırılar karşısında yalnız, devlet baskısı altında çaresiz kalmaz.

Bununla birlikte bir okuldaki faşist saldırılara karşı mücadele bile salt bir okuldaki devrimcilerin çabası ile başarıya ulaşamaz. Faşist saldırıların boy hedefi haline gelmemek ve bu faşist saldırıları püskürtmek için dahi devrimcilerin emekçilerin bulunduğu alanlarla, işçilerin çalıştıkları havzalar ve yaşadıkları varoşlarla canlı bir ilişkiye sahip olması gerek. Ancak bu sayede faşist saldırılara karşı diri refleksler üretilebilir, faşist saldırılar püskürtülebilir.

Varoşlarda Birleşelim

Faşist Saldırıları Püskürtelim!

Ege Üniversitesi'nden Bir Komünist

1 Mayıs Mahallesi yıkımlara geçit vermemek için kolları sıvadı

Mahallemizdeki imar sorunlarının yavaş yavaş gün yüzüne çıkmaya başlamasıyla birlikte biz de bunu gündem etmeye başlamıştık. Deniz Gezmiş Park Forumu'nun bu gündem üzerine toplanmasının ardından kimi pratik adımları da atmaya başlamıştık. Forum toplantılarına ilk başta HDP, Kaldıraç, Site ve Esenevler Derneği, Alınteri ve KöZ olarak biz katılmaktaydık. Bu süreçte derhal mahalledeki gerçekleşmesi muhtemel olan imar planına ilişkin bir bildiri kaleme alarak dağıtımını gerçekleştirdik. İlk dağıtımımızda oldukça ilgi çeken bir gündem olduğu kendisini çok net göstermişti. Sonrasındaki toplantılarımızda pratik sürecinde ve toplantılara katılımda bir düşüş söz konusu olmasına rağmen bu gündemi işleme konusunda geri durmadık. Site ve Esenevler Mahalleleri Derneği ile birlikte kimi yöre derneklerine giderek yönetimleriyle görüşmek bu meseleyi yüz yüze anlatmak ve üyelerini de bu konuda elimizden geldiğince bilgilendirmeyi önümüze koyduk. Şimdiden bu zemini döşersek imar planları askıya çıkarıldığı vakit, hazırlıksız yakalanmadan hızlı bir şekilde itirazların gerçekleşmesini örebilmek istedik. Öylesi bir durumdaki gecikme imar planlarının uygulanmasının önünü açabilecek bir duruma yol açacaktır. Bu kaygılardan hareketle yöre derneklerini dolanarak bilgilendirme toplantıları yapmak ve en nihayetinde de 1 Mayıs Mahallesi Halk Meclisi'ni toplayarak bu süreci en geniş kesimlerle birlikte örmek gibi bir muradımız var.

İlk etapta mahalle esnafına ve mahalleliye dağıttığımız bildirilerin ardından kimi yöre derneklerine ziyarete gittik. Site ve Esenevler Derneği'ndeki arkadaşlarla birlikte ilk olarak Maraş Gücüklüler Derneği'ne ve Erzurum Aşkaleliler Derneği'ne gittik. Burada yönetimdeki arkadaşlarla görüşüp durumu anlattıktan sonra dernekte o an bulunan herkese bunu anlatmamızı istediler. Bir yandan bildirileri tek tek oradakilere verdik bir yandan da bu durumun içeriğini anlatan konuşmalar gerçekleştirdik. Her iki dernekte de orada bulunan tüm üyeler oldukça ilgili bir şekilde dinlediler konuşmalarımızı. Yoğun bir şekilde soruların da sorulduğu ortamda pratik olarak nasıl bir hat izleyeceğimizin de altını çizdik. Bu konuşmalarda da özellikle yerel ve genel belediyelerin ikiyüzlülüğünü ortaya koymaya çalıştık. Zaten sorunun kendisini ortaya koyunca orada bulunanların bu duruma ilişkin belediyelerde karşılaştıkları sıkıntıların da gün ışığına çıktığını gördük. Ataşehir gibi bir CHP'li belediyenin 1 Mayıs Mahallesi'ne yönelik rantçı bakış açısının mahalle emekçileri nezdinde ortaya çıkmaya başladığını fark ettik. Planladığımızdan çok daha uzun sürmesinden kaynaklı o gün sadece iki derneğe girebilmiş olduk. Her iki dernekte de adeta ayrı ayrı birer halk toplantısı gerçekleştirmiş gibi bir durum yarattık. Önümüzdeki süreçte bu dernek ziyaretlerini aksatmadan devam ettirmenin ne kadar elzem olduğunu fark ettik. Özellikle de seçim sürecinde AKP ve CHP'nin emekçilere ve barınma hakkına karşı gerçek kimliklerinin ortaya serileceği bir alan yaratılabileceğini gördük. Bu zemini iyi işleyip seçim atmosferinin de etkisiyle varoşlardaki barınma hakkının asıl düşmanlarının AKP ve CHP olduğunu göstererek tüm devrimcilerin ve asıl olarak da biz komünistlerin boynunun borcudur.

AKP'nin ve CHP'nin Yıkım Politikalarına Karşı Birleşik Mücadeleye!

1 Mayıs Mahallesiden Komünistler

Yenibosna'da 13 Şubat boykotu

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Alevi-Bektaşi Federasyonu, Alevi Vakıflar Federasyonu, Alevi Dernekler Federasyonu, Eğitim-Sen ve Birleşik Haziran Hareketi, HDP- HDK gibi bileşenlerin gerek yerel gerekse merkezi düzeyde farklı farklı merkezlerden çağrıda bulunduğu 8 Şubat Pazar günü Kadıköy'de gerçekleşen miting çalışmasının bir devamı olarak 13 Şubat'ta tüm yurtta yapılan çağrıyla bir okul boykotu gerçekleşti.

Okul boykotunun ve mitingin gerekçesi "Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) ve Milli Eğitim Şurası kararları, zorunlu din kültürü ve ahlak bilgisi dersi, türbanın 10 yaşa indirilmesi, okullarda mescit ve imam hatip sınıfların açılması" gibi uygulamalar olarak açıklandı.

13 Şubat Cuma günü okulların boykot edilmesi için yapılan çağrı Bahçelievler HDK toplantılarında gündeme alınarak 13 Şubat akşamı saat 20.00'da Şirinevler'de yapılan bir basın açıklamasıyla protesto edildi.

Çalışmanın örgütlenmesi sürecinde Bahçelievler yerelinde bulunan Alevi kesimlerin içinde olduğu yöre dernekleri ziyaret edildi.

9 Şubatta yapılması planlanan basın açıklaması 8 Şubat mitinginin ardından 13 Şubat'a bir boykot çağrısı yapılınca buradaki toplantıda eylem cuma akşamına alındı. Eylemin ilk planlanan hali cuma günü sabahtan belirlenen bir okulda boykot örgütlemek yönünde idi. Sonrasında bunun örgütlenemeyeceği düşünülerek eylem cuma akşamı yapılacak bir basın açıklamasına evrilmiş oldu.

Eylemin duyurusunun yer aldığı bildirilerden 5.000 adet basılarak HDK toplantılarında Bahçelievler'de üç farklı mahallede dağıtıldı. Bu bildirilerin 1.200 adedinin Zafer Mahallesi'nde Pazaryolu üzerindeki esnafa ve iş çıkışında yoğunluğun olduğu yerlerde dağıtımı yapıldı.

Basın açıklamasına Mayısta Yaşam'ın eğitime dair taleplerinin yer aldığı dövizlerden açmak istedik; fakat bu öneri HDK'nın eğitime dair taleplerinin her kesimi kapsadığı gerekçe gösterilerek kabul edilmedi.

13 Şubat akşamı yapılan basın açıklamasına yaklaşık 150 kişi katıldı. HDK, HDP, DBP, Mayısta Yaşam Kooperatifi bileşenleri ve EMEP katılım gösterdi. İçinde çalışma yürütülen eğitim kurumunda kısmen de olsa gündem edilebilen eyleme 10 kişi olarak katılım gösterildi.

AKP'nin Her Türlü Asimilasyoncu ve İnkarcı Politikalarına Karşı Birleşik Mücadeleye!

Yenibosna'dan Komünistler

Gazi Ayaklanması 20. yılında yürüyüşlerle anıldı

Her sene olduğu gibi bu sene de, 12 Mart Ayaklanması Gazi Mahallesi'nde yürüyüşlerle protesto edildi. Eski Karakol durağı önünde başlayan yürüyüşler Gazi Mezarlığı'na kadar sürdü. Anma üç yürüyüş korteji şeklinde gerçekleşti. DHF, Proleter Devrimci Duruş, Mücadele Birliği, BDSP'nin oluşturduğu 12 Mart Platformu ve BHH Gazi Meclisi, ardından HDP, EMEP, Partizan, Kaldıraç, TÖP-G, DiSK Enerji-Sen, Halkevleri en son olarak Halk Cephesi, PSAKD yürüdü. Taşınan pankartlarda ve dövizlerde "Gazi Katliamını Unutma; Yaşasın Gazi Direnişi; Katiller Yargılansın" vb. türünden sloganlar hakimdi. Yapılan yürüyüşler yapılan mezarlık anmaları ve basın açıklamalarının ardından son buldu.

Gazi Ayaklanması'nın ardından yirmi yıl geçti ve ne 12 Mart 1995'te ne de ardımızda bıraktığımız Gezi Ayaklanması'da bu ayaklanmalara önderlik edecek bir parti yoktu. KöZ'ün arkasında duran komünistler, ayaklanmalara önderlik edecek sınıfın öncü partisini yaratma doğrultusunda tüm siyasi faaliyetlerini bu bilinç doğrultusunda gerçekleştiriyor.

Devrim İçin Devrimci Parti

Parti İçin Komünistlerin Birliği!

İstanbul'dan Komünistler

KOMÜNİST KöZ YEREL SÜREKLİ AYLIK SİYASİ GAZETE
SAHİBİ ve SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ:
ZEYNEL DOĞAN
YÖNETİM YERİ:
OSMANAĞA MAHALLESİ LEYLAK SOKAK ELİF İŞHANI KAT 2 DAİRE: 5
KADIKÖY –İSTANBUL
TEL: 0216 700 19 98
E-POSTA: kozonline@gmail.com
WEB ADRESİ: www.kozonline.org /www.kozonline.info
BASILDIĞI YER: ÖZDEMİR MATBAASI DAVUTPAŞA CADDESİ GÜVEN SANAYİ SİTESİ C BLOK NO: 242 TOPKAPI-İSTANBUL
TEL: 0212 577 54 92

Tuzla'da seçim çalışmaları

2015 seçimleri 12 Eylül rejiminin derinleşen krizinin kırılgan bir noktasını oluşturuyor. Erdoğan ve ABD'nin çıkarları doğrultusunda burjuva devlet aygıtlarının birbiriyle çatışmalı bir süreç içerisine girmesi KöZ'ün arkasında duran komünistlerce uzun bir süredir rejim krizi olarak tarif ediliyor. Kobanê'nin IŞİD işgali sırasında Suruç'ta olan nöbetlerden metal işçilerinin grevine, anadilde bilimsel ve laik eğitim mitinginden iç güvenlik yasa tasarısına kadar uzanan süreçte rejim krizini derinleştirecek olan ve seçimleri emekçilerin ezilenlerin lehine çevirecek unsurun AKP'ye karşı birleşik mücadele ile olacağının propagandasını yapıyoruz.

Geçtiğimiz yerel seçimlerde ve cumhurbaşkanlığı seçimlerinde aynı rejim krizi söz konusu iken bu krizi derinleştirebilecek bir hamlenin olmayışı, geçtiğimiz iki seçim sürecinde yaşanan politik çalışmalarda ki eksiklik bu krizi derinleştirebilecek bir hamle yaratamamıştı.

KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak bugün içerisinde olduğumuz durumdan kurtarabilecek olan görevleri yerine getirecek bir komünist partinin önderliğinin eksikliğini duyuyoruz. Biliyoruz ki bu siyasi görevleri yerine getirebilecek olan ancak bir komünist partinin önderliğidir. Seçimler süresince yaptığımız pratik faaliyetler içerisinde bu eksikliği göstererek çalışmalar yürütüyoruz.

Tuzla'da HDP ilçe merkezi olarak toplantı yapacaklarını belirttiler. Toplantının merkezi olması nedeniyle biz Aydınlı'da çalışma yürüteceğimizi belirttik. Bunun üzerine Aydınlı'daki çalışmalar başlayınca haber vereceklerini söylediler. Ancak gördüğümüz kadarıyla çalışma yürüttüğümüz mahallede henüz bir seçim çalışması başlamış değil, bunu yürütülen çalışmalardan da görebiliyoruz. Biz de bunun üzerine seçim çalışmalarını beklememek gerektiğini düşünerek önümüze ilk olarak ozalit çalışmasını hedef koyduk.

Mahallede emekçilerin sıkça kullandığı sokaklara ve otobüs duraklarına ozalitler yaparak seçimlerde tutumuzu gösterdik. KöZ'ün sözünden yaptığımız kısa alıntılarla 15 farklı ozaliti duvarlara yapıştırdık. CHP üyesi mahalleli bizim seçimlere 3-4 ay kala HDP'ye oy isteyen çalışmalar yapmamıza bizi kitle örgütünden de tanıdıkları için çok olumlu tepkilerde bulundular. Ancak CHP'nin de bugün solu toplamaya çalıştığını ve onlarla hareket etmemizi talep ettiler. Bizimle bu doğrultuda konuşanlara bugün HDP'nin burjuva odakların dışında olduğunu ve asıl AKP'yi devirebilmek için bu seçimlerde bütün solun HDP'yi meclise sokarak barajı yıkmasının koşullarını olduğunu ve bu nedenle de HDP'nin desteklemesi gerektiğini belirttik.

HDP GENÇLİK ÇALIŞMALARI

Tuzla'da HDP gençlik örgütlenmesini başlattı. Bunu duyurmak için Aydınlı Mahallesi'nde örgütlenme çalışmaları yapma doğrultusunda da 15 Mart'ta "Gençlik yeni yaşamı örgütlüyor" şiarıyla bir etkinlik örgütledi. Bu etkinliğin ozalitlerinde ise"-Kobanê'den Newroz'a, Newroz'dan Seçimlere Gençlik Yeni Yaşamı Örgütlüyor" yazılıydı. HDP'nin gençlik örgütlenmesini duyurduğu etkinlikte seçim vurgusunun da yapılması mahallede bizim dışımızda da seçim çalışmalarının başladığını düşündürdü.

15 Mart anması için 1 Mayıs Mahallesi'nde yapılan yürüyüşün ardından Hasan Coşkun için her yıl düzenlediğimiz panele kısa bir süre katılarak mahallede yapılan etkinliğe gittik. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı etkinliğin açık havada yapılacağı duyurusu çağrı metinlerinde bildirilmişti. Ancak sonradan sinevizyon gösterimi sırasında sorun yaşanılacağı düşüncesiyle katılan kitle düğün salonuna yönlendirildi. Etkinliğe HDP ilçe örgütü, UİD-DER, ESP, Limter-İş, KöZ katılım gösterdi.

HDP ilçe eş başkanın konuşması sırasında salona girdiğimiz için konuşmasının son kısımlarını duyabildik. Konuşmasında müşahit çalışmasının öneminden ve seçimlerde HDP'nin barajı geçmesi için çalışma yürütülmesi gerektiğinden bahsetti. Kürsüden katılımcı kurumların adları okundu ve bizim mesajımız okundu. Mesajımızda 12 Eylül rejiminin krizinden, HDP'nin seçimlerde barajı geçmesinin önemini ve barajı geçmek için AKP'ye karşı sokağa eyleme mücadeleye şiarının benimsenmesi gerektiğini vurgulayarak ve mesajımızı "Yaşasın Komünistlerin Birliği!" sloganıyla sonlandırarak ilettik.

AKP'ye karşı yapılacak kitlesel seferberlik bugün HDP'nin seçimlerde %10 barajını aşabilmesinin, 12 Eylül rejiminin barajında gedik açmanın tek yolu olacaktır. Kitlesel seferberliğin yerini dar grupçu, çıkarcı eylemlerin alması seçim çalışmalarını olumsuz etkileyecektir. İçinde olduğumuz Mart mayıs süreci kitlesel eylemliliğin yolunu açan bir süreç olmalıdır. Son iki senedir seçimlerin öncesine denk gelen Newroz da aynı şekilde kullanılmalı, eylem birlikteliği ile birlikte siyasetlere açık ve birlikte örgütlenen, kitlesel ve gündemine seçimleri alan bir miting olmalıdır.

MAHALLE NEWROZ'U

Mahalle de yapılan Newroz coşkulu geçti, ancak kaçırılan bir dizi fırsatı da bize gösterdi. Aydınlı Mahallesi'nde yapılacak olan Newroz kutlamasından son gün haberdar olduk. Kısa bir süre önce HDP Tuzla ilçede yaptığımız konuşmada AKP'ye karşı kitlesel seferberlilikten bahsederek Aydınlı Mahallesi'nde Newroz kutlamalarının yapılıp yapılmayacağını, eğer yapılacaksa Newroz'un en geniş bileşenle örgütlenmesinin önemini vurgulamıştık. O gün aldığımız cevap pek net olmasa da biz birlikte çalışmanın öneminden bahsederek, çalışmaları ortak yürütebileceğimizi söylemiştik.

Newroz kutlamasından haberdar olduktan sonra Newroz özel sayısı ve KöZ gazetesinin aktif bir şekilde satılabileceğini, seçimlerle ilgili sohbet edebileceğimizi önümüze koyarak bu doğrultuda hareket ettik.

Mahalle Newroz'una yaklaşık 300 kişi katıldı. HDP'nin dışında EMEP ve KöZ katıldı. Kutlamalarda Kobanê'de şehit düşenler anıldı, Denizlerin, Mahirlerin yolunun bugün HDP'de ışık tutuyor şeklinde konuşmalar yapıldı. Neredeyse seçim vurgusu hiç yapılmadı.

KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak kutlamalara katılan kitleye özel sayılarımızı dağıttık ve gazete satışı yaptık. 55 gazete sattığımız alanda 12 Eylül rejiminin krizinden ve komünist bir partiye olan ihtiyaçtan bahsettik. HDP'nin dışında olmamıza rağmen, seçimlerde HDP'yi destekleyerek, seçim çalışmasını aktif bir şekilde yürütmemiz Newroz'a katılanların olumlu yorumlarına neden oldu.

Newroz'dan sonra seçimlere dair hazırladığımız özel sayılarımızla ve gazetemizle aktif dağıtım yapacağız. Mahalleye hafta da bir defa ozalitlerimizi yapacağız ve yapılan her çalışmaya aktif olarak katılacağız.

AKP'ye Karşı Sokağa, Eyleme, Mücadeleye

Tuzla'dan Komünistler

Limontepe'de seçim çalışması

KöZ'ün arkasında duran komünistler 7 Haziran seçimlerine 100 gün kala barajı yıkma çağrısını faaliyet gösterdikleri emekçi semtlerine taşımaya başladılar. Faaliyet yürüttüğümüz Limontepe'de mahallenin en görünür noktalarına yaptığımız ozalitlerle aslında mahalle açısından seçim startını da biz vermiş olduk. Nitekim seçimlere giren hiçbir parti henüz oy isteyen, kendisini adres gösteren dışa dönük bir çalışma yapmış değildi.

AKP'nin geriletilebilmesi için birleşik-kitlesel-eylemli bir mücadele, HDP'nin barajı geçmesi için ise bir kitle seferberliği gerektiğini savunan devrimciler olarak izlenimci ve pasif bir seçim çalışması yürütmeyeceğimizi, aksine sorumluluk alan ve faal bir biçimde HDP'yi destekleyeceğimizi ifade etmiştik. Bu destekten anlaşılması gerekenin soyut bir dayanışma değil, görünür bir faaliyet olduğunu ise HDP'ye HDP'nin kendisinden önce oy isteyen afişlerimizle somutladık.

"12 Eylül barajını AKP'nin başına yıkmak için; oylar HDP'ye!", "Saray-sultan düşkünlerinin başkanlık düşlerini suya düşürmek için; oylar HDP'ye!", "Roboski-Soma-Ermenek! Barajı emekçilere kan kusturanların başına yıkalım! Oylar HDP'ye!" şiarlı ve KöZ imzalı ozalitlerimiz mahallenin duvarlarını süsledi.

Önümüzdeki süreçte, HDP'ye neden oy verilmesi gerektiği konusunda kendi görüşlerimizi kendi kimliğimizle ifade ettiğimiz bağımsız faaliyetlerimizi sürdürmenin yanı sıra, oluşturulacak seçim koordinasyonlarında giderek artan biçimde yer alarak ortak çalışmaların da faal bir parçası olacağız.

12 Eylül'ün Barajını AKP'nin Başına Yıkalım!

Limontepe'den Komünistler

Mudanya'da seçim çalışması

KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak 7 Haziran seçimlerine sayılı günler kala barajı yıkma çağrısını faaliyet gösterdiğimiz alana taşımaya başladık. Faaliyet yürüttüğümüz Mudanya'da HDP'ye neden oy verilmesi gerektiği konusunda kendi görüşlerimizi kendi kimliğimizle ifade ettiğimiz bağımsız faaliyetlerimizi sürdürmenin yanı sıra, ilçede oluşturulan seçim koordinasyonlarında görev ve sorumluluk aldık.

AKP'nin geriletilebilmesi için birleşik-kitlesel-eylemli bir mücadele, HDP'nin barajı geçmesi için ise bir kitle seferberliği gerektiğini savunan devrimciler olarak izlenimci ve pasif bir seçim çalışması yürütmeyeceğimizi, aksine sorumluluk alarak faal bir biçimde HDP'yi destekleyeceğimizi ifade etmiştik. Bu destekten anlaşılması gerekenin soyut bir dayanışma değil, görünür bir faaliyet olduğunu göstermek için önümüzdeki süreçte gücümüz oranında yapılması gerekenleri yapmak KöZ'ün arkasında duran Komünistlerin ödevidir.

Roboski-Soma-Ermenek!

Barajı Emekçilere Kan Kusturanların Başına Yıkalım!

Oylar HDP'ye!"

Mudanya'dan Komünistler

Yenibosna'da seçim çalışmaları başladı

Bahçelievler HDK toplantıları Cumhurbaşkanlığı seçim döneminden sonra Bahçelievler'de devam ediyor. Toplantıları içinde çalışma yürüttüğümüz Mayısta Yaşam Kooperatifi takip ediyor. KöZ olarak da seçim gündemli toplantılara katılıyoruz. Toplantılara SDP Dev-Lis, EMEP, SYKP, Türkiye Gerçeği, HDP ve DBP katılmakta.

İstanbul 3.Bölgenin bir çalışması olarak örgütlenen Bağcılar ilçesinde gerçekleşen Ertuğrul Kürkçü'nün katıldığı bir panel gerçekleşti.

Alevi örgütleri ve Eğitim Sen tarafından "Laik, Bilimsel, Anadilinde Eğitim ve Demokratik Yaşam için Dayanışma ve Birlik" adıyla düzenlenen Kadıköy'deki miting için gerek yöredeki Alevi dernekleri gezildi sonrasında gerçekleşen 13 Şubat okul boykotu için bir basın açıklaması gerçekleşti.

15 Mart Pazar Şirinevler HDP ilçe binasında "Sessiz Tanık" fotoğrafıyla Halepçe katliamını dünyaya duyuran katliam tanığı gazeteci Ramazan Öztürk'ün katılımıyla panel ve panel sonrası bir basın açıklaması örgütlendi.

Geçen süre zarfında İç Güvenlik Yasası ile ilgili basın açıklaması ve SDP'ye dönük yapılan saldırı ele alınan gündemler oldu.

Toplantılarda ele alınan gündemlerden biri de mahalle meclislerinin nasıl somutlanacağı oldu. Bu gündeme dair tartışmalar gerçekleşti. Soğanlı yerelinde gündemle ilgili olarak esnaflar ziyaret edildi. Oluşabilecek meclisler sağlık meclisleri, inanç meclisleri, eğitim meclisleri gibi emekçilerin gündelik sorunları için örgütlenebileceği araçları yaratmaya dönük girişimler olmuş oldu. Yerelde bulunan 11 mahallede yapılan ve yapılabilecek çalışmaların somutlanması için yapılan HDK toplantıları seçim sürecinin ısınmasıyla birlikte yerini seçim koordinasyon toplantılarına bırakmış oldu.

Mart ayının sonlarına doğru Newroz süreciyle birlikte seçim gündemli toplantılar organize edilmeye başladı. Mart ayının son günlerine girilirken Bahçeleveler'de yaklaşık bir aylık süreç zarfında yapılan toplantılarla birlikte beş mahallede seçim büroları tutulmuş bulunuyor. Geriye kalan altı mahalle için ise büro arama çalışmaları devam etmekte.

Bahçelievler'de seçim çalışmalarını koordine edecek bir komisyonla birlikte 11 mahallede seçim çalışmalarını koordine edecek ekipler ve komisyonlar oluşmaya başlamış durumda.

Yenibosna'dan Komünistler

Bahçelievler SDP'ye saldırı sonrası ziyaret

22 Şubat Pazar günü İstanbul Şirinevler'de bulunan SDP Bahçelievler ilçe temsilciliğine faşistler tarafından saldırı düzenlendi. Büroda nöbetçi olarak kaldığı sırada faşistler tarafından gerçekleştirilen saldırı sonucu bir SDP'li darp edildi. Büroya gelen faşist saldırganlar büroda tek başına duran SDP'linin koluna üç hilal çizmeye çalıştı. Daha sonra saldırganlar büroyu talan ederek büroda bulunan bazı eşyalara zarar verdi.

Saldırıdan iki saat sonra da Şirinevler Meydanı'nda saat 17.00'de bir yürüyüş ve basın açıklaması yapıldı. Alanda bulunan diğer siyaset ve kurumlar da eyleme destek verdi. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı bir yürüyüş ve basın açıklaması yapıldı. Gerek saldırıdan gerekse saldırı sonrası yapılan basın açıklamasından olayın gerçekleştiği saatlerde haberdar olduğumuzdan saldırıya karşı yapılan basın açıklamasına katılamadık.

Biz de faşist saldırıyı öğrenip yürüyüşe gelemediğimizden dolayı SDP'yi ziyaret ettik. Perşembe akşamı büroya bir ziyaret gerçekleştirdik. Ziyarette yaşananları ve sonradan gerçekleşen eylemi dinledik. Yapabileceğimiz bir şey var mı diye sorduk, Mayısta Yaşam Kooperatifi'ne de yakın zamanda kimden geldiği belli olmayan kişi veya kişiler tarafından yapılan hırsızlık saldırısını anlattık. Faşist saldırılara karşı beraber durmamız gerektiğini söyledik.

Beraber yemek yedikten sonra gazete protokol alış-verişi yaparak, bürodan ayrıldık.

Faşist Saldırılara Karşı Birleşik Mücadele!

Yenibosna'dan Komünistler

Newroz ateşi yıllar sonra Gündoğdu'yu ısıttı

2011 yılından bu yana keyfi gerekçelerle Newroz kutlamalarına kapatılan Gündoğdu Meydanı kitlesel katılımlı bir miting ile Newroz ateşi ile yeniden tanıştı.

İzmir'de 2006'dan 2011'e, 2011'den de bu Newroz'a kadar sudan gerekçelerle Newroz'a yasaklı hale gelen Gündoğdu Meydanı 22 Mart Pazar günü on binlerce kişinin katıldığı bir mitinge sahne oldu. Burjuva medyada dahi kırk bin gibi bir katılımın zikredildiği İzmir Newroz'u aslında Gündoğdu Meydanı'ndan Cumhuriyet Meydanı'na uzanan bir satıhta geniş insan topluluklarının olduğu, dolayısı ile telaffuz rakamların çok üstünde olduğunu tahmin ettiğimiz bir katılımla gerçekleşti.

Geçtiğimiz senelerde Buca Hipodrom Alanı'nda yapılan Newrozlar da kitlesel geçmekle birlikte alanın yalıtılmışlığı bu emekçi semtinde yapılan mitingin kentin gündemine girememesine neden oluyorken, Gündoğdu Newroz'u tüm İzmir'de görünür ve belirgin biçimde hissedilir bir miting oldu.

HDP'nin düzenlediği Newroz mitinginde kürsüye "Öcalan'ın özgürlüğü tüm halkların özgürlüğüdür" pankartı asıldı. Saygı duruşuyla başlayan Newroz programı, kürsüden ilk sözü HDP İzmir İl Eşbaşkanı Cavit Uğur'un alması ile başladı. Cavit Uğur, Newroz ile 1 Mayıs coşkusunu, emekçiler ile halkların mücadelesini birleştirmek için yola çıktıklarını, Gündoğdu Meydanı'nın bu başarıya şahitlik yaptığını söyledi. Uğur, seçimlerde baraj sorunları olmadığını ama AKP'nin hilelerine karşı dikkatli ve hazırlıklı olmaları gerektiğini belirterek, Newroz'a katılanları, HDP'ye, oylarına ve sandıklara sahip çıkmaya çağırdı. Ağırlıklı olarak seçimlerde alınması gereken tutuma vurgu yapan Uğur 7 Haziran'da sandıklarda oylara sahip çıkmak için gençlerin müşahit olmasını, bunun için de ilçe örgütlerine başvuru yapmalarını istedi.

Cavit Uğur'un konuşmasından sonra kürsüye EMEP Genel Başkanı Selma Gürkan çıktı. Gürkan, çözüm sürecinde Kürt tarafının üzerine düşeni yaptığını ancak hükümetin sorumluluklarını yerine getirmediğine dikkat çekti. Gürkan, demokrasinin sadece Kürtlerin meselesi olmadığını, Türkiye'de yaşayan bütün halkların, emekçilerin, kadınların da meselesi olduğuna vurgu yaparak herkesi barış ve demokrasi için harekete çağırdı. Selma Gürkan, "İşçi sınıfı, Kürt hareketi, Alevi hareketi, kadın hareketi, çevre hareketi birleşmeden demokrasi sağlanamaz. 7 Haziran bunun için bir fırsattır. Bütün hak ve özgürlüklerini sağlamak isteyenlerin üzerine yük düşüyor. 8

Mart'tan aldığımız enerjiyi 21 Mart'a taşıdık. 21 Mart'ta Newroz'dan aldığımız enerjiyi 1 Mayıs'a, 1 Mayıs'tan aldığımız enerjiyi de 7 Haziran'a taşıyacağız" dedi.

Müzik dinletisi ve Abdullah Öcalan'ın konuşmalarından kolajlanan sinevizyon gösteriminin ardından son konuşmacı olarak Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi Eşbaşkanı Gültan Kışanak çıktı.

Kışanak konuşmasında bu yılki Newroz'a Rojava devriminin coşkusuyla girdiklerine, halkların IŞİD vahşetine karşı yan yana büyük bir direniş sergilediğine dikkat çekerek, "Kobani'deki zafer, Türk halkıyla Kürt halkının, Ermenilerin, Arapların ve Süryanilerin dayanışmasıyla örülmüş bir mücadeledir. İşte biz bugün burada, İzmir Gündoğdu Meydanı'nda da tıpkı Kobani'deki direniş gibi yan yana olacağız, faşizmi yeneceğiz" dedi.

Birilerinin sarayda oturarak, saltanat keyfi yaşayarak, padişahlığını ilan etmek için halklarımızın savaşmasını isteyebileceğini ama onlara izin vermeyeceklerini söyleyen Kışanak, "Biz İzmir'den sesleniyoruz, o saraydaki değerli yalnızlığın sana hayırlı olsun. Sarayında değerli yalnızlığınla baş başa kalasın. Bizler el ele vereceğiz ve demokratik Cumhuriyeti inşa edeceğiz" dedi.

KÖZ ARKASINDA DURAN KOMÜNİSTLER: "BARAJI AKP'NİN BAŞINA YIKALIM!"

KESK'e bağlı sendikalar ve TÜMTİS üyesi işçilerin; mitingin örgütleyicisi olan HDP ve bileşenlerinin dışında, Mücadele Birliği, Kaldıraç, DHF, TÖPG, TKP 1920, Halkevleri, EMEP, SDP, DİP ve Partizan gibi akımların da kendi politik kimlikleri ile katıldıkları mitinge, KöZ'ün arkasında duran komünistler "Haziran Ayaklanması ve Rojava Devrimi!nden Güç Alıp; Barajı AKP'nin Başına Yıkalım! Oylar HDP'ye!" şiarlı bir pankartla katıldılar.

Cumhuriyet Meydanı'nda kortej oluşturan komünistler KESK Şubeler Platformu, Mücadele Birliği, TÖPG gibi kurumlarla birlikte bir yürüyüş kolu oluşturarak Gündoğdu Meydanı'na birlikte yürüdüler. Yürüyüş esnasında ajitasyon konuşmalarının yapılmasının yanı sıra AKP'ye Karşı Örgütlen Birleş Mücadele Et, Roboski'den Soma'ya Hesap Sormaya, Kürtlerin Esareti İşçilerin Esaretidir, Bolşevizm Kazanacak Komünist Bir Dünya Kuracağız, Yaşasın Komünistlerin Birliği gibi sloganlar attık.

Alanda ise "Newroz İsyanın Ateşidir! Newroz Ateşi IŞİD Destekçisi AKP'yi Yakmalı!" başlıklı gazetemiz özel sayısından 3000 adet dağıttık. Henüz kısa bir süre önce IŞİD tarafından Haseke'deki Newroz kutlamalarına yönelik gerçekleştirilen saldırı sonucu yaşanan katliamın acısı henüz çok sıcak iken, bu katliamın yine bu topraklardaki açık işbirlikçilerine işaret eden özel sayımız ciddi bir ilgi gördü.

Miting boyunca açık tutmaya çalıştığımız, hem seçimlerde izlenmesi gereken yolu, hem de tutumumuzu ifade eden pankartımız alanda somut-güncel siyasete dair söz söyleme iddiasındaki az sayıdaki pankarttan biri idi. Dolayısı ile pankartımız ve şiarımız da hem kitlenin hem de konuşmacıların ilgisine mazhar oldu ve HDP İl Başkanı Cavit Uğur dayanışma gösteren kurumları selamlarken pankartımızı da kitleye okudu.

Sabah erken saatlerde dolan alandaki kalabalık mitingin sonuna kadar devam etti. Yaklaşık 4 saate yakın süren konuşmaları ilgiyle dinleyen, kürsüdeki konuşmalara refleks gösteren bir kitle alana hakimdi.

Haziran Ayaklanması'nın Ateşi ile Rojava Devrimi'nin Rüzgarını Buluşturalım;

12 Eylül Barajını AKP'nin Başına Yıkalım!

İzmir'den Komünistler

Bursa'da coşkulu Newroz

Bursa'da kutlanacak Newroz öncesi bulunduğumuz yerellikte Newroz çağrısı için HDP ilçe yönetimi ile birlikte afiş çalışması yaptık. Bir taraftan da bildiri dağıtımında bulunduk. Bulunduğumuz yerellikte böylesine bir çalışmanın başarılı bir şekilde yapılması haziran seçimleri için yapılabileceklerimizin daha fazla olduğunu kanıtladı. Afişlerin az olmasından dolayı sadece merkezde afiş çalışması yaptık. Afişlerimizi ve bildirilerimizi dağıtırken hiç olumsuz bir durumla karşılaşmadık.

Bursa'da Newroz etkinlikleri bir hafta önce başladı. Bazı ilçelerde ve Kürtlerin yoğun olduğu mahallerde Newrozun İsyan Ateşi yakıldı. Bursa'da Newroz 22 Mart Pazar günü Gökdere Meydanı'nda yapıldı. Tertip Komitesi HDP, EMEP ve Partizan tarafından oluştu. Geçmiş yıllara oranla hem katılımın hem de etkinliğe katılanların coşkusu fazlaydı. Newroz etkinliği saat 12.00'de saygı duruşuyla başladı. Müzik grubunun söylediği ezgilerle alanda bulunan kitlenin coşkusu daha arttı. KESK adına konuşma yapıldı. Ardından HDP eş başkanları birer konuşma yaptı. Daha sonra HDP Bursa aday adayları platforma çağrılarak kitleye tanıtıldı. Ardından HDP Milletvekili Adil Zozani kürsüye geldi. Konuşmalarda sık sık Kobanê Devrimine ve 7 Haziran seçimlerine değinildi.

KöZün arkasında duran Komünistler olarak biz de Bursa Newroz'una katıldık. Newroz özel sayımızı alanda dağıttık. Dağıttığımız özel sayıya ilgi hayli fazlaydı. Bu etkinlikte bazı sebeplerden dolayı pankart açamamamız bizim açımızdan olumsuz bir durumdu. Fakat bu etkinlikte eksik kaldığımız şeyleri daha sonra yapılacak etkinliklerde tamamlayacağız. Kutlanan Newrozun 7 Haziran'da AKP'yi geriletecek ve onun dayandığı 12 Eylül rejiminin duvarlarında yüzde on barajını delerek gedik açacak bir seçim çalışmasının startının verildiği bir gün olması da gerekmektedir. Newrozun Ateşini 1 Mayısa taşımalı ve en son 7 Haziran seçiminde 12 Eylül barajını AKP'nin başına yıkmalıyız.

12 Eylül Barajını AKP'nin Başına Yıkmak için Oylar HDP'ye!

Kürtlere Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek!

Bursa'dan Komünistler

Nevroz Ateşi Ankara'da da yakıldı

Ankara da Newroz mitingi Kolej meydanında gerçekleşti. Toros sokakta saat 10.00'da toplanmaya başlayan kitle 12.00'de Kolej meydanına doğru yürüyüşe geçti. Kortejin önünde "Şengal ve Kobanê'de Yanan Özgürlük Ateşi Ortadogu'yu Özgürleştiriyor" pankartı ile HDP yer aldı.

Her zamanki gibi HDP'nin yoğun katılımı gözlenirken bunun dışında mitinge çeşitli siyasetler, demokratik kitle örgütleri ve sendikalar katıldı. Bunlar; Halkevleri, EMEP, ÖDP, Kaldıraç, SDP, BDSP, ESP, Alınteri, Partlzan, Mücadele Birliği, DHF, ÇHD, İHD, ÖSP idi. Yürüyüşe biz de "Newroz İsyanın Ateşidir; Newroz Ateşi IŞİD Destekçisi AKP'yi Yakmalı" pankartıyla katıldık. Aynı zamanda yürüyüş boyunca KöZ bildirilerini dağıttık.

Miting alanına gelindiğinde kısa süreli bir arbede yaşandı. Devrimcilerin üst aramasını reddetmesi sonucu üst araması yapılmadan alana girildi. Kitlenin alana girmesiyle miting programı başladı. Saygı duruşuyla başlayan programda HDP Ankara eş başkanı Lokman Ergün ve HDP grup başkan vekili İdris Baluken birer konuşma yaptılar. İlk olarak konuşan Lokman Ergün kadına, emekçiye, muhalife saldıran AKP'nin barış ve çözüm konusunda samimiyetine güvenmenin mümkün olmadığını, barışın halkların ortak talebi olduğunu ve halkların ortak mücadelesiyle sağlanabileceğini, söyledi. Lokman Ergün'den sonra söz alan İdris Baluken de Öcalan'ın silah bırakma çağrısının 78 milyonun ezici çoğunluğu tarafından kabul gördüğünü ancak Erdoğan ve Bahçeli'nin bunu anlamamakta ısrar ettiklerini, ikilinin neredeyse aynı cümlelerle çözüme karşı durduklarını belirtti.

Sonrasında Newroz ateşi yakılıp halaylar çekildi.

Ankara'dan Komünistler

Seçim gündemi olmayan bir Newroz

Yirmi altı asırdır Kürtler tarafından yakılan Newroz ateşi aynı zamanda bir isyanın ve başkaldırının simgesidir. Newroz mazlumların başkaldırıp, zalimlerin üzerine ateşler salarak yürümesidir. Kürtlerin tarihi nice katliam ile doludur. Ama bu acılı yıldönümlerinden farklı olarak Newroz, Kürtlerin mazlumluğunu değil zulme isyan edişini simgeler. Bir bakıma her Newroz'da Kürtlerin bütün başkaldırıları billurlaşmaktadır. Aynı nedenle komünistler her Newroz'da göğe yükseltilen ateşlerin tüm ezilenlerin öfkesini harlaması, kor gibi kızıl bir öfkeye dönüştürmesi için mücadele ederler.

KöZ'ün arkasında duran komünistler hem ezilen Kürt ulusuna, hem de işçi sınıfına, ezildikleri ve sömürüldükleri için değil baskı ve sömürüye karşı başkaldırının taşıyıcısı oldukları için; zalimlerin yüreğine korku salan bir isyan ateşini barındırdıkları için sahip çıkıyorlar. Bunun içindir ki solun büyük bölümünü oluşturan ekonomist akımlardan ayrı ulusal olarak Newroz'u Kürtlerin bayramı olarak ele almıyor, enternasyonalizm adına desteğe gitmiyor, siyasal olarak önemli olduğu için tüm güçleriyle katılıp Türk yahut başka halklardan emekçileri de Newroz'a katmayı çalışıyor.

Bulunduğumuz yerelde, çalışma yaptığımız tüm alanlarda olduğu gibi Newroz'a katıldık. 21 Mart günü eski Newroz alanı molozlarla dolu olduğu için Yenibosna Pazar Pazarı'nda saat 17.00'de Newroz hazırlıkları başladı. PKK şehitlerinin olduğu pankartlar asılırken kürsü hazırlanmıştı. HDP'nin örgütlediği ve başka örgütleri katmayı düşünmediği Newroz 18.00 gibi başladı. HDP Bahçelievler ilçe başkanının ve HDP Gençlik Koordinasyonu temsilcisinin yaptığı konuşmalarda seçimlerden bahsedilmedi, apolitik konuşmalar gerçekleşirken Newroz'la ilgili genel geçer konuşmalar oldu.

Konuşmalardan sonra konser başlamadan önce Newroz ateşi yakıldı. Bu sırada kitle slogan atarken biz de "Kobanê'de IŞİD, Türkiye'de AKP; Kürtlere Özgürlük Ortadoğu'ya Barış" gibi sloganların yanı sıra seçimlere dair slogan attık, kitle de bize eşlik etti. İnişli çıkışlı 10-15 civarı katılım gösterdiğimiz Newroz'da flamalarla gelme basireti gösteremedik. Biz de yanımızda var olan gazeteleri kaldırarak varlığımızı gösterdik, aynı zamanda elimizde gazetelerimizi sattık, daha çok olsaydı daha çok satacaktık.

KöZ'ün dışında SDP bir bayrakla kutlamaya iştirak ederken, SYKP'liler bayraksız katıldı. KöZ'ün katıldığı kürsüden okundu. Bunların yanı sıra siyasal gündemi es geçen, seçim vurgusu olmayan daha çok şenlik havasında apolitik bir Newroz kutlanmış oldu. Biz de kendi eksiklerimizi gözden geçirerek bir sonraki Newroz'u beraber örgütleme ve daha hazırlıklı gelme yolunda sorumluluk alacağız.

Newroz İsyanın Ateşidir!

Newroz Ateşi IŞİD Destekçisi AKP'yi Yakmalı!

12 Eylül Barajını AKP'nin Başına Yıkmak İçin Oylar HDP'ye !

Yenibosna'dan Komünistler

AKP karşıtı muhalefetin eksik kaldığı bir Newroz

2015 Newrozu'nda HDP nin çağrısıyla yüz binlerce emekçi İstanbul Kazlıçeşme Meydanı'na akın etti. Alanda kurulan dev platformun üzerine "Şengal ve Kobanê'nin Direniş Ateşi Ortadoğuyu Özgürleştiriyor" yazısı ile Şengal ve Kobanê direnişinde yaşamını yitiren savaşçıların resimleri asıldı. Platformun her iki tarafına da Deniz Gezmiş, Mahir Çayan, İbrahim Kaypakkaya, Mazlum Doğan, Abdullah Öcalan ve PKK'nin önder kadrolarının posterleri asıldı. Alanın içerisinde de kimi gazete kitap stantları açılmıştı.

Devrimci Anarşist Hareket, ESP, Partizan, EMEP, DHF, Kaldıraç, Söz Dergisi, Alınteri, SDP, UIDDER, SDH, İDP, Çağrı, Halkevleri, SODAP, TÖP-G, BDSP gibi bir çok akım Newroz alanında yerini aldı.

Kimi akımlar Abdi İpekçi Spor Salonu önünde buluşarak Newroz alanına yürüdüler. KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak biz de spor salonu önünde buluşarak Newroz alanına pankartlarımızla sloganlarımızla yürüyüş yaparak gittik. Yürüyüş boyunca ajitasyon konuşmalarımızı gerçekleştirerek 2015 Newroz'unun AKP'ye karşı bir mücadele hamlesine dönüşmesi gerektiğini vurguladık. 2015 Newroz'una bu sene 7 Haziran genel seçimlerinin arefesine denk gelmesinden kaynaklı, biz de seçimleri gündem eden ve asıl olarak da AKP'ye karşı mücadeleyi vurgulayan pankartlarla katıldık. Pankartlarımıza: "12 Eylül Barajını Aşmak için AKP'nin Karşısına Kitlesel Eylemlerle Dikilelim ve AKP'yi Geriletmeden Çözüm Süreci İlerlemez" şiarlarını yazdık.

Newroz kutlaması boyunca pankartlarımızla sloganlarımızla bu dönemin acil görevini vurgulamaya çalıştığımız gibi, aynı zamanda sabahın erken saatlerinden itibaren alanda "12 Eylül Barajını Aşmak İçin Seçimlerde HDP'yi Destekleyelim" manşetli gazetemizin satışını gerçekleştirirken diğer yandanda yoğun bir şekilde "Newroz İsyanın Ateşidir, Newroz Ateşi IŞİD Destekçisi AKP'yi Yakmalı" başlıklı özel sayımızın dağıtımını yaptık.

Newroz alanında bizim dışımızda seçimlere dair pankartlarında yada bildiri, sloganlarında vurgu yapan bir siyasal hareket mevcut değildi. Diğer akımlar g geçtiğimiz senelerde olduğu gibi bu sene de Ortadoğu halklarının özgürleşmesine dair genel vurgularda ortaklaştılar. Bu seneki Newroz'a önceki senelere kıyasla daha kalabalık olsa da, HDP dışındaki solun katılımı bir o kadar zayıftı.

Abdullah Öcalan'ın mesajının da okunduğu mitingde, Ortadoğu'daki savaşlara ve özellikle de Şengal ve Kobanê'deki direnişler üzerinden mesajlar verildi. Sahneden verilen mesajların dışında HDP adına Selahattin Demirtaş bir konuşma gerçekleştirdi. Newroz'a gelen emekçilere hitap edilen sahneden seçimlere dair tek vurguyu Demirtaş yaptı. Konuşmasında Şengal ve Kobanê'deki direnişi selamlayarak oradaki mücadelede yitirilenlerin mücadelesini yaşatmak gerektiğini vurguladı. Kobanêdeki IŞİD barbarlığını bugün burada AKP yapmaktadır dedi. Seçimlere ilişkin ise, bu seçimlerde 12 Eylül faşist barajlarının aşılacağını, bunu hiçbir kuvvetin engelleyemeyeciğini ifade etti. HDP'ye yönelik saldırıları HDP'nin AKP'nin karşısındaki tek güç olmasıyla açıkladı. Bu seçimlere hazırlanmak gerektiğini, herkesin HDP'nin propagandasını yapması gerektiğini, sandıklara sahip çıkarak barajların yıkılacağını ifade etti. HDP'ye yönelik saldırılara karşı ise sükunet ve akıllı bir şekilde yanıt verilmesi gerektiğini vurguladı. Newrozun ateşi AKP'nin karanlığını aydınlatacak diyerek herkesin Newrozunu kutlayarak sahneden ayrıldı.

Demirtaş'ın konuşması Newroz alanında AKP'yi ve Erdoğan'ın diktatörlük heveslerini eleştiren tek konuşma olsa da emekçileri Erdoğan'ın karşısına dikmeyi hedefleyen bir içerikte değildi. AKP'nin ve Erdoğan'ın kitlesel eylemlerle süpürülebileceğini savunmak şöyle dursun, emekçilerin AKP ile asıl hesaplaşmasının sandıkta gerçekleşeceğini telkin eden bir çerçevede konuştu. Halbuki AKP'yi sandıkta geriletmek için bile kitlesel bir eylem çizgisine ihtiyaç var. Demirtaş'ın oylarını yükselten Gezi Ayaklanması idi. Bu oyların barajı aşacak miktara ulaşması da HDP'nin AKP'ye karşı kitlesel bir eylem çizgisini benimsemesine bağlı.

Demirtaş'ın HDP'ye yönelik saldırılara karşı emekçileri sükunete ve sağduyuya davet etmesi de aynı çerçevede bir anlam kazanmaktadır. Halbuki sindirme amaçlı provokasyonları düzenleyenlerin planlarını bozmak için kitleleri sükunete değil kitlesel eylemlere davet etmek gerekirdi. AKP'yi geriletmenin yolunu seçim sonuçlarına endeksleyen Demirtaş ise tam aksi yönde konuştu. Bu konuşmanın hiçbir yerinde 1 Mayıs'ın gündeme gelmemesi de tesadüf değildi. AKP'ye karşı kitlesel bir muhalefeti hedeflemeyen HDP belli ki 1 Mayıs'ı da sendikacılara havale ederek pas geçmeye karar vermişti.

KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak ezilenlerin birleşik eylemli mücadelesini her alanda örmenin olmazsa olmaz bir koşul olduğunu vurguluyoruz. Bu seçimlerde ise ezilenlerin en baş düşmanı olan AKP'ye karşı kitlesel eylemleri örerek, seçimlerde HDP'yi desteklemek gerektiğini vurguluyoruz. Bu vurgularımızı ise bugünkü newroz alanında olduğu gibi pratikte azami çabamızlada göstermeye çalışıyoruz. Ezilenlerden yana olan tüm güçleride bu minvalde mücadele etmeye sorumluluk almaya çağırıyoruz.

İstanbul'dan Komünistler

1 Mayıs Mahallesi'nde Newroz ateşi yakıldı

Her sene olduğu gibi bu sene de 1 Mayıs mahallesinde Newroz kutlaması gerçekleştirildi. HDP'nin çağrısı ile organize edilen Newroz, 21 Mart Cumartesi akşamı Pazar sokağında kutlandı.

HDP'nin seçim çalışmalarını organize etmek için 1 Mayıs mahallesinde kurulan seçim komisyon toplantılarına aktif bir bileşen olarak katılmaktayız. Seçimlere ilişkin çalışmaları bu komisyon üzerinden organize ederken, HDP'nin önerisiyle Newroz planlanması da bu komisyon üzerinden gerçekleştirildi. Bu komisyon da Newroz alanının hazırlanmasından Newroz için yapılacak yürüyüşe kadar her şey konuşuldu. Bizim yapmış olduğumuz yürüyüş önerisine herkes olumlu baktı. Yürüyüşün saati ve yürüyüş güzergahı belirlendi. Newroz'dan birkaç saat önce bizim çıkarmış olduğumuz özel sayılarımız ve HDP'nin Newroz bildirisini HDP'lilerle birlikte mahallede dağıttık. Dağıtımın ardından Newroz alanını hep birlikte hazırladık. Biz de bu alana kendi hazırladığımız pankartlarımızı ve flamalarımızı kutlama öncesinde astık. Pankartlarımızda "Heseke'nin katili IŞİD ve AKP'dir Hesabı sorulacak; 12 Eylül barajını delmek için oylar HDP'ye; AKP'ye karşı sokağa, eyleme, mücadeleye; AKP'yi geriletmek için oylar HDP'ye" şiarlarını kullandık.

Düzenlemelerin bitmesiyle beraber bizler de yürüyüşe başlayacağımız yere gitmek için hazırlıklarımızı tamamladık. Yürüyüş saati yaklaştığın da hazırladığımız pankartımızı alarak toplanma yerine gittik. Toplanma yerinde Partizan'ın kitlesiyle beraber hazırlandığını gördük.

Yürüyüşe KöZ ve Partizan katıldı. Yürüyüşe hazırlamış olduğumuz "Bıji Newroz, Newroz Piroz Be" sloganıyla başladık. Yol boyunca Newroz'un ateşinin AKP'yi yakması gerektiğini anlatan, seçimlere dair ajitasyon yaptık ve hazırladığımız sloganları attık. Yürüyüş boyunca "Bıji Newroz, Newroz Piroz Be; Newroz'un Ateşi AKP'yi Yakacak; Kobanê'de IŞİD Türkiye'de AKP, Katillere Karşı Mücadeleye; AKP'ye karşı sokağa, eyleme, mücadeleye; Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganlarını atarak kutlama alanına geldik. Taşıdığımız "Newroz'un Ateşi AKP'yi Yakacak" yazılı pankartımızı alanda görülebilir bir yere astık. Alana girmemizle birlikte Newroz ateşi yakıldı. Ardından program başladı ve konuşmalar yapıldı. Alanda bine yakın kişi vardı. Konuşmalar yapılırken kürsüden bir yoldaşımız söz aldı ve Newroz'un yanan ateşinin yükselen ruhuyla AKP'nin geriletilmesi gerektiğini ve bu geriletmenin sokak ayağının sürekliliğinin sağlanmasını ve ancak bu şekilde AKP'nin geriletilebileceğini anlatan bir konuşma gerçekleştirdi. Bizler yanımız da getirmiş olduğumuz özel sayılarımızı dağıtıp, gazete satışı yaptık. Konuşmalar bittiğinde Newroz bütün coşkusuyla, halaylarla ve konserlerle devam etti.

Varoşlarda Yükselen Newroz Ateşi AKP'yi Yakacak

1 Mayıs Mahallesiden Komünistler

KöZ okumaları

Komünist önder partiyi yaratıp, bu topraklardaki proleter devrime öncülük etmek için verdiğimiz mücadelemizi, arkasında durduğumuz ilke ve esaslardan taviz vermeden yürütmeye devam ediyoruz. Komünist olmanın ve böylesi bir partiyi yaratmanın olmazsa olmazlarından olan ilke ve referanslarımızı, Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresindeki ilke ve esaslardan ve Mustafa Suphi TKP'sinin program ve tüzüğünden alıyoruz. Yürüttüğümüz tüm mücadele yöntemlerimizi de bu ilke ve esaslara vurarak şekillendiriyor ve bunlara göre değerlendiriyoruz.

Devrimci parti mücadelesini yürütmek için mevzilendiğimiz varoşlarda her türden politik eylemleri örmek ve pratiğe geçirmek, bu pratiğin yanı sıra aynı zamanda da teorik manada propaganda faaliyetimizi, bu politik eylemliliklerdeki duruşumuzu güçlendirmesi ve daha da anlaşılır kılması için yürütmekteyiz. Bu bağlamda önümüze koymuş olduğumuz okuma faaliyetlerini de uzun zamandır belirli bir tempoda yürütmekteyiz.

Lenin'in "Devlet ve Devrim" adlı kitabıyla başladığımız okuma faaliyetimizi "Komünist Manifesto" okumalarıyla sürdürdük. Şu anda hali hazırda platformumuzun çıkarmış olduğu "Bütün Ülkelerin Komünistleri Birleşin" adlı broşürümüzü okumaktayız.

Bu okumalarda bölüm bölüm sunumlar gerçekleştirip, o bölüm hakkında tartışmalar yürütüyor, bugünkü politik tabloyla ilişkisini kuruyoruz. Yürütmüş olduğumuz politik faaliyetin referanslarını ve varmak istediği hedefin ne olduğunu daha net bir şekilde ortaya koymaya çalışıyoruz.

Bu okuma faaliyetimizi yaklaşık 6 aydır düzenli bir şekilde yürütüyoruz. Bu okumalar üzerinden çevremizdekilerin KöZ'ün siyasal çizgisini ve var olan diğer sol akımlarla temel farklılıklarımızı daha iyi anlamalarını sağlamış oluyoruz.

1 Mayıs Mahallesiden Komünistler

Bursa'da Berkin Elvan anması

Gezi Ayaklanması'nda yitirdiğimiz Berkin Elvan'ı anmak için, Bursa Demokrasi Güçleri'nin çağrısıyla 11 Şubatta Setbaşı'ndan Heykel meydanına bir yürüyüş gerçekleştirildi. Setbaşında toplanan kitle, "Berkin Elvan 15'inde bir fidan unutmadık hesabını soracağız; Berkin Elvan ölümsüzdür" yazılı pankartlarının yanı sıra gündemde olan iç güvenlik yasasıyla ilgili "İç güvenlik yasası geri çekilsin" yazılı Bursa Demokrasi Güçleri imzalı pankartlar açtı. Yürüyüşte sıklıkla, "15'inde bir fidan, Berkin Elvan; Katil devlet hesap verecek; Bu daha başlangıç mücadeleye devam; Gezi şehitleri ölümsüzdür; Faşizme karşı omuz omuza" sloganları atıldı.

Kortejin Heykel meydanına varmasından sonra iki konuşma yapıldı. Bunlardan biri liseli gençlik adına bir diğeri de KESK dönem sözcüsünün yaptığı konuşmaydı. KESK dönem sözcüsü Süleyman Ayyılmaz konuşmasında "Berkinin bize bıraktığı ekmeğe ve umuda sahip çıkmaya devam edeceğiz" dedi.

Yaklaşık 1 aydır TBMM'nin gündemini meşgul eden İç Güvenlik Yasası'na da tepkisini dile getiren Ayyılmaz, "Yasanın 60'a yakın maddesi TBMM'den geçti. Bu bir sıkıyönetim yasasıdır. Demokrasi ile bağdaşmaz, olsa olsa ancak AKP'nin 'ileri demokrasi' anlayışı ile bağdaşır. Biz emekçiler olarak, demokrasi güçleri olarak ivedilikle halkın, Meclis'in gündeminden bu sıkıyönetim yasasının çıkartılmasını ve bir an önce geri çekilmesini talep ediyoruz." diye konuştu. Konuşmalardan sonra eylem sona erdi.

Devrim İçin Devrimci Parti

Parti İçin Komünistlerin Birliği

Bursa'dan Komünistler

Sarıgazi'de Berkin Elvan anma eylemi

Berkin Elvan'ın ölümünün birinci yılında birçok yerde anma eylemleri düzenlendi. Sarıgazi Dayanışması'nın çağrısıyla Vatan İlköğretim Okulu önünde bir araya gelenler "Berkin Elvan Ölümsüzdür! / Sarıgazi Dayanışması" pankartı arkasında toplandı. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eyleme siyasetler bayraksız ve flamasız olarak katıldı. Demokrasi Caddesi girişine kadar süren yürüyüşte "Berkin Elvan ölümsüzdür; Onbeş'inde bir fidan Berkin Elvan; Bedel ödedik bedel ödeteceğiz; Berkin'in katili Kürdistan'da işgalci; Berkin'in katili Roboski'nin faili; Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları atıldı, ajitasyon konuşmaları yapıldı. Demokrasi girişine gelindiğinde Ankara Caddesi ve Yenidoğan yolu çift yönlü trafiğe kapatılarak Berkin Elvan şahsında tüm mücadelede yaşamını yitirenler anısına saygı duruşunda bulunuldu. Daha sonra okunan basın açıklamasının ardından eylem noktalandı. Kaymakamlık önünde ve Sarıgazi civarında polisin önlem aldığı görülüyordu ve ara sokaklarda Halk Cephesi üyeleri ile polis arasında ufak çaplı çatışmalar yaşandı.

Geçen yıl Berkin'in hayatını kaybetmesinin ardından 11 Mart günü solun tüm örgütlü kesimleri ve binlerce emekçi sokağa çıkarak Okmeydanı'ndan yapılan yürüyüşte kitlesel katılım göstermişti. Solun en geniş eylem birliği diye işaret ettiğimiz eylemli birlik Berkin Elvan'ın cenazesiyle sınırlı kaldı. Sol devrimci güçlerin sokakta AKP'yi geriletmek için solun en geniş eylem birliği ile hareket etmesi gerekiyor.

Berkin'in Katili AKP'den

Hesap Sormak İçin Birleşik Mücadeleye!

İstanbul'dan Komünistler

İzmir Kadın Platformu'ndan 8 Mart eylemi

İzmir Kadın Platformu, "Savaşa, IŞİD vahşetine, erkek egemenliğine, kadın katliamlarına, nefret cinayetlerine direniyoruz!" şiarıyla 8 Mart'ta eylem yaptı.

Polisin engellemek istemesine rağmen saat 14.00'te Lozan Meydanı'ndan başlayan yürüyüş binin üzerinde kadın katılımcıyla Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nden devam ederek, Gündoğdu Meydanı'na kadar sloganlar, alkışlar ve zılgıtlar eşliğinde sürdü.

"Kadın cinayetleri politiktir; Gelsin baba, gelsin koca, gelsin devlet, gelsin jop, İnadına isyan, inadına özgürlük!; Kadınlar özgür olsa, dünya yerinden oynar; Jin-jiyan-azadi!" sloganlarının öne çıktığı eylem aslında beklendiği kadar kalabalık ve politik değildi. Bunun en önemli nedeni HDP'nin ayrı eylem yapmış olmasıydı.

Bu yıl Haziran'a kadar uzayacak bir Mart-Mayıs sürecinin başlangıcı olan 8 Mart eylemlerinden biri olan bu eylem ne seçime dair bir söyleme ne de AKP'yi açıkça hedef tahtasına oturtan bir kelama sahip olmuştur. Tabi ki bu durumda bizim de az da olsa payımız var. Başkaları bunu yapmasa da biraz hazırlıkla biz kısmen de olsa bu duruma müdahale edebilir, alana politik gündemin daha fazla yansıması konusunda bildiri, özel sayı ve dövizlerle müdahil olabilirdik.

Gündoğdu Meydanı'nda Türkçe ve Kürtçe okunan basın metninden sonra eylem müzikle devam etti.

Kadın Düşmanı AKP Politikalarına Karşı Örgütlen-Birleş-Mücadele Et!

İzmir'den Komünistler

Tuzla'da kadın cinayetlerine karşı yürüyüş

Aydınlı'da Özgecan ve kadın cinayetleri yürüyüşü yapıldı. HDP-HDK bütün derneklere ve siyasetlere yürüyüş yapacaklarını ve katılacak herkesin istediği bayrak ve pankartla katılabileceğini ifade ettiler.

Yürüyüş Aydınlı Tepe durağından Aydınlı Merkeze kadar sürdü. Katılımın yüksek olduğu yürüyüşte HDP'li kadınlar "Ne Tesadüf –Xipxuya Şideta Mêrun e – Tesadüf Değil, Apaçık Erkek Şiddeti, Yasta Değil İsyandayız" pankartını taşıdılar ve bütün kadınlar yürüyüşte en önde erkekler ise arka sıralarda durdu. HDP'li kadınlar daha sonra pankartlı katılan diğer katılımcılara da aynı çağrıyı yaptı. Yürüyüşte Bütün kadınlar en önde yürüdü.

Yürüyüş sırasında "Jin Jiyan Azadi, Kadın Yaşam Özgürlük, Anaların öfkesi AKP'yi Boğacak, Hepimiz Özgeyiz Öldürmekle Bitmeyiz, Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz, Yaşasın Örgütlü Kadın Mücadelemiz" gibi sloganlar atıldı.

Yürüyüşe HDP-HDK, KöZ, EMEP, BHH, Demokratik Alevi Derneği, UİD-DER, Mayısta Yaşam katıldı.

Mayısta Yaşam "Tecavüzcüleri, Katilleri Ödüllendirenler Değil, Bir Arada Duran Kadınlar Cezalandıracak" Pankartını ve "Jin, Jiyan, Azadi, Kadın Yaşam Özgürlük, Kadının Kurtuluşu İnsanlığın Kurtuluşudur" dövizlerini taşıdı.

KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak "Kadını Eve Kapatan, Tecavüzü Onaylayan, Katilleri Aklayan AKP'ye Karşı Birleş" pankartıyla katıldık.

Eylem hızlı hazırlanmasına rağmen güçlü ve kalabalık geçti. Ancak ortak örgütlenen bir eylem değil sadece HDP'nin örgütlediği ve diğer kurumların katılımcı olduğu bir eylem oldu. Atılan sloganlar da, pankartlar da ne seçimi gündeme alan ne de AKP'yi hedef tahtasına oturtan şekildeydi. Önümüzde bulunan bir imkânı daha kaçırmış olsak ta seçim süreci boyunca birleşik eylemlerin yolunu açmanın ve birleşik eylemlerin örgütlenmesinin koşullarını arayacağız.

Özgecan'ın Katili AKP!

AKP'den Hesabı Emekçiler Soracak!

Tuzla'dan Komünistler

Anadoluda Yaşam'da etkinlik

Okmeydanı Anadoluda Yaşam Tüketim Kooperatifi'nde daha çok kadınların katıldığı bir etkinlik düzenledik. Tanıdıklarımıza ve kooperatife komşu olan ailelere ziyaretler düzenledik. Yemekli olacak etkinlik için davet ettiğimiz insanlardan bu konuda sorumluluk alarak etkinliğe katkıda bulunmalarını istedik. Aynı zamanda mahallede faaliyet yürüten OKDER' e gidip onlara da çağrı yaptık.

01 Mart Pazar günü saat 13.30'da kooperatifte bir araya geldik. Öncelikle birlikte sofra hazırladık ve yemek yedik. Ardından müzik dinletisi gerçekleşti. Birlikte söylenen türkülerden sonra kooperatife ilk defa gelenlere kurumu tanıtmaya yönelik bir konuşma yapıldı. Sohbet esnasında günümüzde kadına yönelik şiddetin arttığı, AKP'nin yaşamımızla ilgili her şeye müdahale ettiği ve iç güvenlik yasası ile karşısındaki bütün muhalif güçlere karşı saldırılarını arttıracağı önemli bir süreçten geçtiğimiz, bu nedenle önümüzdeki seçimlerin bu konuda her zamankinden daha fazla önem taşıdığı vurgulandı. Orada bulunanlardan biri hiçbir partiye güvenmediğini ve hiçbirine oy vermeyeceğini söyledi. Bunun üzerine söz alan bir arkadaş meclise gönderilenlerin aynı zamanda denetlenmesi ve gerekirse geri çağrılabilmesi gerektiğini vurguladı.

Okmeydanı'dan Komünistler

Kadıköy'de 8 Mart mitingi

8 Mart Dünya Kadınlar Günü İstanbul'da sadece kadın platformunun örgütlemiş olduğu kadın mitingi oldu. Dışında bir miting gerçekleşmedi. 2015 seçimleri öncesinde ve mart-mayıs sürecinin ilk eylemi olan bu eylem kadın kadına bir eylem olarak gerçekleşti.

8 Martların her dönem karma olması gerektiğini, 'kadın erkek el ele birleşik mücadeleye' şiarıyla hareket etmek gerektiğini savunan komünistler olarak geçtiğimiz yıllarda karma örgütlenen mitinglere de kadın kadına olan mitinglere de katılmaktaydık. Kadın kadına olan mitinge de içerisinde çalışma yürüttüğümüz kooperatiflerle birlikte katıldık. Bu mitingde de "Erkeksiz Değil Birleşik 8 Mart" şiarını öne çıkardık.

Kadın mücadelesinin, diğer toplumsal mücadelelerin ve devrimsel anların kıvılcımı olan 8 Mart bize göstermiştir ki kadınların mücadelesi tüm insanlığında mücadelesidir. Bu mücadelenin sadece şarkılar söylenerek veya halaylar çekilerek değil siyasi talepleri olan eylemlerle geçmesi için çalışmalar yürüttük. Mayısta Yaşam Kooperatifi'nde 8 Mart'ın anılması ve mücadelenin anlatılması için etkinlikler örgütledik. Yaptığımız etkinliklerde 8 Mart tarihçesinden bahsettik.

Çalışma yürüttüğümüz kitle örgütünde 8 Mart'a kadın-erkek katılmak gerektiğini ancak böyle bir mitingin bugün olanaklarının olmadığını belirttik. Özgecan cinayetinin olduğu bir dönemde ve AKP'nin bunun sorumlusu olduğunu belirterek "Özgecan'ın Katili AKP'dir. Kadın Erkek Elele Mücadeleye" pankartıyla katılma kararı aldık.

8 Mart mitingine gündem ettiğimiz pankartla ve birleşik mitinglerin önemini anlatan sloganlarla 50 kişilik kortejimizle katıldık. "Kadın Erkek El Ele Birleşik Mücadeleye; Kadının Kurtuluşu İnsanlığın Kurtuluşudur; Kadınların Katili AKP'nin Devleti; AKP'den Hesabı Emekçiler Soracak; Jîn Jîyan Azadî; Kadın Yaşam Özgürlük; Cinsel Ulusal Sınıfsal Elemeye Son; AKP'ye karşı birleşik mücadeleye" şiarlarını öne çıkarttık.

Mitingde bazı kortejlerin içinde erkeklerde vardı. Alana gidilene kadar karma gruplara müdahele edilmedi. Ancak Halk Cephesi önceden Kadıköy'de bir buluşma koymuştu. Bahariye'den yürüyerek gelen Halk Cephesi korteji kadın kadına mitingi başladıktan yaklaşık bir saat sonra alanın giriş kolu üzerinden kalabalık ve karma bir şekilde geçmesi üzerine kürsüden erkeklerin dışarı çıkmasını isteyen bir konuşma ve müdahale yapıldı. Bu konuşmalardan sonra karma gelen başka gruplara ve erkeklere de aynı şekilde alandan dışarı çıkılması için tartışmalar yapıldı. Kitle örgütünde çalışma yürüten komünistler olarak bu durumun bir tarafı olmayacağımızı belirtecek şekilde "Kadın Erkek El Ele Mücadeleye, Erkeksiz Değil Birleşik 8 Mart" sloganlarını atttık.

Mayısta Yaşam'dan Komünistler

Mudanya'da Özgecan eylemi

Mersin'de vahşice katledilen Özgecan Aslan için 15 Şubat'ta içinde faaliyet yürüttüğümüz kurumda bir aktivistimizin önerisi ile aynı gün akşam 17.00'de bir eylem yapma çağrısı oldu. Çok kısa bir zamanda alınan bu karar ile bizler kuruma ancak eylem saatine yakın bir saatte gitmemize rağmen hem dövizlerin hem de kurum pankartının hazır olması aslında ne kadar doğru bir yolda olduğumuzu gösterdi.

Kadına yapılan şiddete karşı küçük bir tiyatro oynama önerisinde bulunduk. On beş dakikada bir oyun ortaya çıktı. Bu eylemin duyurusunu elimizden geldiğince yapmaya çalıştık. İlk başta belirlenen eylem yerinde hazırladığımız oyunu oynayıp sloganlarımızı haykırdıktan sonra eylemi bitirecektik. Eylem alanında oyunumuzu oynayıp sloganlarımızı haykırdık. Bu eyleme 20 aktivistimiz katıldı. Çevremizde toplanan kitlenin göstermiş olduğu olumlu tepkiyle bu eylemimizi bir yürüyüşle sonlandırmak istedik. Oluşturduğumuz korteje çevrede toplananlardan da katılan oldu. Yürüyüş yaparken korteje katılanların sayısı arttı. Yürüyüş boyunca hazırladığımız oyunu iki alanda daha oynadık. İnsanların yaptığımız bu eyleme desteği ve duyarlılığı hem de oyunu gerçek sanıp müdahale eden insanların olması eylemimizin başarılı bir şekilde sonlanmasını sağladı.

Yapılan değerlendirmelerde böyle bir eylemi daha fazla kişiye duyurup diğer kurumları yeteri kadar haberdar edemememizi ve bir metin hazırlayıp okumamış olmamızı eksikliğimiz olarak tespit ettik. Fakat kurum olarak böyle bir eylemi yapmamız olumlu karşılandı.

Kadının Kurtuluşu İnsanlığın Kurtuluşudur

Kadın Olmadan Devrim Olmaz Devrim Olmada Kadın Kurtulamaz

Bursa'dan Komünistler

Özgür Yaşam'da 8 Mart öncesi söyleşi

8 Mart'tan bir hafta önce içinde çalışma yürüttüğümüz Özgür Yaşam Eğitim ve Dayanışma Derneği'nin Konak şubesinde bir söyleşi gerçekleşti. AKP'nin politikaları ve kadınların mücadelesi hakkında gerçekleşen söyleşiye Aslı Davas konuşmacı olarak katıldı.

Söyleşi, 8 Mart'ın ve kadınların emek-özgürlük mücadelesinin tarihçesinin anlatımı ile başladı. 8 Mart'ın tarihçesinin ardından kadın emeğinin toplumsal cinsiyete bağlı işbölümü ve kadınların toplumda nelere boyun eğdiği ve nasıl bir rolü benimsedikleri üzerinde duruldu. Kadına yönelik şiddetin erkek, hükümet, adalet, medya ve kültürel boyutlarından bahsedildi. AKP'nin istihdam, eğitim, sosyal politikalar ve sağlık politikaları üzerinden kadına yönelik politikaları ele alındı. Kadının eve kapanmasına yönelik adım adım esnek çalışma ve güvencesiz çalışmanın önünün açıldığı, kadının daha da yoksullaştığı ifade edildi. Kadına yönelik şiddet ve tecavüzün artması üzerinde duruldu. Örneğin kadın istihdamı açısından dünyadaki toplam 142 ülke arasında Türkiye'nin 125. sırada olmasının tesadüf olmadığına işaret edildi. AKP'nin kadınlara yönelik annelik rolünü pompalayan politikalarının altında ise, sermayeye ucuz işçi, savaşa asker ve sosyal politikalar tesis edilmediği için yaşlılara bakacak nesil üretilmesi ihtiyacı olduğu vurgulandı.

Dinleyicilerin soru ve görüşleriyle katılım gösterdiği söyleşide, kadınların seçimlerde ve sokakta temel hak ve özgürlükleri için mücadelelerini yükseltmesiyle bu politikaların üstesinden gelinebileceğine değinildi. Bilhassa mahallelerde ve iş yerlerinde emekçi kadınların örgütlendirilmesinin önemi üzerinde duruldu.

Önümüzdeki seçimlerde 12 Eylül barajını aşmak, AKP'yi ve kadın düşmanı baskıcı politikaları birlikte geriletmek için kadınların örgütlenmesi ve mücadelesini yükseltmesi gerekiyor.

İzmir'den Komünistler

Varoşlarda "AKP'ye karşı birleşik 8 Mart" çağrısı

8 Mart Dünya Kadınlar Günü için bu sene İstanbul'da sadece kadın platformunun örgütlemiş olduğu kadın mitingi dışında bir miting örgütlenmedi. 8 Martların her dönem karma olması gerektiğini, 'kadın erkek el ele birleşik mücadeleye' şiarıyla hareket etmek gerektiğini savunan komünistler olarak geçtiğimiz yıllarda karma örgütlenen mitinglere de kadın kadına olan mitinglere de katılmaktaydık. Kadın kadına olan mitinge de içerisinde çalışma yürüttüğümüz kooperatiflerle birlikte katıldık. Bu mitingde de "Erkeksiz Değil Birleşik 8 Mart" şiarını öne çıkardık.

Bir diğer yandan böylesi merkezi mitinglerin güçlü geçmesinin yolunun da varoşlardaki eylemliliklerden, örgütlenmelerden ve birleşik mücadelelerden geçtiğinin bilinciyle hareket ettiğimiz için 8 Mart'ı İstanbul'un varoşlarına taşımayı önümüze koyduk. Genel seçimlerin yaklaşmasıyla birlikte de bu seneki Mart- Mayıs sürecindeki eylemlerin merkezine seçimleri taşımak gerektiğini, tüm eylemleri aynı zamanda bir seçim atmosferinde gerçekleştirmek gerektiğinin vurgusunu öne çıkaran bir hatta mücadeleyi yükseltme pratiğinin arkasında durma çağrısı yaptık. Çünkü bu seçimlerin var olan AKP iktidarı ve Erdoğan'ın aynı zamanda da ezilenlerin bugüne kadar olan mücadelelerinin seyrinde önemli bir yer tutacağının farkındayız. AKP'yi seçimlerde geriletebilmek için HDP'nin meclise girmesinin olmazsa olmaz olduğunu, HDP'nin meclise girebilmesinin yolunun da alanlardaki bu eylem ve mitingleri AKP karşıtı bir hatta örmek gerektiğini öne çıkarmaktayız.

İşte böylesi bir atmosfer altında 8 Mart eylemleri gerçekleşirken biz de bu bilinç ve argümanlarla 8 Mart eylemlerine dahil olmaya çalıştık. Faaliyet yürüttüğümüz 1 Mayıs Mahallesi'nde de 8 Mart eylemi gerçekleştirdik. Bunu organize ederken mahallemizdeki diğer siyasetlere de çağrıda bulunarak böyle bir eylemi birlikte yapmanın daha elverişli bir ortam yaratacağını ifade ettik. Özellikle de 1 Mayıs Mahallesi'nde bizim de aktif olarak bulunduğumuz seçim komisyon toplantısına katılan tüm bileşenlere bunu önerdik. Oradaki herkesin bu öneriye sıcak bakmasına karşın eylem günü bizim dışımızda kimse eyleme katılım göstermedi.

Kadıköy'deki 8 Mart kadın mitinginden gelen yoldaşlarla buluşarak, mahallemizdeki kimi ara sokaklarda yürüyüş yaparak eylemin başlayacağı noktaya gittik. Bu yürüyüş sırasında aynı zamanda ajitasyon konuşmaları yaparak mahalleliyi eyleme davet ettik. Mahallemizdeki Karakol durağından başlayan eylemimizde, "Kadını Yok Sayan AKP'ye Karşı Birleşik Mücadeleye, Seçimlerde Oylar HDP'ye" yazan pankartımızı açtık. Yürüyüş boyunca 8 Mart'ın önemini, tarihçesini, bugünkü siyasal durumla olan bağını, kadınlara yönelik saldırıları, özellikle de bu saldırıların AKP döneminde iyice sistematikleştiğini, kadınlara yönelik bu saldırıların önünün kesilmesi için AKP'ye karşı eylemli birleşik mücadelenin örülmesi gerektiğini, seçimlerde AKP'yi geriletebilmek için de HDP'yi desteklemek gerektiğini içeren ajitasyon konuşmaları yaptık. Yürüyüş boyunca "Kadının Kurtuluşu İnsanlığın Kurtuluşudur, Kadın Erkek El Ele Birleşik Mücadeleye, Kadınların Katili AKP'nin Devleti, Katil Devlet Yıkacağız Elbet, AKP'den Hesabı Emekçiler Soracak, Jın Jiyan Azadi, Varoşlarda Birleş Alanlarda Devleş" sloganlarını attık. 50 kişinin katıldığı yürüyüşümüzü 1 Mayıs Mahallesi son durağında sonlandırdık. Burada 8 Martların bugünkü siyasal anlamıyla ilgili bir yoldaşımızın yaptığı konuşmanın ardından eylemimizi sonlandırdık.

Kadını Yok Sayan AKP'ye Karşı

Örgütlen Birleş Mücadele Et!

1 Mayıs Mahallesiden Komünistler

Sarıyer'de apolitik 8 Mart eylemi

Kaldıraç'a götürdüğümüz teklif üzerine, bir 8 Mart eylemi örgütlemek için Aka-Der'de Kaldıraç ve HDP'yle bir araya geldik. Toplantı çağrısı yaparken Sarıyer'deki bütün siyasetleri katmaya çalıştık; ancak sadece HDP'yi katabildik.

Yaptığımız bu toplantıda, 7 Mart günü Sarıyer'de bir eylem yapmaya karar verdik. Başka siyasetlerin Sarıyer'de bir 8 Mart eylemi örgütlemek için bir araya gelip gelmediğini de anlayamadık; toplantıya katılmamayı tercih eden Halkevleri'ne göre böyle bir eylemin örgütlenmesi için zaten toplantı yapılmıştı, hatta HDP de bu toplantının bir bileşeniydi. HDP temsilcisi, böyle bir toplantı hakkında bir bilgisi olmadığını ve öyle bir toplantı yapıldıysa ve o toplantıda kararı alınan eylem bizim istediğimiz gibi ajitasyon ve propaganda özgürlüğü olan, her siyasetin ve kurumun kendi flamasıyla katılabileceği ve kadın erkek karma bir eylem olmayacaksa, Kaldıraç, KöZ ve HDP olarak bizim planladığımız eylemi yine de yapmamız gerektiğini söyledi. Ertesi gün tekrar görüştüğümüzde, yapılacak diğer 8 Mart eylemi hakkında kesin bilgiye ulaşıp bu toplantıya katılmayan arkadaşları da kararını aldığımız eyleme çağırma kararı aldık. Eylem kararımızı bu bilgiye göre kesinleştirmek üzere tekrar buluşmaya karar verdik.

Tekrar buluştuğumuzda, Halkevleri'nin, CHP'nin ve HDP'nin eylem konusunda daha önceden konuşmuş olduklarını ancak kesin bir karara varmadıklarını; sözü geçen konuşmada eylemin kadın kadına olması gerektiğine dair bir takım görüş alış verişleri olduğunu HDP'den öğrendik. Bu eylem bizim yapmayı istediğimiz eylemden farklı bir nitelikte olacağından, Kaldıraç, KöZ ve HDP olarak kararını aldığımız eylemi gerçekleştirmeye karar verdik, eylemin teknik olarak örgütlenmesi için tekrar buluşmak üzere ayrıldık.

Birbirimizden ayrıldıktan yarım saat sonra, HDP'li arkadaşlardan bir SMS aldık. Bu mesajda, HDP olarak tekrar bir değerlendirme yaptıklarını, kadın kadına ve flamasız bir 8 Mart eyleminin daha doğru olacağına karar verdiklerini, bu doğrultuda bir eylemin örgütlenmesine çeşitli kurumların zaten başladığını, HDP'nin de onların toplantısına gitmeye karar verdiğini bildiriyorlardı ve bizi de bu toplantıya çağırıyorlardı. Kaldıraç'la haberleştik, onlara da aynı mesaj gitmişti.

KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak, kadınların siyaset yapmasının şartının erkeklerden arındırılmış, steril bir ortam olarak görülmesine ve eylemlerde sansüre karşıysak,, kadın kadına flamasız eylemin örgütleneceği kadın kadına toplantıya bu görüşlerimizi anlatmak üzere katılmak gerektiğini düşündük.

Toplantı başlamadan Kaldıraç temsilcisi, özel olarak HDP'nin tutumunu ve genel olarak kadın kadına ve ajitasyon ve propaganda özgürlüğü olmayan eylemleri eleştirdi. Biz de HDP'nin tutumunu eleştirdik; zira, yaptığımız toplantıları, aldığımız kararları ve harcadığımız mesaiyi hiçe sayarak, bize ve Kaldıraç'a hiçbir düzgün açıklama yapmadan, siyasi olarak sorumsuz bir şekilde hareket etmişlerdi. Kaldıraç eleştirilerini ilettikten sonra toplantıdan ayrıldı. Toplantı bileşenlerinden bazıları Kaldıraç'ın ve bizim "alınan" olduğumuzu söyledi. Oysa Kaldıraç da biz de olan biteni siyasi olarak eleştirmiştik, bunun böyle algılanmaması, siyasi tutumların kişisel özelliklerle yorumlanması bizce toplantının niteliğine dair bir ipucudur.

Biz, Kaldıraç'ın eylemin ve toplantının biçimine dair eleştirilerine hak verdiğimizi söyledik ve kadınların her ortamda, olası bütün muhattaplara karşı siyaset yapmasının onları özgürleştirecek yegâne şey olduğuna ve 8 Mart'ın da kadınların özgürleşmesine hizmet etmesi isteniyorsa, bu yönde örgütlenmesi gerektiğine dair görüşlerimizi ifade ettik. Bize gelen cevap ise Kaldıraç temsilcisinin erkek olmasından kaynaklı olarak kadın kadına bir ortamda utanabileceği oldu. HDP, CHP, ÖDP, Halkevleri ve Sarıyer'in mahallelerinde yaşayan kadın sorununa ilgili kadınların katılımıyla toplantı başladı. Eleştirilerimize rağmen, toplantıda bulunmayı tercih ettiğimizi, örgütlenecek eyleme de gücümüz nispetinde destek vereceğimizi belirttik. Eylemin kadın kadına olmasına dair henüz bir şey konuşulmadığına dair bir düzeltme yapıldı: eylem, yalnızca, kadınların öncülük ettiği bir biçimde örgütlenecekti. Erkeklerin katılımı yasak değildi; ancak, kadın kortejinin arkasında yürüyerek eyleme katılabilirlerdi.

Toplantıda yapılan tartışmalardan biri de imzalı hiç bir materyalin kullanılamayaca-ğı konusundaydı. Bizim dışımızda örgütlü örgütsüz herkes hemfikirken, Sarıyer'in ulaşımı zor mahallelerinden kadınların eyleme taşınmasında belediyenin araçlarının kullanılıp kullanılamayacağı üzerine bir tartışma da sürdü. HDP'liler belediye araçlarının kullanılmamasının gerektiğini, belediye araçlarının CHP'li olduğunun gizlenemeyeceğini, zaten ulaşımın da o kadar büyük bir problem olmadığını savundu. Herkesin kendi siyasi kimliğiyle katılabileceği bir eylemden bahsediyor olsaydık, bu meseleyi konuşmamıza gerek olmayacaktı. CHP'nin araçlarıyla taşınan kitle, HDP'nin propagandasına açık olacaktı ve eylem de daha kitlesel olacaktı. HDPlilerin diretmesi sonucu, belediye araçlarının kullanılmamasına karar verildi. Eylemin zayıf geçecek olmasına bu da önemli bir etken oldu.

Son olarak, başlangıçta Sarıyer Kent Dayanışması'ndan irtibatlanan bu toplantı eylemin sonucunda Sarıyer Kadın Dayanışması'nı ilan etmeye karar verdi.

Seçimlerde HDP'yi destekleyen kurumlar, bireyler ve HDP'den oluşan seçim komisyonu toplantısında HDP'yi Sarıyer 8 Mart eylemi sürecindeki tutumu üzerinden eleştirdik. Seçim döneminde, 8 Mart'ı seçimlerden bağımsız ve siyasetin dışlandığı bir şekilde geçirmenin yanlış olduğunu belirttik. HDP de bize bu konuda gerekli açıklamayı yapacağını söyledi.

Kararlaştırılan eylem günü 7 Mart'tı. Eylemden önce komünistler olarak dövizlerimizi ve eylemde dağıtacağımız bildirileri hazırladık. Dövizlerimize "Kadın Düşmanı AKP'yi Geriletmek için 7 Haziran'da Oylar HDP'ye" yazdık.

Eylem başlamadan dövizlerimizi ancak bir süre taşıyabildik. İmzasız olmalarına rağmen eylem komitesi ve beraberinde birkaç kişi daha dövizlerimizi mevcut halleriyle taşıyamayacağımızı söyledi. Dövizlerimizin imzasız olduğunu belirtmemiz üzerine, bize toplantıda böyle bir dövizin taşınamayacağını konuştuğumuzu "hatırlattılar". Böylece, yürüyüşün flamasız ve imzasız olmasından kasıtın tam kapsamlı bir siyaset yasağı olduğu da ortaya çıktı. Eylem boyunca bir engelle karşılaşmadan hazırladığımız bildirileri dağıtabildik. Eyleme katılan yaklaşık 80 kişilik kitlenin çoğuna bildirilerimizi dağıttık. Eylem Sarıyer Hacı Ömer meydanında okunan basın açıklamasıyla sona erdi.

Sarıyer'den Komünistler

Kadın cinayetleri politiktir

Mersin'de üniversite öğrencisi Özgecan Aslan'ın faşistler tarafından katledilmesi birçok ilde olduğu gibi Kadıköy de de binlerce emekçinin katıldığı eylemlerle protesto edildi. 14 Şubat günü kadın örgütlerinin çağrısıyla bir araya gelen kadınlar, "Özgecan Aslan isyanımızdır; Kadın cinayetleri politiktir; Öldüren sevgi istemiyoruz; Erkek vuruyor devlet koruyor" vb dövizler taşıyarak katliama olan tepkilerini dile getirdiler. Kadıköy Boğa heykelinden başlayan yürüyüş boyunca feministler ve onların takipçisi olan siyasetlerden kadınların eyleme destek vermek amacıyla gelen erkeklerle tartıştığını ve onları kortej dışına çıkardığını gözlemledik. Eyleme birlikte katıldığımız erkek arkadaşların da azarlanarak kortej dışına gönderilmesi üzerine bu duruma müdahale ettiğimizde bize; "Bir kadın erkekler tarafından öldürüldü ve biz erkeklerle birlikte yürümek istemiyoruz. Eylemi örgütleyen kadın örgütlerinin inisiyatifine uyun ya da kortej dışına çıkabilirsiniz" dediler. Biz de kortej dışına çıkmayı tercih ettik. Kortej dışında kendiliğinden oluşan kitleyle birlikte "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganını atmaya başladık. Oldukça tartışmalı geçen eylem, tekrar Boğa heykelinde sonlandığında başka siyasetlerin de oldukça kalabalık bir şekilde eylem içinde eylemler gerçekleştirdiklerini gördük. Bu eylem vesilesiyle devrimcilerin sınıf siyasetinden uzaklaştıkça burjuva akımlara nasıl yedeklendiklerini bir kez daha gözlemlemiş olduk.

21 Şubat'ta ise Özgecan Aslan'ın katledilmesine yönelik yapılan "Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu"nun örgütlediği eylem ise binlerce kadın ve erkek emekçinin katımıyla gerçekleşti. Eylemde öne çıkan talep ise kadın katillerine ağırlaştırılmış müebbet cezanın verilmesiydi. "Kadın cinayetlerini durduracağız; Kadın katillerine indirim yok; Jin jiyan azadi; Asla yalnız yürümeyeceksin" vb. sloganlar atarak yürüyen binlerce kadın, Özgecan Aslan ve ondan sonra öldürülen 10 kadının resmini taşıyarak, platformun beş talebini sık sık tekrarladılar. İskele meydanında yapılan açıklamanın ardından katledilen kadınların yakınları söz alarak tepkilerini dile getirdiler. Biz de bu karma eyleme, kadın cinayetlerine karşı birlikte mücadele edilmelidir düşüncesiyle destek verdik.

Kadınları Katleden Erkek Egemen Sisteme Karşı

Kadın Erkek Elele Birleşik Mücadeleye

İstanbul'dan Komünistler

Türkiye'de rejim krizi, seçimler ve AKP'ye karşı birleşik mücadele

Bu yıl dördüncüsünü düzenlediğimiz Hasan Coşkun panelleri "Türkiye'de rejim krizi, seçimler ve AKP'ye karşı birleşik mücadele" başlığı altında gerçekleştirildi. Hasan Coşkun yoldaşı mücadelesine yakışır tarzda, siyasi anlam ihtiva eden etkinliklerle anmayı bir görev olarak biliyoruz. Türkiye'de rejim krizinin derinleştiği, seçimler vesilesiyle de kitlelerin politikleştiği bir süreçten geçmekteyiz. Bu süreç ezilenlerin mücadelesini yükseltip, AKP'nin kaderini emekçilerin tayin edebileceği fırsatlar doğurmakta. Böyle bir süreçte solun üzerine düşen görevlerin altını çizmek ve birleşik bir mücadele örmenin mümkün olduğunu göstermenin vesilesi olan bu panel, Hasan yoldaşı anmanın da bizim için en anlamlı yoluydu. Aynı zamanda rejim krizini devrimci bir tarzda çözmenin ancak devrimci bir partiyle mümkün olduğunun altını çizen ve devrimci partiyi yaratma mücadelesi veren komünistler olarak bu panelleri mücadelemizi devrimci güçlere anlatabilmenin yollarından biri olarak görüyoruz.

1 Mayıs Mahallesi Gücüklüler Derneği'nde gerçekleşen panelde ÖDP adına İbrahim Aydın, HDP adına Erkan Karabay, KöZ adına ise Çetin Eren konuşmacı olarak yer aldı.

12 Mart Gazi, 15 Mart 1 Mayıs Mahallesi Ayaklanması'nın anma yürüyüşü ardından gerçekleşen panele 130 kişi katıldı. İstabul'un diğer bölgelerinden katılanların yanında, Birleşik Haziran Hareketi, HDP ve mahalleden emekçiler panele katılım gösterdi.

Panelde konuşmacılar şu görüşleri ifade ettiler:

ERKAN KARABAY (HDP)

Rejim krizi ve devamında seçimleri konuşacağımız bir döneme giriyoruz. TC rejimi iki başlık altında bir kriz yaşamakta bana göre. Birincisi AKP'nin dış politikasının yarattığı kriz diğeri de içeri de en yalın haliyle meşruiyet krizidir. Sadece AKP'nin değil 100 yıllık cumhuriyetin krizinden bahsediyoruz.

Ortadoğu zemini kaygan, ittifakların sürekli değiştiği ve halkların birbirine kırdırıldığı bir coğrafya. Ve bu coğrafyada TC devletinin politikası iflas etmiş durumdadır. Son operasyon devletin düştüğü ironik durumu göstermiştir. Kürtleri karşısına alan ve yerine IŞİD ve ÖSO'yu palazlandırmaya çalışan bir iktidar bugün Ortadoğu'da dökülen kanın sorumlularındandır.

Emperyalizm ve işbirlikcileri de gerek işin tarihsel boyutunun gerek bugün kan deryasının sorumlusudur. IŞİD'le hemhal olan AKP iktidarının krize girmemesi beklenemezdi. Asıl krizi yaratan ise Kürtler'in ve ezilenlerin direnişiydi. Kobanê'de yaşananlar 21.yy'ın ilk devrim mücadelesidir. Bu süreci Kürt Özgürlük Hareketiyle enternasyonel devrimci güçlerin yan yana yürüdüğü bir süreç olarak tanımlıyoruz. Bu mücadele şundan dolayı devrimdir; yaşam tahayyülü komünalizme dayanan, kadının kendi öncülüğünde zulumden kurtulmasını sağlayan, dil kültür inanç özgürlüğü sağlayan bir mücadeledir bu. Kobanê iki ideolojinin çarpıştıgı bir yerdi. Kobanê sadece bir coğrafyayı kurtarmak değildi. Bölgesel ve emperyalist güçlere karşı bir savaştı. TC'nin de Ortadoğu'da en büyük kaybedişi Rojava'yla kurduğu ilişki biçimiydi.

Rejimin ikinci krizi meşruiyet krizidir Bu da Gezi ve belki de öncesindeki dönemle birlikte ortaya çıkmıştır. AKP kolluk kuvvetiyle aldığı oya da güvenerek toplumun bütün kesimlerini ezmeye yöneldi. Gezi bize gösterdi ki AKP karşısında ezilenleri temsil etme iddiasında olan bütün kesimler omuz omuza mücadele yürütmezse rejim krizinden ezilenler açısından başarılı bir şekilde faydanılamaz. Gezi ve 6-7 Ekim gösterdi ki bir arada durmadan kazanmak mümkün değil.

Haziranda yapılacak seçimde HDP baraj altında kalırsa AKP tek başına anayasa yapabilecek güce yaklaşmış olacak. Barajı aştığı durumda ise halklar eliyle barajın yıkılması bir motivasyon ve umut kaynağı olacaktır. Bugün salt AKP karşıtlığı değil daha özgürlükçü bir sistemi öngörenlerin beklentisi HDP'nin barajı parçalamasıdır.

Son olarak HDP-AKP'yle anlaştı iddiası Kemalist statükoyu koruyan ana muhalefetin şehir efsanesidir. Kürtler mücadele ederek, müzakere zemininde mücadeleden vazgeçmeden devam edecek. Bugün AKP değil başka bir parti iktidar olsaydı bu müzakere süreci değişmeyecekti.

Müzakere süreci sadece seçim odaklı değildir. Bu süreç yeni bir yaşam tahayyülünün gelişim koşullarının zeminini oluşturmak içindir, yok sayılanların kendileri olarak yaşamasını sağlayacak toplumsal sistem inşaasıdır. Bu müzakere sadece Kürtlerin müzakeresi olmamalıdır. En büyük eksik burdadır. Nasıl sokaklarda ortak mücadele verebiliyorsak müzakere de ortak yürümeliydi, biz hala bunun eksikliğini hissetmekteyiz. Bu yüzden bizim yaklaşımımız uzun soluklu devrimci bir mücadeledir. Bu seçim sürecinin AKP ve cumhuriyet rejiminin krizi çıkışını görmemizi sağlayacaktır.

ÇETİN EREN (KÖZ)

Rejim krizi derken TC'nin tüm tarihsel döneminin en büyük krizinden bahsetmiyoruz. 12 Eylül düzenin krizinden bahsediyoruz. Maalesef sosyalistlerin krizden çok fazla bahsetmelerinden dolayı kriz deyince işler kötüye gidiyor diye anlaşılıyor. O yüzden kriz derken ne demek istiyoruz altını çizelim. Biz kriz derken 12 Eylül rejiminin bu güne kadar ki en büyük krizini yaşıyoruz. Bugün 12 Eylül krizi AKP'nin akıbeti Erdoğan'ın akıbeti üzerine yoğunlanmış durumda. Bütün bu krizi tetikleyen süreç ABD'nin ve TÜSİAD'ın, Cemaatin ve ABD'nin politik alanda uzantısı olan CHP'nin Erdoğan'ı geriletmeye çalışması ve AKP'nin buna karşı var gücüyle direnmesinden ortaya çıkıyor.

Bunun rejim krizine evrilmesi aslında Erdoğan'ın kendisini kurtarmak için Anayasayı değiştirmek zorunda olması başkanlık sistemine geçmek zorunda kalması. Erdoğan bunu yaparken karşısındakiler de biz de 12 Eylül rejiminin anayasasının değişmesini istiyoruz diyor. Aslında 12 Eylül rejimini degiştirmek istiyoruz derken bütün burjuva partileri 12 Eylül Anayasası'nın en gerici yanlarına sarılıyorlar.

Bir yandan "bu rejim değişmelidir darbe rejimidir" diyen diğer yandan anayasanın verdiği bütün yetkileri kullanan bir Erdoğan var.

"12 Eylül kötüdür diyen Erdoğan Kenan Evren gibi oldu" diyen ama "özel yetkili mahkemelerin yetkileri artırılsın, Erdoğan yargılansın" diyen bir CHP var. Rejimi değiştirmeye çalışıp rejimi değiştiremiyor olmaları ve sadece siyasi partilerin değil devlet güçlerinin tümüyle birbiriyle çarpışıyor olmaları büyük bir yıpranma, kilitlenme ve felç olma durumunu getiriyor.

Ezilenler açısından içinden çıkılmaz hale gelmesini sağlayan şey hiçbir egemen bloğun bu düğümü çözemiyor olması ve hepsinin de bunun için ezilenleri kendine yedeklemek zorunda olması. Yani kendi güçlerine dayanarak bu krizi çözemiyorlar. Egemenler cephesinden krizin büyüklüğünü bu kısım anlatıyor.

Ama krizin aynı zamanda ezilenler cephesinden de başka boyutu var. Ezilenlerin emekçilerin sosyalistlerin solcuların hiç bir zaman rejim krizine müdahale imkânları bu kadar artmamıştı. Sol aslında Türkiye'deki en büyük toplumsal güç olmasa da bugün rejimin seyrini değitirecek güce sahip. Bu bir fırsat olduğu kadar bir sorumluluk anlamına da geliyor, genellikle üstü örtülen bir sorumluluk. Sol hareketlere baktığınız zaman "ne olacak bu kriz biter başkası başlar, Erdoğan gider başkası gelir, ilk kez böyle bir seçime gitmiyoruz" diyen bir tutumla siyasi krizi önemsizleştirdiklerini görüyoruz. Bu siyasi krizin önemsizleştirilmesinin ardında solun sosyalistlerin üzerine düşen sorumluluğun üstünün örtülmesi kaygısı var.

Zira biz sadece parlamenter zeminde seçimde HDP'nin oynadığı kilit rolden ötürü ezilenler hareketinin güçlenmesinden söz etmiyoruz. Arkamızda Gezi'yi bıraktığımız bir süreç var. Ezilenlerin, AKP'ye karşı kaderlerini eline almak için 7 milyona yakın insanın sokağa çıktığı bir süreç var. 6-7 Ekim ayaklanması var. Kürtlerin AKP'nin kaderini akıbetini elinde tuttuğunu gösterdiği bir süreçten geçtik.

Dışarda Rojava Devrimi var. Onun estirdiği rüzgâr var. Beri yanda devrimci bir iddası olmasa da Yunanistan'da Syriza'nın seçim sonucunun yarattığı bir moral etkisi var. Türkiye'deki emekçi hareketi politikleşiyor, özgüveni var. Ezilenlerin mücadelesine yön verenler rejim krizinin akıbetini değitirmek için tarihsel önemde bir fırsata ve sorumluluğa sahip. Aslında devrimci bir fırsattır. Rejim krizi devrimci bir krize de dönüştürülebilir. Bir devrimin yolunu açacak gelişmeleri de tetikleyebilir. Bunun için ne yapmak gerekir? Bu kriz nasıl devrimci bir duruma evrilir? Elbette 12 Eylül Anayasası'nı onlar değiştiremez, parlamentoda bizim değiştirmemizle olacak bir şey değil. Zira 12 Eylül krizi, anayasa değişikliği sorununda düğümlenmiş olan bir kriz. Krizin olması düzenin kendi sorunu ve düzenin kendi parametreleriyle değişmeyecek olmasından kaynaklanıyor. Paradoks buradan kaynaklanıyor. Dolayısıyla aslında biz bu parlamentoya girerek bu krizi çözeriz. Yeni anayasa yaparız diyenler aslında hiç bir şey yapamaz. Bir yanılsama içerisinde olabilirler.

Bugün olması gereken devrimci siyasi çizgi; biz şu veya bu anayasayı yaparız demek değil, var olan anayasa değişikliklerini engelleyip, rejim krizini büyütmek, parlamentoyu kilitlemek olmalı. Biz seçimlere yeni bir anayasanın ancak bir kurucu meclis üzerinden yapılabileceğini, halkın iktidar organlarının kurulabileceğini göstermek için giriyouz demek gerekir.

Syriza'yı iktidara taşıyan da buydu aslında. Kimsenin borç krizine dair alternatif bir çözümü yoktu.

Bu gerici parlamentoya girip burayı kilitleyip bir kurucu meclisin kurulmasını sağlamak için seçimlere girmek gerekir. İşte tam da bu noktada ikinci bir kriz gündeme giriyor. Bu krizi çözmediğimiz sürece düzenin hiç bir krizi bize yaramayacak. O da bir önderlik krizi. Aslında bu gün biz meclisi kitlemeye geliyoruz, bu parlamentoyu yıkıp yerine halkın kurucu meclisini kuracağız, alternatif iktidar organlarını yaratacağız diyen bir parti yok. Bunu için devrimci bir parti lazım.

Ortada devrimci bir parti yok, siyasal bir kriz var elimizi kolumuzu bağlayıp partinin yaratılmasını mı temenni edeceğiz? Elbette hayır. Rejim krizinden, devrimci bir şekilde yararlanmak isteyenlerin ne yapması gerektiği üzerinde durup bu günki devrimcilerin sosyalistlerin siyasal görevleri üzerinde durmak istiyorum.

Seçime katılma oranı çok yüksek olacak. Aslında herkes tek bir soruyla oy kullanacak: Erdoğan'ın akıbeti sorunu. HDP'nin parti olarak seçime girmesi de tam da bu noktada anlam kazanıyor. Zira HDP bir burjuva partisi değil. İşçiler emekçiler adına siyaset yapan bir partinin seçime girmesi bir yönüyle yeni bir kriz dinamiği açıyor. 12 Eylül barajının 2007'den daha farklı bir şekilde delinmesinin yolu açılıyor. HDP'nin kendi tutumundan bağımsız olarak bu meclisi kilitleme potansiyeli var. Meclise girmesi AKP'nin işini zorlaştıracaktır. Bütün sosyalistler açıkça HDP'ye oy verme çağrısı yapmalıdır. Seçimlerde açık söylenmezse ya CHP'ye ya AKP'ye verilmiş bir destek olur.

HDP'ye yönelik KöZ olarak seçimlerde verdiğimiz destek önceki desteklerden farklı değil. HDP'nin meziyetlerinden ona biçtiğimiz rolden kaynaklı değil. Hatta tersine HDP'ye rağmen HDP diyoruz. Siyasal tutumlara rağmen verdiğimiz bir destek.

Bugün HDP'nin siyasi bakımdan yaşamsal önemi olduğunu düşünüyuroruz. Barajı aşmanın da koşulları var ve HDP bu koşulları yerine getirecek şekilde hareket etmiyor.

Barajı aşmanın iki koşulu var: Birincisi, sert bir muhalefet yapmanız lazım. Hükümeti karşınıza alıp, net bir şekilde durmanız lazım. Amerikancı liberaller şunu öğütlüyorlar: "Tayyip neden seçimleri kazanıyor? Çünkü toplumu kutuplaştırmayı başarıyor. Gezicileri hedef tahtasına oturtuyor, Demirtaş'ı hedef tahtasına koyuyor, Kürt sorunu yoktur diyor. Esiyor gürlüyor. Erdoğan'ı muhattap almayın, Deli İbrahim pozisyonuna koyun. Toplumun kutuplaştırılmasına izin vermeyin".

AKP'nin başarısının sebebi toplumu kutuplaştırması değil, tam tersine bizim onun karşısına kendi kutubumuzla çıkamıyor olmamız. Eğer biz Gezi'den beri Kobanê eylemleri ve sonrasına net bir kutup olarak AKP'nin karşısına dikilseydik bugünkü siyasi tablo başka olurdu.

AKP'nin karşısına karşı bir kutup olarak çıkmak nasıl olur? Öncelikle Erdoğan gerilemeden Türkiye'de hiçbir demokratik konuda adım atılamaz, Erdoğan orada kaldığı sürece Türkiye'de hiç bir sorun çözülmez, diyerek olur.

Bunu nasıl söyleriz? Mart Mayıs sürecindeyiz. 8 Mart'ı, Newroz'u 1 Mayıs'ı, HDP'nin seçim mitingine çevirmek lazım. 8 Mart kadınların günü, Newroz Kürtlerin 1 Mayıs işçilerin günü dememek gerekir.

Solun en geniş birliğini sağlamak lazım. HDP bu iddiayla kuruldu. Fakat solun birliği konusunda 2011'te oluşmuş olan Emek Demokrasi Özgürlük Bloku'nun daha gerisinde. Bugün HDP'nin dışında olan ancak seçimlerde HDP'yi destekleyen Halkevleri, EMEP gibi siyasetler var. Bunlarla ortak seçim çalışması yapılması gerekiyor. Bunun formulasyonu bulunabilirdi.

Erdoğan'ın elini kolunu sallayarak dolaşmaması için, bugün açık ve net bir şekilde oylar HDP'ye demek gerekir.

İBRAHİM AYDIN (ÖDP)

Hasan yoldaşın mücadelesi bizim de mücadelemizdir.

Rejim krizi temel konumuz. Rejim demek en yalın haliyle devletin şekli demektir. TC başta tek ırka tek dine dayalı olarak tarif edildi ve ardından da sınıfsız imtiyazsız toplum denildi. Emperyalist süreçlerin etkisiyle de sömürge tipi faşizm olgusu ortaya çıktı. Atmışlardan seksenlere devletin bu ideolojik yapısına karşı mücadele gerçekleşti. Bu muhalefet 80 darbesiyle yenildi. Sonrasında devlet faşist niteliğini daha da artırdı.

Buna karşı mücadeleyi özellikle Kürtler yükselttiler. 80'ler ve 90'lar bu takdir edilesi mücadeleyle geçti. Aynı zamanda ülkenin ekonomik yapısı ile ilgili de başka bir süreç vardı. Neoliberal politikalar hayata geçti özellikle 80 sonrasında. Devlet ülkeyi emperyalist sistemin tamamıyle pazarı haline getirmek istiyordu. Rejim bu sorunlar sebebiyle kendini sürdüremez hale geldi.

Ulusal sorun, sınıfsal sorun, inançsal sorunlar ve mücadeleler bu rejimin kendini devam ettiremeyeceğini ortaya koydu.

AKP eliyle bu rejim kurtarılmaya çalışıldı. Güya Türkiye'de daha demokratik bir rejim kurulacak, askeri vesayet kalkacak çok kimlikli bir toplum olacaktı batıya göre.

Sosyalistler kendini de bu sarmala çektiler "yetmez ama evet" örneğinde olduğu gibi. Sonrasında AKP kendi hâkimiyetini tahkim ettikten sonra gerçek ajandasını ortaya çıkardı. Bu sadece AKP değil, Ortadoğu'da gördüğümüz Müslüman Kardeşler gibi gruplar için de geçerli, bu çizgi Ortadoğu'da tasfiye oldu ama maalesef AKP hala iktidarda.

AKP devletin bildiğimiz faşist niteliğini daha İslami bir tonda tahkim etmek istiyor. Birinci adım başkanlık, ikincisi ise eğitimde, yargıda, ordu içerisinde başka bir nesil yaratmak.

Kürtlerin mücadelesi dışında batıda kitlesel bir mücadele çıkmamıştı. Gezi'de bu mesele başka bir boyut kazandı. Bu çok önemli bir şeydi. AKP'nin gerçek yüzünü gerek Avrupa için gerek Türkiye için ortaya çikardı Gezi.

Bir sonraki hamlesi başkanlık düzeni dedik. Bu Erdoğan'ın nevrotik davranışlarından kaynaklanan bir şey değildir. Kendini devam ettirmek hâkimi-

yetini artırmak için kurgulanmış planlarıdır. Sınıfsal bir meseledir. Faiz tartışması kesinlikle Erdoğan için önemlidir. İnşaat sektörüne oynadı. Kendini destekleyen burjuva kesimleri koruyup bunu oya çevirmek istedi. Tekelci burjuvazi de buna karşı çıktı. Kendince bir sermaye seçimi yaptı AKP.

Sosyalistlerin seçimleri bir kurtuluş gibi ele alması komik geliyor bana. Eğer biz en geniş anlamda geniş bir cepheyi bu rejimin karşısına dikemezsek kaybederiz. HDP'nin barajı aşmasını şiddetle isteriz ama herhangi bir seçim AKP'nin önünü kesemez.

Vekil pazarlığı gibi durumlar Haziran Hareketi'nin altını oyardı. Haziran Hareketi geniş bir birliktelik örgütlüyor. Biz dayanışmamızı göstereceğiz dedik. Sorunu sadece parlamento olarak ele almak yanlış. En geniş birliktelik kurmak lazım. Bunu tabi ki Kürtlerle bütün ezilenlerle yan yana omuz omuza yapacağız.

İbrahim Aydın'ın konuşmasının ardından, soru cevap kısmına geçildi. Soru cevap kısmında dinleyiciler görüş bildirip soru sordular.

Dinleyiciler tarafından şu sorular yöneltildi:

1) İbrahim arkadaşa sormak istiyorum: Değerlendirmesi beni tatmin etmedi. Bir cepheden bahsetti ancak yüzyıldır bu topraklarda süren bir mücadele var. Eleştirilere rağmen HDP'nin etrafında bir cephe oluştu. Faşizme karşı bir biçimde bir irade beyan etmek gerekiyor. HDP'nin yapmak istediği şey bu dönemde parlamentoyu işlevsizleştirmek tam da. Peki bu dönemde Haziran Hareketi'yle beraber ortak bir muahelefeti örüp, mecliste bütün ezilenlerin temsiliyetini sağlarsak 7 Haziran sonrası sokaklarda bu mücadeleyi daha da büyütmez miyiz?

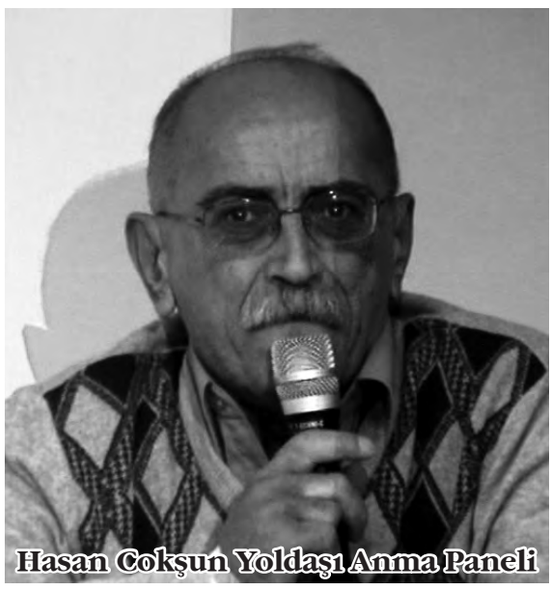
Hasan Coşkun Yoldaşı Anma Paneli

2) Çetin arkadaşın bir tespitinden yola çıkarak soru olarak soracağım. Seçimlere kadar her etkinlik HDP bayramı olsun dedi. Bu nasıl olur 1 Mayıs'ta, 8 Mart'ta sadece HDP'yi mi gündem edeceğiz? Her şeyi HDP'ye çevirmenin bir anlamı olmadığını düşünüyorum.

3) HDP'ye: Erdoğan konuşmasında "Kürt sorunu diye birşey yoktur" dedi. Müzakere süreci barış hakkı elbette ki tartışılmaz. Ancak Erdoğan'ı AKP'yi geriletmeden müzakere sürecinin ilerleyeceğini düşünüyor musunuz? Erdoğan'ı masaya oturtan Kürtlerin mücadelesidir. Karşı tarafı zayıflatmadan bu süreç ilerler mi? İkinci sorum ise; çözüm maddelerinden biri olarak demokratik anayasa sıralanmıştı. Demokratik anayasanın gereğini ne olarak görüyor HDP? Böyle bir barajın belirlediği bir meclisten demokratik bir anayasa çıkar mı? ÖDP'ye: 7 Haziran yetmez dediniz. Biz şunu soruyoruz; bu kadar kritik bir dönemde AKP'yi seçimde geriletmeden AKP'ye karşı bir mücadele mümkün mü? Seçim bu kadar önemsiz mi? Bu kadar önemsizse HDP'yi desteklemeyi ilke meselesine dönüştürmek niye? KöZ'e: Rejim krizinden herkes bahsetti. KöZ rejim krizi ezilenler açısından fırsat derken ayrı birşey mi kastetti?

4) HDP'ye: Tüm bileşenlerle ortak bir mücadeleden bahsetti. Gezicilere darbe diyen ve ittifaklar yapan bir parti olan AKP'yi yıkma noktasına getiren Gezi'ye niçin katılmadılar? KöZ'e: HDP'yi aspirin gibi görüp her şey de HDP demek yanlış. HDP zaten hep vardı hiç çözüm olmadı. ÖDP'ye: Sınıfsal karakterle olması gereken 1 Mayıs'ın HDP bayramı olmasına nasıl bakarsınız?

5) Kitlelerin bu önümüzdeki seçime odaklandığını siz de belirttiniz. CHP ön seçim yoluyla adaylarını belirleme yoluna gitti. HDP ön seçim konusunda ne düşünüyor? Mücadele eden insanlar ileri süreçlerde bu tutumlarından dolayı ön saflara çıkarlar. Bu seçimde öyle bir vitrin var ki, bir adayı gösterirken yaptığı işlerle hangi konumda olduğu belli olmasına rağmen aday gösteriliyor. Bunun açıklaması yapılırsa sevinirim.

6) HDP'ye: Rejim krizinden daha çok bir çelişki tespit ettim konuşmanızda. Anti-emperyalist bir tonda başladınız. YPG, mecbur kalarak ABD ve Barzani'yle masaya oturdu ve devrimden tavizler verildi. Bunun üzerine YPG'ye destek geldi. Bu bir çelişki midir?

7) KöZ'e: Bugün 12 Mart'ın yıldönümüydü. Pankartta "12 Eylül Barajını Devirmek için Oylar HDP'ye" yazıyordu. Bu pankart 12 Mart ve Gazi'yi suistimal etmek midir? ÖDP'ye: Oluşturulmak istenen birleşik mücadeleye HDP'yi seçimlerde desteklemek bir engel midir? HDP'ye: Seçim çalışması içinde varoşlarda eylemlerin AKP'ye karşı güçlü bir şekilde ilerlemesinin önünde bir engel var mıdır? Bu yapılmış mıdır?

8) KöZ'e: HDP'yi eleştirdi. Bu hangi saikten kaynaklanıyor? HDP'nin ciddi bir karşıtlık yapmaması neden? Rejim krizini lehe çevirmek için sol hareket nasıl bir siyasal hat izlemeli?

9) Bir görüş açıklamak istiyorum. Syriza diye bir şey var Yunanistan'da. İspanya ve Yunanistan'daki sınıf hareketi bizden çok daha güçlü. Biz şunu anlayamıyoruz. HDP'nin bu harekete benzeyen bir yönü var. Sınıf eksenli hareket önderlik edebileceği bir örgütlenme yaratabildiği için başarılı oldular. Böyle bir örgütlenme yoksa devrim yaptıktan sonra yozlaşırlar. Bizim meclise gönderdiğimiz insanları kontrol edebilecek bir örgütlenmeyi oluşturmamız lazım. Talepleri daha net ortaya koymak lazım. HDP'nin net bir tavrı yok. Üç başlı bir hareket var. Net olursak barajı geçebiliriz.

10) HDP'ye: Rojava Devrimi üzerine dedikleri hakkında konuşacağım. Rojava 21.yüzyılın ilk devrimidir, ortada bir Kürt baharı var biz de onu bu topraklara taşımaya çalışacağız. ÖDP: "Yetmez ama evet"çileri eleştiriyor doğru olarak, ama öbür tarafta onlar da CHP'ye net tavır takınmayarak kan taşıdılar. Gezi'de BHH içinden üç parti vardı ve bir önderlik yapamadılar. Böyle bir ihtiyaç var mı?

11) ÖDP'ye: Bir örnek vermek istiyorum. Berkin Elvan eylemi oldu HDP'nin ve BHH'nin çağrısı var. Şöyle bir iddia var; biz HDP ile eylemlerde birlik olacağız. O eylem ise bu iki çağrı ile gelenlerin ayrı yürüdüğü iki ayrı eyleme dönüştü. Pratikte bu söylem görünmüyor. Eylemde HDP'den ayrı durmaya özen gösteren bir kitle var. Ne söyleyeceksiniz?

12) HDP adayları belirlerken daha önce varoşlarda bir halk meclisi toplayıp adayların buradan seçilmesine çalışıyor. Ama bu meclisler sadece bir kere toplanıyor ve adaylar oradan belirlenmiyor. Bu seçimlerde yine böyle bir çaba içine girmeyi düşünüyor musunuz? Seçimlerden sonra büyütülecek mücadele daha önemli hale gelecek, devamlılığı sağlamak açısından kurucu meclis dediğimiz zaman forumları halk meclislerini örnek gösterebilecek miyiz?

İkinci turda konuşmacıların soru ve görüşler doğrultusunda konuşmaları şöyleydi.

ÖDP konuşmacısı Aydın: Bugün geldiğimiz nokta itibariyle, meclis üzerinden sürecin değişeceğine inanmıyorum. Burası da önemlidir elbette ama aslolan bunun dışında bütün ezilen ve yok sayılan herkesin en geniş bir cephe olarak kendini örgütlemesidir. Gezi'nin örgütlü bir halde bütün Türkiye'ye yayılması gerekir.

HDP'li arkadaşlar bizim de arkadaşlarımız. Varsayalım barajı geçti ki bunu şiddetle istiyoruz. Bu durumda bizim arkadaşlarımızı bir mevzi olarak görüyoruz orada. Geçmese bu sistemin bütün meşruiyetini ortadan kaldıracak. Bölgede fiilen meclislerini kuracak Kürt hareketi. HDP parti olarak seçime girme kararı almış, buna saygı duyarız. Parti olarak girmesinin özellikle müzakere sürecinde kendisini güçlendireceğini düşünüyoruz. Zaten bu hareket artık Türkiye ve dünyanın kabul ettiği bir hareket. Kim olursa olsun bu hareketle masaya oturmak zorundadır. Bu süreçte en çok zorlanan AKP'nin masaya oturmaktan başka şansı yok. Seçimlerdeki tavrı olmazsa olmaz olarak ele almayalım. Sonrası önemli bizim için çünkü buradan süreç değişmeyecek. HDP barajı aşsa da aşmasa da durum değişmeyecek. Bunu kurtuluş olarak görmeyin, bu sistem tümüyle yerleşti. Hiçbir ayrıma bakmadan (elbete belirli kriterle, özgür ve demokratik Türkiye kriterleri) birlikte mücadele etmeliyiz. Somut talepler önemlidir, somut taleplerle bunun karşısına çıkılabilir. Bunlar da Kürt sorununa demokratik bir çözüm, laiklik ve emek vb. taleplerdir. Bu eksen de tekrar bir kurucu bir iradeyi ortaya çıkaracak bir süreç başlatabiliriz. Seçim sonuçları ne olursa olsun Türkiye bu halde en fazla iki sene dayanabilir. Bu durum patladı patlayacak. Mücadelenin olgunlaşmış olduğu koşularda bir kurucu meclis tartışabiliriz. Bu da çok uzak değildir diye düşünüyorum.

Erkan'ın sözlerine binaen şunları da ekleyeyim, müzakere sürecini keşke berarer yapabilseydik. Ancak haklı olarak Kürt hareketi kendi sorunları etrafında pazarlık yapıyor mücadele eşitsiz gelişmiş. Sınıf mücadelesini de keşke bu müzakereye dahil edebilseydik.

KöZ konuşmacısı Eren: Seçimler bu kadar önemli mi diye sorular geldi yanlış anlaşılmış olabilirim ya da bu sorular bir politik savunma mekanizması da olabilir. Ben konuşmama rejim krizinden bahsederek başladım. Türkiye'deki bütün çelişkiler anayasa meselesi üzerinde düğümlenecek. Bu meclis veya gelecek başka bir meclis anayasa yapamaz, 12 Eylül'ün aygıtının kurumları 12 Eylül rejimini değiştiremez bunu ancak halkın egemenliğini aldığı bir kurucu meclis yapabilir. Bunu da ancak devrimci bir parti isteyebilir, biz de bunu yaratmaya çalışıyoruz. Her şey seçim değil yani. Her şeyin başının seçim olmadığını söylemek başka, bunu kullanarak seçimleri önemsizleştirmek başka bir şey. Bugünkü seçim en önemli seçimdir diyoruz, bu her şey seçim demek değil. Siz kendi anti-parlamentarizminizi sadece seçim döneminde hatırlıyorsanız bu sıkıntılıdır. Referandumda boykotu eleştirip, bu seçimler önemli değil demek biz bu seçimi pas geçiyoruz demektir. Bu seçimlerde bir tutum takınmak gerekir. HDP meclisi kilitler mi biz kefil olamayız ama böyle bir iddiası varsa sokalım meclise yapamazsa eleştirelim.

Madem seçimler bu kadar önemli değil Türkiye'deki sol örgütler niye hep seçimler meselesinden bölünüyor? İkincisi madem seçimler bu kadar önemsiz niye HDP'ye oy verip vermeme meselesini ilke tutumuna getiriyoruz? Ben sadece oy verelim dedim, 'her şey HDP mi' diye sorular geldi. HDP'yi eleştirdim ve HDP'nin barajı geçme konusunda doğru bir hat izlemediğini söyledim, ama bu eleştiriler HDP karşısında tutumsuz kalmanın bahanesi olmaz. Seçimi pas geçelim demek gündemin dayattığı konuyla değil gönlünüzden geçen gündemle uğraşalım demektir.

Baraj konusunda Demirtaş'ın söyledikleri talihsiz, "barajı geçemezsek dünyanın sonu değil" dedi. İlginç bir şekilde BHH ve HDP bu konuda aynı fikirdeler. HDP'nin barajı geçememesi demek Türkiye'de 2007'den beri yükselen rüzgârın tersine dönmesi demektir. Barajı aşamazsa HDP Türkiye hareketi olmayı devam ettiremez. Bunun Türkiye ve Kürdistan için farklı sonuçları olur. "Girse de olur girmese de olur, HDP'nin ortadan kalkıp DBP'nin aktif olmasının hiçbir sonucu yok" demek körlük olur.

Gezi çevre ile ilgili bir eylem değildi. Gezi'yi bu şekilde övenler en büyük kötülüğü yapıyor. Gezi, TC tarihindeki en büyük siyasi ayaklanmaydı. Bu kitleler şu veya bu kesimin talebi için değil, Erdoğan gidecek galiba düşüncesiyle sokağa çıktı. Demek ki sektörel talepler bölüyor, ayrı ayrı kadının, Kürt'ün, işçinin talebi olabilir bölüyor; siyasi talepler ise birleştiriyor. Biz de diyoruz ki AKP'ye karşı ayrı bir toplumsal siyasal kutup yaratalım, seçimler bunun için bir fırsat. "HDP çok yaşa mitingi" yapalım demiyorum "AKP'yi sandıkta geriletelim mitingi" yapalım. Örneğin Newroz'da da Rojava Devrimi'ni selamlamak yerine – ki 21. yy'ın Nepal ile beraber ilk devrimidir- bu devrimin bize yüklediği siyasal görevi, IŞID'in destekçisi AKP'yi geriletmek görevini yerine getirmeliyiz. Yani 1 Mayıs'ı sendikalara Newroz'u Kürtlere 8 Mart'ı kadınlara bırakalım anlayışı yanlış bir anlayıştır.

Türkiye'de solun güçsüz olduğu tespiti yanlış. Türkiye'de sol yüzde 10 oy almaya çalışıyor. İstanbul'da bir milyona yakın işçinin buluştuğu Newroz eylemleri yapılıyor. Newroz Türkiye'nin en büyük işçi mitingidir. Bu mitinge siyaset taşımak önemlidir. Biz bugünkü krizi derinleştiremezsek bu zayıf olduğumuz için değil sorumluluktan kaçtığımız için olur bunun üzerini örtmeyelim. Görüşlerimiz eleştirilerimiz ne olursa olsun bu seçimlerde HDP'nin barajı aşması için çaba gösterelim.

HDP konuşmacısı Karabay: Hasan Coşkun'un bir sözü geçti "marifet iltifata tabidir" ki çok anlamlı bence de. Sanki sokak ile seçim arasında bir paradoks varmış gibi bir algı var. Kürt özgürlük hareketi de HDP'de seçimi ya da sokağı birbirini dışlayan şeyler olarak değil mücadelenin araçları olarak görürler. HDP'yi sadece parlamenterizm içinde görmeye çalışmak dar bir bakış açısıdır. Kürt özgürlük hareketinin en çok değer vereceği şey kendisine yapılan dostça eleştirilerdir. Eleştiri mücadele alanı içine girilerek yapıldığında eleştiriyi yapan odak o eleştirinin gerekliliğinin yerine getirilip getirilmediğini de denetlemlekle mükellef hale gelir, biz de ortak mücadeleden bunu anlıyoruz.

Erdoğan'ın bugün yaptığı konuşma da, "Kürt sorunu yoktur" sözleri bizler açısından AKP ile özdeşleştirdiğimiz neoislamcılığın göstergesidir. Erdoğan Kürtlere dair iyi bir şey dediğinde dahi bunun arkasında siyasi bir çıkar vardır. Müzakere edecek aşamaya gelmiş olduğumuzu Türkiye sosyalistlerinin anlaycağını düşünüyoruz. Ama mücadeleden vazgeçmedik. Erdoğan hala Kürtleri inkar etmektedir. Bu kodlara karşı mücadeleye devam edeceğiz. Biz de değişen ne oldu? Biz Kürtlerin soykırımla karşı karşıya olduğu bir süreçten geldik, 2013'te şunu söyledik: Kürtlerin silahlı olarak elde edeceği kazanımı elde ettiğini düşünüyoruz. Artık silahlı mücadeleden başka yöntemle mücadele edeceğiz. Silahlı mücadeleyi ise verili Ortadoğu koşullarında tamamen bırakmadık. Mücadele tamamen terk ediliyor sonucu çıkmaması lazım. Demokratik anayasa için temel yaşam çerçeveleri var. HDK ve DTK bunun için var.

Gezi ile ilgili mesele, aylardır dolaşımda değildi, seçimle beraber tekrar dolaşıma sokuldu. Kürtler Gezi'deydi, BDP gençliği Gezi'deydi ve oradaydık. Gezi Türkiye'dir demem şundan; Gezi'ye katılan ırkıçı insanlar da vardı, şimdi o hareketle ilgili yapılan tespiti bütün Gezi'ye bularsanız başka bir sonuca ulaşırsınız. Biz Gezi'deki hareketin taşıyıcısı olmak istiyoruz.

Kobanê ile ilgili en kritik dönemde ABD, Fransa ya da bir başkası tarafından yapılmış olan yardım ve silahlar Kürt hareketiyle ABD'nin yan yana geldiği anlamına gelmez. Bu bombalar IŞİD'i geriletti, bu bir gerçek. ABD'den gelen bombaya lanet okuruz ama IŞİD'e atılan bomba da bizi sevindirir. Barzani hareketi ile ilk defa farklı bir ortak düşman karşısında birleşildi. Barzani ile buluşacağım ortak nokta en fazla Kürtlük üzerinden olabilir.

Şu yanlış anlaşılmış: Arap Baharı benim tanımlamam değil. Çoğu emperyalistlerin güdümünde hareketlerdi. Aday belirleme sürecinde isteyen herkes gelip fikirlerini sunsun. Birçok STK ile istişareler yaptık. Yapıyoruz sonucunda üst komiyon karar verecek.

Birlikte seçim çalışması da ancak böyle yapılır. Bu seçim HDP'nin seçimi değildir. Statükonun karşısında yer alacak herkesi çağırıyoruz. İlçe seçim komisyonları herkese açık. Newroz'un içinde bütün toplumsal kesimlerin bulunduğu bir mecrada olması gerektiğini savunuyoruz.

Oldukça canlı ve verimli geçen panel sorulara cevabın verilmesinin ardından sonlandırıldı. Bu sürecin yakıcılığından kaynaklı hiçbir panelde olmadığı kadar panele gelen dinleyiciler panel bittikten sonra gerek konuşmacılarla gerek diğer dinleyicilerle tartışmaya devam ettiler.

Komünistler olarak bu seçim sürecinde ezilenlerin önündeki fırsatların bilincinde olarak faaliyet yürütmeye devam edeceğiz. Bulunduğumuz her alanda seçim çalışmasında en az HDP'liler kadar sorumluluk alıp, HDP'nin barajı aşıp meclise girmesi için elimizdeki bütün imkanları kullanacağız. Bizim gibi düşenenlerle bir araya gelmek adına bu tip paneller ve söyleşiler yapmaya devam edeceğiz.

Yaşasın Komünistlerin Birliği!

Ermeni sorunu hakkında söylenmeyenler

Nisan, katliamlar ve yalanlar üzerine kurulu bir burjuva diktatörlüğü olan Türkiye Cumhuriyeti açısından sıkıntılı bir aydır. Her 24 Nisan'da 1915 Ermeni katliamı bir kez daha hatırlanır ve hatırlatılır. Üstelik emperyalistler arasındaki rekabetin en keskin gerçekleştiği coğrafyalardan biri olan Ortadoğu'da Ermeni sorunu hiç de "tarihçilere bırakılacak" bir sorun değildir. Zaten bırakılmamaktadır da… Erdoğan'ı dış politikada "değerli yalnızlığa" sürükleyen emperyalistlerin 1915 katliamının yüzüncü yılı nedeniyle atağa geçmeleri bu bakımdan tesadüf değildir.

Ermenilerin uğradıkları kıyımlar emperyalistler tarafından istismar edilmeye çalışsa da esas olarak onları ilgilendiren bir sorun değildir. Ermeni sorunu esas olarak Ortadoğu'nun ezilenleri ve emekçileri açısından yaşamsal bir politik öneme sahiptir. Her şeyden önce Ermeni katleden burjuva diktatörlüğü bugün Ortadoğu'nun en gerici devleti olarak tüm ezilenlerin karşısına dikilmektedir. İkincisi Kürt ulusal sorununun bugüne kadarki evrimi olduğu kadar bundan sonraki gelişimi Ermeni sorunu ile yakından ilişkilidir. Zira Ermenilerin uğradığı katliamlar aslında aynı zamanda kendi topraklarında esir tutulan Kürtlerin nasıl boyunduruk altına alındığını anlatmaktadır. Benzer şekilde Ermeni ulusal kurtuluş davasına ihanet eden oportünist Taşnakların, İttihatçı ve İngilizlerle olan ilişkisi Kürdistan'ın özgürlük ve bağımsızlık mücadelesine önderlik etmek isteyenler tarafından ibretle okunmalıdır.

Tam da bu nedenler KöZ'ün arkasında duran komünistlerin Ermeni sorununa dair geçmişte yaptıkları saptamaları hatırlamanın tam zamanıdır. Aşağıdaki çerçeveler KöZ yayınları tarafından 2012'de yayımlanmış ve bugün baskısı tükenmiş olan "Ermeni Sorunu Hakkında Söylenmeyenler" broşüründen seçilmiş parçalardan oluşmaktadır.

Osmanlı ve Türkiye Cumhuriyeti arasında kopuş değil süreklilik var

Aslında, Ermeni sorunu vesilesiyle bir başka hususun gündeme gelmesi beklenirdi. Ama ne hikmetse hiç kimse soruna bu açıdan yaklaşmakta değildir. Söz konusu olan güya imparatorluğu yıkıp yeni bir çığır açan, hatta kimilerine göre 'burjuva anlamında da olsa bir devrim' ile kurulduğu iddia edilen TC'nin neden Osmanlı İmparatorluğu altında olup bitenlerden doğrudan doğruya sorumlu görüldüğüdür. Asıl soru ise, niçin kimsenin bu sorumluluktan sıyrılmaya yeltenemediği hakkında olsa gerektir.

Resmi tarih TC'nin kuruluşunu tasvir ederken, hilafetin ve saltanatın yıkılmasına, Osmanlı İmparatorluğu'yla birlikte Türkiye'nin orta çağının da sona ermiş olmasına işaret etmektedir. Solda da bu tutumu bir biçimde kabullenmek adettendir. Bu biçimde yaklaşanlar esasen Osmanlı İmparatorluğu ile Türkiye Cumhuriyeti arasında bir süreklilik değil, kopuş olduğunu açık ya da örtük biçimde ifade etme gayreti içindedir.

Zaten tam da bir kopuşa işaret etmek için devrimden söz etme ihtiyacı duyulur; kopuşsuz geçişler için ise, bugün AKP'nin sözde açılımları için söylendiği gibi 'reform' demek adettendir.

Ne tuhaf ki, devrim ve reform arasında güya titizlikle ayrım yapanların, Marksist bir temelden hareket etme iddiası içinde olanların çoğu da benzer bir tutum içindedir. Bu cephede de şu ya da bu biçimde bir devrimden veya bir radikal kopuştan söz etmek adettendir. Bu tutumların kaynağında Komünist Enternasyonal'in Beşinci Kongresinde Manuilsky tarafından sunulan ve oylanarak karar haline getirilen rapor bulunmaktadır. Bu rapor Türkiye'de komünistlerin de dışarıdan desteklemek zorunda olduğu bir burjuva devrimi olduğunu ifade etmektedir.

Böylece alenen Menşevik nitelikteki tutum tescil edilmiştir. İkinci ve dördüncü kongrelerdeki Bolşevik çizgiyi temsil eden kararlar da böylece revize edilmiştir. Bu revizyonist tutumu benimseyip takip edenler yahut kendi revizyonist çizgilerini bu kararla tescil ettirmek isteyenler bu dönemecin ardından giderek artmıştır.

Türkiye'de Osmanlı'dan TC'ye geçişi bir tür burjuva devrimi olarak görenler de Şefik Hüsnü başta olmak üzere, bunlar arasındadır. Bu revizyonist çizginin mirasçısı olmakla övünen TKP'nin bu sözde devrimi bir modernite ve aydınlanma hareketi diye taltif etmesi gayet tabiidir. Ama onun sözde düşman kardeşi troçkistler de benzer bir izahat getirmektedir. Zaten Troçki'nin o kongrede hazır bulunması ve bu karara ne kongre sırasında ne de sonrasında itiraz etmemiş olması da tesadüf değildir.

Bu tutum Osmanlı İmparatorluğu'ndan TC'ye geçerken bir kopuş olduğunu kabul etmeyi gerektirir. Böyle bir kopuş yoktur. Ermeni sorunu vesileyle ortaya çıkan durum da bunun ifadelerinden sadece bir tanesidir.

Solda İttihat Terakki'nin Abdülhamid'e karşı darbesini ilerici olarak taltif etmek adettendir. Bu gibilerin o ittihatçı geleneğin bir devamı olarak gördükleri kemalist hareketi desteklemesi ve onlar tarafından TC'nin kurulmasını bir devrim olarak tarif etmeleri anlaşılır. Ama aynı nedenle, Osmanlı İmparatorluğu ile TC arasında bir kopuş değil süreklilik olması gerçeği, açıklanması kolay olmayan bir sorun teşkil eder. Buna karşılık, 'Ulu hakan Abdülhamid Han'ın mirasçıları olmakla övünen AKP gibiler açısından bu süreklilik bir sorun teşkil etmez. Aksine onlar bu sürekliliği esas alır ve İttihat Terakki veya kemalizmi bir arıza olarak görme eğilimindedir. Onların bir yandan sözüm ona açılımlar müjdeleyip bir yandan da aynı katliamcı ve etnik temizlikçi uygulamaların sürdürücüsü olması da tesadüf değildir.

Sol liberaller de bunlarla ittihatçılıkla özdeşleştirdikleri Kemalizm karşıtlığı üzerinden buluşmaktadır.

Eğer Osmanlı'dan TC'ye geçerken gerçekten bir kopuş olmuş olsaydı, TC ve onun şovenist avukatlarının Ermeni jenosidi konusunda bin dereden su getirmeye ihtiyaçları olmazdı. "Olanlar padişahlık zamanında ve Osmanlı İmparatorluğu zamanında olmuştur, TC'nin bu konuda herhangi bir sorumluluğu yoktur" demekte bir tereddüt olmaması gerekirdi. Nitekim Rus Devrimi'nin ardından bu anlamda gerçek bir kopuş olmuştur.

Yeni Sovyet Cumhuriyeti aslında dünya savaşının galipleri arasında sayılan Çarlık Rusyası'nın bütün alacak ve borçlarını ret etmekle işe başlamıştı.

Rusya'nın savaş halinde olduğu devletlerle Çarlığın emperyalist ortaklarının pazarlığa oturmasını beklemeden, ayrı ayrı anlaşmalar yapmaya girişmesi de bu tutumun ifadelerinden biriydi.

Bu nedenle savaşın galibi olan Antant devletleri müşkül durumda kalmıştı. Devleti ele geçirip parçalamayı değil, yönetmeyi hayal eden oportünistler de emperyalist savaşta Almanya'ya ve işgal ordularına karşı Rusya'nın savunulmasından yana idi. Savaşın Rusya'nın zaferiyle sonuçlanana kadar sürdürülmesinden yana olan sosyal şovenler de Sovyet hükümetinin bu tutumuna şiddetle karşı çıkmıştı. Ama ne olursa olsun bu radikal kopuş nedeniyle, kimse çarlığın tüm mirasını köklü bir biçimde reddeden SSCB'yi çarlık döneminde yapılan pogromlardan veya başka ulusal mezalimlerden sorumlu tutmayı aklından bile geçirememiştir. Böylece aslında çarlığı yıkmakla kalmayıp, bütün mirasını da kesin ve kökten reddeden Rus devriminin sözüm ona 'kemalist devrim' denen karşı devrim ile arasındaki farkın parıldadığı bir nokta öne çıkmaktadır.

Cumhuriyetin kurulmasına varan Kuvayı Milliye hareketi zaten 'otokrasiye savaş ilan ederek' değil, 'hilafet ve saltanata bağlılık' yeminiyle yola çıkmıştı. Misakı Milli sınırları denen sınırlar da,

savaşta Osmanlı İmparatorluğu'nun elinde kalan son toprakları ifade etmekteydi. Bunlar Osmanlı Meclisi Mebusanı'nda tayin edilen sınırlardan ibaretti. Sonradan bu sınırlar Rus devriminin ve Brest Litovsk anlaşmasının etkisiyle doğuya doğru genişlemiştir.

Hatay ve Suriye'nin bir kısmı, Musul ve Kerkük de dâhil olmak üzere Kuzey Irak'ın bir kısmı da Fransız ve İngiliz emperyalistleri ile yapılan pazarlıklar sonucunda ve Düyunu Umumiye borçlarının bir kısmından kurtulma karşılığında bu sınırların dışına çıkmıştı.

Her hâlükârda Kuvayı Milliye hareketinin kendini Osmanlı İmparatorluğu'nun bir devamı olarak gördüğünü görmek zor değildir. Kemalistleri İttihatçılarla bir tutma eğilimi revaçtadır. Oysa Kuvayı Milliyeciler kendilerini Osmanlı'dan değil, Almanya ile savaş ittifakı yapan İttihat ve Terakki'den ayırt etmeye özen göstermiştirler. Böylece daima galip devletlere yakın durma arzu ve iradesi içinde olmuştur. Cumhuriyetin ilanı da Kuvayı Milliyecilerin baştan beri cumhuriyetçi olmasından değildir.

Bilhassa Fransız ve İngiliz emperyalistlerinin hilafet makamından ve dolayısıyla ona bağlı olan saltanattan kurtulmak istemeleri ve bunu Kemalistlere dayatmalarıyla ilgilidir. Bu nedenle, Kuvayı Milliye hareketi içindeki (Rauf Orbay, Kazım Karabekir, Fevzi Çakmak vb. başta gelmek üzere) pek çoklarına hilafetin ve saltanatın ilgası bir sürpriz gibi gelmiştir.

Padişaha ve halifeye sadakat yemini ile 23 Nisan 1920'de açılan meclisin kabul ettiği Teşkilatı Esasiye Kanunu'nu cumhuriyetin ilk anayasası olarak kabul etmek adetten olsa da bu tuhaf bir durumdur.

Zira 'egemenliğin kayıtsız şartsız millete ait olduğu'nu ilk maddesinde belirten bu anayasa, meclisin açılışından neredeyse bir yıl sonra 1921 yılının Ocak ayında kabul edilmiştir. İçinde nahiye ve köylerin idaresine kadar ince ayrıntılar barındırmaktadır.

Ama ne hikmetse, devlet başkanından ve rejimin niteliğinden, meclis ile devlet başkanı arasındaki ilişkiden bahsedilmemektedir.

Oysa bir anayasa metninden ilk beklenen şeyler arasında bu gelir. Bu itibarla, söz konusu anayasa adı konmamış bir cumhuriyetten çok adı konmamış bir meşruti monarşiyi tasvir etmektedir; bir bakıma bir üçüncü meşrutiyet anayasasıdır.

Daha sonra 1 Kasım 1922'de aynı meclis 'Osmanlı İmparatorluğu'nun son bulduğunu' beyan eden bir kararname kabul etmiştir. Ama bu kararname 'İstanbul'daki şekl-i hükümetin 16 Mart 1920'de tarihe intikal ettiğini' belirterek hükmünü meclisin açılışından önceki bir tarihe göndermiştir. Yani bir bakıma Teşkilatı Esasiye Kanunu'nu düzeltmiştir.

Lozan anlaşması imzalandıktan üç ay sonra, 29 Ekim 1923'te, cumhuriyet ilan edildikten sonra, 20 Nisan 1924'te yapılan bir düzeltmeyle rejimin niteliğinin cumhuriyet olduğu belirtilerek, Teşkilatı Esasiye Kanunu nihayet gerçek anlamda bir anayasaya dönüştürülmüştür.

Cumhuriyetin bu şekilde dolambaçlı ve tuhaf biçimde kurulmuş olmasını, muhtelif tarihçiler değişik biçimlerde anlatmaktadır. Ama bu dolambaçlı yolun izahı bir tek yerdedir. Paylaşım savaşı Ekim Devrimi nedeniyle beklendiği gibi sona erememiştir.

Ayrıca emperyalistler Osmanlı devletinin bütün borçlarını üstlenecek bir muhatabı belirlemek için ısrar etmişlerdir.

Sonuçta yeni kurulan cumhuriyete padişahın borçlarını ödeme zorunluluğu dayatılmıştır. O nedenle güya yeni bir devlet olan TC, 1954 yılına kadar Osmanlı padişahının borçlarını (Düyunu Umumiye) son kuruşuna kadar ödemiştir. Sürekliliğin ifadesini sadece buraya bakarak görmek de mümkündür.

Lozan Antlaşması'nı yürüten heyetin başarısı diye sunulan şey esasen Cumhuriyet'in ve sınırlarının kabul ettirilmesi noktasında değildir.

Aksine esasen bu heyet Osmanlı'dan TC'ye giderken Misakı Milli sınırlarından taviz vermeyi kabul etmiştir. Bu heyetin başarısı, Düyunu Umumiye borçlarının bir kısmını TC sınırları dışında kalan eski Osmanlı topraklarındaki halkların sırtına yıkılmasını kabul ettirmiş olmasından ileri gelmektedir. Böylece TC'nin toprak verip borçların bir kısmından kurtulmasına hizmet etmiştir.

Konuya dönersek, TC padişahın borçlarını kısmen de olsa üstlenmekle aynı zamanda Osmanlı devletinin suçlarını da üstlenmek durumundadır. Bir başka deyişle Osmanlı İmparatorluğu'nun Ermenilere karşı işlediği suçların sorumluluğunu da otomatik olarak üstlenmek zorunda kalmaktadır.

Kaldı ki, bunda bir tuhaflık yoktur; zira TC bu konuda mirasına sahip çıktığı Osmanlı'dan geri kalmış değildir. Gerçi (6 -7 Eylül ve Varlık Vergisi gibi uygulamalar ve bunları takip eden etnik temizlikler bir yana), TC gayrimüslim azınlıklara yönelik uygulamalar bakımından Osmanlı ile aşık atacak durumda değildir; çünkü zaten böyle azınlıklar neredeyse tamamen ortadan kalkmıştır.

Ama Cumhuriyet'in kurulmasına ön gelen süreçten günümüze kadar, bilhassa Kürt halkına yönelik baskı ve katliamlar bakımından TC Osmanlı'nın mirasçısı olduğunu göstermiştir. Hatta bu konuda onu rahmetle arattığı bile söylenebilir. Bu itibarla TC'nin Ermenilerin topluca katledilmesi konusunda suçlu ve soykırımcı olarak görülmesi de boşuna değildir.

Taşnak oportünistlerinin meşum serüveni

Tam Türkçesi Ermeni Devrimci Federasyonu olan Taşnaksutyun veya kısaca Taşnak partisi, 1890'da kurulmuştur. 1894-1896 arasındaki kıyım hareketine karşı ilk tepki ve eylemlerin ardındaki başlıca Ermeni örgütü de oydu. Ondan daha eski olan Hınçak komitesi ise o dönemde faaliyetini ve varlığını daha çok Rusya egemenliği altındaki Ermenistan topraklarına (kısmen de Çukurova-Kilikya'ya) kaydırmış durumdaydı. Bu dönemde Doğu Anadolu yahut Batı Ermenistan'daki birçok eylemde Taşnakların imzası vardı. Hatta 1905'te Sul-tan Hamid'e karşı başarısız kalan ve 'Yıldız Suikasti' diye de bilinen suikast hazırlığında bizzat partinin kurucularından Mikaelyan elinde patlayan bomba nedeniyle hayatını kaybetmişti.

Aynı dönemde Taşnak partisi taraftarları Rusya'daki 1905 devriminde de etkin bir rol almıştı. 1905 devriminin bastırılmasının yanı sıra, Yıldız Suikasti'nin başarısızlıkla sonuçlanmasını takip eden genel geri çekilme döneminde Taşnaklar, yeni bir yönelim benimsedi. Partinin 1907 kongresinden itibaren, Osmanlı İmparatorluğu'na karşı Jön Türk hareketi ile, yani hem İttihat Terakkiciler hem de Hürriyet ve İtilafçılarla ortak çalışmaya karar verdiler (Kürtlerden aynı tarafa yüzünü dönenler ise [Seyyit Abdülkadir gibi] daha çok ikincilerle ilişkideydi; İttihatçı olanlar Ziya Gökalp gibilerdi).

Böylece Taşnaklar 1908 burjuva devriminde de aktif olarak yer aldılar. Onu takiben kurulan meşruti monarşi rejiminde de İttihat ve Terakki ile koalisyon halinde idiler (Seyyit Abdülkadir de aynı dönemde bir tür senato gibi görülmesi gereken Ayan Meclisi üyesi idi).

Bu nedenle Taşnak Partisi, Abdülhamid'i padişah olarak kabul edip, onun meclisinde ve hükümetinde bizzat yer almakla, hem fiilen birleşik ve bağımsız Ermenistan hedefini kağıt üzerinde bırakmak, hem de bu koalisyon uğruna 1894-1896 kıyımının üstünü örtmeye fiilen razı olmuştu.

Ancak İttihat Terakki'ye karşı tertiplenen 31 Mart vakası bu ittifakı daha balayı döneminde bozacak bir dinamik yarattı. İstanbul'daki Abdülhamid taraftarı bu gerici ayaklanma eşzamanlı olarak, Ermenilerin de o zamanlarda pek yoğun olduğu Çukurova'da Ermenilere karşı şoven bir iklimin gelmesine vesile oldu. Ama nispeten örgütlü ve güçlü olan Ermeniler, Hınçak komitesi üyesi olan Papaz Muşeg önderliğinde bu dönemeci bir ayaklanmaya çevirmek istediler.

Hem gerici İslamcı bir hareketin yarattığı tedirginlikten hem de merkezi hükümetin zayıflamasından yararlandılar. Bölgedeki Taşnak ve Hınçak taraftarlarının kilisenin de yardımıyla ittifak etmesi sayesinde de az çok ciddi bir tehdit oluşturdular.

Ama, Selanik'ten yola çıkıp İstanbul'a giren Harekat Ordusu iki hafta içinde isyanı bastırıp, Abdülhamid'i de azledince İttihat Terakki ve onu destekleyen Taşnaklar nihayet asıl darbelerini yapmışlardı. İttihatçılar sadece Abdülhamit'ten kurtulmakla kalmadılar.

Rakipleri olan Hürriyet ve İtilafçıların da nispeten zayıflamasını sağlamış ve kendi tayin ettikleri bir padişahla daha güçlü ve otoriter bir rejimi oturtmuşlardı. Taşnaklar da bu sürecin figüranı durumundaydı.

Yeni rejimin niteliği en çarpıcı biçimde Adana'da görüldü. İstanbul'da Abdülhamid taraftarlarını ezen hükümet, Adana'da aynı gericilerden yararlanarak isyana kalkışan Ermenilerin üzerine organize bir biçimde çullandı.

Şeklen bakılırsa 1909'da Adana'da gelişen katliam, bazı bakımlardan Maraş katliamını yahut Madımak katliamını andırır. Ama bunlarla kıyas kabul edilmeyecek kadar çok daha geniş kapsamlı ve yıkıcı olan bu katliamda Adana'nın zengin Ermeni mahallelerinde taş taş üstünde kalmamış ve sonuçta 30 bin civarında Ermeni katledilmişti. Böylece Ermenilerin Çukurova'daki uzun yıllara dayanan varlığını sona erdirecek sürecin en esaslı hamlesi yapılmıştır.

Adana'daki Ermeni nüfusunun ortadan kaldırılması aynı zamanda yaşadığımız topraklardaki sermaye birikim sürecini kökten etkileyecek bir değişimin de yolunu döşemiştir. Ermenilere yönelik bu kampanya ile birlikte Ermeniler topraklarını yok pahasına elden çıkarmak zorunda kalmış, çoğu zaman da bunu bile yapmaya fırsat bulamadan terk-i diyar eylemişlerdir. Çukurova'nın bereketli arazilerinin el değiştirmesiyle birlikte bu arazileri yağmalayan başta Sabancılar ve Karamehmetler olmak üzere Türk burjuvazisinin önü açılmış oldu. Böylelikle Ermenilere yönelik kırım ve kıyımlar Türk burjuvazisi açısından sermayenin ilkel birikimini yerine getirmiş oldu.

Bu olayla daha sonraki Maraş ve benzeri katliamlar arasındaki benzerlik ise genellikle solcuların yaptığı gibi, katliam ortak paydasından ziyade devletin bu katliamdaki rolü bakımındandır. Hatta sonraki küçük örneklerin ardında aynı yöntem ve zihniyetin olduğunu düşünmemek elde değildir.

Bu süreçte İttihatçılar hem 31 Mart'ın gerici ve şoven iklimden yararlanarak isyancı Ermenilerin üzerine görülmemiş bir sertlikle çullandılar. Hem de bu dinci güruhu tahrik edenlerin "densiz Ermeniler" olduğunu bahane ederek asıl baskı ve katliam tedbirlerini onlara karşı uyguladılar. Bütün bu süreç o zamanın kıt iletişim imkanlarında, parmak ısırtacak bir organizasyonla, İstanbul'un düzenli şifreli telgraflarıyla ve özel olarak tayin edilmiş komutanlar eliyle yürütüldü.

İttihatçılar bir yandan katliamın faillerinin tıpkı 31 Martçılar gibi 'fanatik İslamcılar' olduğunu söylemeye devam ediyor ve el altından onları kışkırtıp asıl sistematik katliam ve yıkımları kendilerinin yaptığını perdeliyorlardı.

Sonuçta hala 31 Mart'a karşı zafer hülyası içinde olan Taşnakların da gönlünü almak ve asıl failleri gizlendikleri yerde rahat bırakmak üzere, tahkikatlar başlatıldı ve katliamın sorumluları güya yakalanmaya çalışıldı. Ama taş üstünde taş bırakmayan bu sözüm ona örgütsüz biçimde ve kendiliğinden isyan eden güruh bir türlü bulunamadı. Kayıtlara göre yüz yirmisi Müslüman altmışı Hristiyan olmak üzere, toplam 225 kişi tutuklanıp kurulan Özel Divanı Harp mahkemesinde yargılandı.

Bunlardan 9'u Müslüman 6'sı Hristiyan olmak üzere 15'i idam cezasına çarptırıldı ve bu cezalar infaz edildi. 6 kişi de 15 yıl kürek cezasına mahkûm edildi. Daha sonra başka yargılamalar ve cezalar geldiyse de olay esas olarak bu tabloyla kapatıldı.

Bu tablodan anlaşılacağına göre, on binlerce Ermeni'nin katledildiği olay, karşılıklı bir çatışma olarak mütalaa edilmiş ve "bir sağdan bir soldan astık" diyen 12 Eylülcülerin sonradan yapacağı gibi kapatılmıştır.

İşte asıl Maraş ve Madımak ile 1909 Adana Katliamı arasındaki benzerlik ve ortak payda tam burada görülmelidir.

O devlet hala yerli yerindedir ve aynı biçimde iş görmektedir. Hatta en son Hrant Dink davasında görüldüğü gibi sözüm ona bağımsız yargı da hala aynı işi görmeye devam etmektedir. Ama ne ilginçtir ki hem Maraş'ta, hem Sivas'ta iki kere aynı senaryoda yer alıp, hükümeti terk etmek durumunda kalan sosyal demokratlar ile o zamanki Taşnaklar arasında da bir benzerlik görmemek mümkün değil.

Her ne kadar Nisan 1909'da Adana'da gelişen olaylar genel olarak Ermeniler arasında İttihatçılar hakkındaki yanılsamaların yıkılmasına yol açtıysa da Taşnaklarla İttihatçılar arasındaki bu oportünist ittifakın resmen yıkılmasına yol açmadı. Zira o ittifak başka oportünist ittifaklarda olduğu gibi Ermeni halkının ulusal çıkarları üzerine değil, Abdülhamit karşıtlığına dayanıyordu.

Bu nedenle Taşnaklar nispeten yarım gönülle de olsa İttihatçı hükümeti desteklemeyi sürdürdüler. Zira Fransız emperyalizmiyle içli dışlı oldukları için ve sonuçta Fransa saflarında savaşa girmeyi hayal ettikleri için bu ittifakı bozmaya yanaşmamaktaydılar.

Oysa iktidarı tamamen eline geçiren İttihat ve Terakki Fransızların da bu ittifakı istememesinden yararlanarak ve kendi dar çıkarlarına da uygun olarak, karşı kampa yöneldi.

Bu durumda dahi Taşnak partisinin tamamı Osmanlı İmparatorluğu'nun Fransa'nın dâhil olduğu İtilaf yahut Antant Bloku'nun karşısında yer almasına rağmen bir bütün olarak tutum alamadı. Parti 1914 Erzurum Kurultayı'nda Osmanlı Devleti'ni destekleme kararı aldı. İşte örgüt ancak bunun üzerine bölündü ve bir kanat Osmanlı'ya karşı Rusya saflarında savaşmayı seçti. Bazı Taşnaksutyun taraftarları Fransız yabancı lejyonunda, bazıları da doğrudan doğruya Çarlık ordusunda savaşa katıldı. Sivil Ermeniler de daha çok bu kesimi doğrudan yahut dolaylı olarak destekleyen bir tutum aldılar.

Demek ki Taşnak partisinin bütün unsurlarıyla Osmanlı devleti ve İttihat Terakki ile tam ve kesin kopuşu savaşın başlamasıyla bile sona ermiş değildi. Ta ki Nisan 1915'te Van'da yine bir Ermeni ayaklanması baş gösterene kadar. Enver Paşa komutasındaki Osmanlı ordusunun Sarıkamış'ta bir çatışmaya dahi girmeden 90 bin askerin telef olmasıyla dağılmasının ardından, bölgedeki Ermeniler arasında haliyle bir fırsat doğmuştu.

Bunun üzerine, Taşnak taraftarları ve militanlarından oluşan ve Çarlık ordusuna bağlı Ermeni Gönüllü Alayı tarafından örgütlenip desteklenen bir ayaklanma patladı. Bu ayaklanmanın kıvılcımını çakan ise esasen Sarıkamış'ın ezikliği içindeki İttihatçılar oldu.

Enver Paşa'nın kayınbiraderi olan Cevdet Bey Van'a tayin edilmişti. İşkence ettirdiği Ermenilerin tabanına nal çaktırması nedeniyle 'Başkale nalbantı' diye de anılan ve "Van'daki Ermenileri de Azerbaycan'daki Ermeni ve Süryaniler gibi temizlemek gerekir" dediği rivayet edilen vali, 4 Nisan 1915'te belli başlı Ermeni mahallelerinden Bahçe Mahallesi'ni kuşattırınca, Ermeniler bir direniş başlattı ve direniş ayaklanmaya dönüştü. Ayaklananlar bir süre boyunca Van'da denetimi ellerine geçirdiler. Sonrasında başka cephelerden takviye edilen Osmanlı birlikleri müdahale etti ve on binlerce Ermeni'nin katledilmesiyle sonuçlanan bir harekâtla ayaklanmayı bastırdı.

Bu noktadan sonra Osmanlı Devleti, müttefiki Prusya komutanlarının da öneri ve baskısı ile bölgeyi 'Ermenilerden' tamamen temizlemeye karar verdi. 1915 yılının şubatında çıkarılan 'Tehcir Kanunu' ile yüz binlerce Ermeni'nin katledilmesine varacak olan büyük 'etnik temizlik harekâtı' böylece başladı. İşte yüz binlerce Ermeni'nin Batı Ermenistan'dan güneye doğru sürülmesi ve bu süreçte yüz binlercesinin katledilmesi bu dönemeçten itibaren başlar.

Bu dönemeç aynı zamanda Taşnakların nihayet İttihat Terakki ve Osmanlı devletiyle ilişkilerini bir bütün olarak ve kesin olarak kestiği dönemeçtir. Bunun için çok geç olduğunu ise söylemeye bile gerek yoktur.

Hala Taşnaksutyun mirasçılarının egemen olduğu Ermeni diasporasının asıl Ermeni kıyımı (sonradan da jenosit) diye 1915 Nisanı'ndan itibaren gelişen kıyımı anmasının asıl nedenlerinden biri de bu gecikmeye yol açan oportünist politikaların üzerini örtme gayretidir.

Bunun öncesindeki kitlesel kıyım ve katliamların üzerini örtülmek istenmesinin ardındaki asıl neden de budur.

Kuşkusuz bir proleter devriminde olduğu gibi, bir ulusal kurtuluş hareketinin zafere ulaşmasında da önderliğin belirleyici bir rolü vardır. Gerek Ermenistan gerekse de Kürdistan bağlamında bu etkenin eksik olduğu, hatta aksi yönde bir rol oynadığını da söylemek gerekir. Ne var ki, Nasreddin Hoca fıkrasındaki gibi, "hırsızın hiç mi suçu yok?" diye sormamak olmaz.

EMPERYALİSTLERİN ERMENİLERİN KATLEDİLMESİNDEKİ SORUMLULUKLARI

Ermenistan sorununun hiç değilse Batı Ermenistan bağlamında boğulup, oportünist manevralara kurban edilmesinin bütün sorumluluğunu Taşnaksutyun'un üzerine atmak ve emperyalist güçlerin bu çerçevede aynı istikametteki rolünü görmezden gelmek olmaz. Zira Antant Bloku'nun ve bilhassa Fransız emperyalizminin bu sürecin her aşamasında tayin edici bir rolü vardır. Bu meşum rol sadece Ermenistan'ın bağımsızlığı ve Ermenilerin özgürlüğü hedefine darbe vurmakla kalmamış, aynı zamanda başta Kürt ulusal mücadelesi olmak üzere başka ulusal hareketlerin de bastırılmasına yol açmıştır.

Kaldı ki, ulusal kurtuluş hareketlerinin uluslararası proletaryayla birlikte dünya proleter devriminin temel öznelerinden olduğu ve söz konusu çağın emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olduğu akıldan çıkarılmazsa, emperyalizmin bu süreçte başka bir rol oynamasını beklemek ahmaklık olurdu.

Birinci emperyalist paylaşım savaşı bir yandan belli başlı emperyalist merkezlerin dünyayı kendi aralarında yeniden paylaşması için bir dünya savaşını ifade ediyorsa, elbette bu süreç aynı zamanda dünya çapında bir dizi devrim ve karşı devrimle belirlenecekti; nitekim öyle de oldu. Ermenistan ve Kürdistan'da olup bitenler de tastamam bu çerçevededir.

Her şeyden önce, savaşın başında Antant Bloku'nu oluşturacak olan Fransız ve İngiliz emperyalistleriyle müttefikleri Çarlık Rusyası arasında savaş sonrasında kimlerin nereleri nasıl paylaşacağına dair bir planın yapıldığı Rus devrimi sayesinde ortaya çıkan Sykes-Picot anlaşmasından öğrenilmiş bulunuyor.

Buna bakılınca Batı Ermenistan, Kürdistan ve genel olarak Ortadoğu'da özel olarak da Osmanlı İmparatorluğu için neyin öngörüldüğü açıktır. Bilhassa Düyunu Umumiye borçlarının yarıdan fazlasında alacaklı görünen Fransa'nın bu alanda en fazla çıkarı olan emperyalist güç olduğu da o kadar açık olmalıdır. Fransa'nın hem İngilizler gibi Osmanlı topraklarının bir kısmına doğrudan doğruya el koyma planları vardır.

Bu, daha dünya savaşı başlamadan önce uygulanmaya başlamış bir paylaşım planıdır. Hem de Osmanlı borçlarının sorumluluğunu üstlenip, ödeyebilecek bir devletin varlığı en büyük alacaklı olan Fransa bakımından önem taşımaktadır.

Antant devletlerinin parçalanıp küçültülmüş, ama aynı zamanda emperyalistlere olan borçlarını kendi halklarını soyup soğana çevirerek ödeyecek güdük bir Osmanlı devletine ihtiyacı olduğu anlaşılmaktadır. Nitekim Osmanlı'nın mirasını devralan TC bu tarife pek uygundur. Osmanlı'nın ve Taşnak partisinin Fransızların safında savaşa girme hayallerinin suya düşmesi ve bu yöndeki taleplerin Fransa tarafından sistematik biçimde reddedilmesi de bundandır.

93 Harbi diye anılan 1877-1878 Osmanlı-Rus Savaşı'nın, Osmanlı İmparatorluğunun hezimetiyle sonlanmasına kadar, İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin Rusya'ya karşı Osmanlı'yı destekledikleri doğrudur.

Ama bu dönemeçten itibaren Osmanlı'yı terk edip, Rusya ile ittifak etmeye karar verdiklerini de görmek gerekir. İlk dünya çapındaki emperyalist paylaşım savaşının taraflarından biri olan Antant Bloku nihai olarak bu süreçte oluştu. Osmanlı İmparatorluğu da aksini umut ederken, kendini Almanya, Avusturya-Macaristan ve Bulgaristan'la birlikte İttifak/Mihver Bloku içinde buldu.

Ne var ki, Rus Devrimi savaş hakkındaki emperyalist planları ciddi bir biçimde etkileyen bir gelişme olmuştur.

Rusya'nın müttefikleri açısından olduğu gibi, savaşta Rusya'nın galip gelmesi olasılığına göre hesap yapan Ermeni ve hatta bazı Kürt aşiretleri de bu nedenle bir boşluk içinde kalmıştır.

Bununla birlikte, Rus devriminin bir uzantısı olarak 1917'de ortaya çıkan Erzincan Kürt-Ermeni Şurası bu anlamda yeni bir açılım oluşturdu. Ama tam anlamıyla böyle bir gelişmeye hazırlıklı olmayan ve daha çok galip devletlerin himayesinde bir çıkış yolu gözleyen Ermenilerle Kürtler bu fırsatı kendi kaderlerini tayin etme yönünde kullanamamıştır.

Buna karşılık, devrimin ardından Rusya Sovyet Sosyalist Federasyonu Almanya'nın yanı sıra Osmanlı ile de savaşı keserek dengeleri alt üst etmiştir. Böylece, Antant emperyalistleri müttefikleri olan Çarlık rejimini yıkarak yerine geçen Sovyet cumhuriyetini baş düşman ilan etmiştir. Yani paylaşım savaşının bittiği ve paylaşımın yapılacağı noktada kendilerini yeni bir savaşın içinde bulmuşlardır. İngiliz ve Fransız emperyalistleri evvela bizzat kendi silahlı kuvvetleriyle Sovyet devrimine karşı savaşta yer alma niyetindeydi. Bununla birlikte, bozgunculuk hareketinin kendi birliklerine bulaşması tehlikesini sezdikleri anda bundan vazgeçmek zorunda kalmışlardır.

Rusya'da eski Çarlık subaylarının komutası al-

Soykırım kavramı emperyalistlerin icat ettiği bir terimdir

Bütün bu tarihi gerçekler bir yana, Ermenilere yönelik baskı ve katliamların soykırım kavramıyla gündeme getirilmesi bir başka bakımdan üzerinde durulmayı hak ediyor. Bunun için birinciyi bir an için bir kenara bırakıp, ikinci emperyalist paylaşım kavgasının sonunda galip devletlerin icat ettiği bu soykırım kavramının mahiyeti üzerinde düşünmekte yarar var.

Ermenilerin (ve onlarla birlikte başka gayrimüslim azınlıkların) tarih boyunca maruz kaldıkları kitlesel kıyım ve katliamlar hiç değilse 19. yüzyılın sonlarından itibaren sistematik biçimde sürmüştür. 1948'de soykırım bir uluslararası hukuk terimi haline gelinceye kadar bu kıyımlar 'katliam', 'kıyım', 'büyük felaket' (yahut Ermenicesiyle 'Meds Yeghern') gibi terimlerle anılagelmiştir. Zaten Yahudiler de resmi jenosit kavramından önce ve hala aynı olayı kendi dillerinde Shoah (felaket) olarak anmaktadır.

İkinci paylaşım savaşı sona erdiğinde, bu savaşın galipleri bu galibiyeti temsil eden güçler dengesini kalıcı kılmak üzere BM teşkilatını kurup, buna göre kimi hukuki düzenlemeler yaptı. Soykırım kavramı da bu çerçevede icat edildi. Esas olarak Almanya'yı ve münhasıran Yahudilere karşı sistematik kıyım tutumlarından dolayı mahkûm etti.

Oysa o dönemde Nazilerin toplama kamplarında veya toplu kıyımlarda katlettiği sivillerin toplam sayısı 17 milyon civarında sayılırken, Yahudiler bunlar içinde 6 milyon civarındadır. Buna karşılık örneğin aynı furyada mutlak rakamlarla değilse bile, oransal olarak Yahudiler kadar kıyıma uğrayan Çingeneler (Romanlar) resmen soykırım mağduru olarak görülmedi. Aynı dönemde Avrupa'daki tam sayıları bilinmeyen Romanların ve Sintilerin (genel olarak Çingene diye anılırlar) yarısının tamamen yok edildiği düşünülmektedir. Onlar da kendi dillerinde bu olayı herkesi öldürme anlamına gelen 'samudaripen' kavramıyla anmaktadır.

Ama ne Nürnberg mahkemeleri sırasında, ne de sonradan bu kıyım, resmi soykırımın çerçevesine pek girememiştir. O nedenle olsa gerek, bugün Fransa'da Yahudilere yönelik latife yapmak dahi anti-semitizm olarak kınanmakta, hatta dava konusu bile edilebilmektedir. Oysa Romanlarla dalga geçmek, onları horlayıp dışlamak âdeta olağan sayılır; en azından bir suç teşkil etmez. Hatta Fransız hükümeti 2010 yılı içinde on bine yakın Romanı kaçak oturma izinleri bulunmadıkları gerekçesiyle sınır dışı edecek kadar pervasızdır.

Nazi toplama kamplarında Yahudilerle Romanların yanı sıra, eşcinseller, özürlüler, Yahudi olmayan Polonyalılar vb. de topluca katledildi. Onlarla birlikte komünistler ve anti-faşistler de toplu kıyıma uğradı. Ama BM tarafından kabul edilen bu ayrımcı soykırım sözleşmesi 'görüş ve inançlarından ötürü' ibaresini içerse de, onlar bu uygulamanın mağdurları arasına ancak Yahudi kökenli oldukları ölçüde girebildi ve öyle anıldı. Keza aynı savaşın mağlupları arasındaki Japon İmparatorluğu'nun doğu Asya'da uyguladıkları sistematik katliam ve kırımların da bu resmi soykırım kavramı çerçevesinde anıldığına rastlanmaz.

Avrupalı sömürgecilerin 15. yüzyıldan itibaren Kuzey ve Güney Amerika'da, Atlas Okyanusu'ndaki ve başka denizlerdeki sayısız adada yaşayan halkları çoğunlukla tek bir fert kalmayıncaya kadar katletmesi de asla bu resmi soykırım tanımına girmemektedir. Kuzey Amerika'nın yerli halklarının ve Avustralya'nın aborijinlerinin sadece sembolik ve turistik bir varlığa indirgenmesi de asla soykırım çerçevesinde sayılmaz.

Aynı biçimde Çarlık Rusya'sı döneminde Yahudilere uygulanan sistematik kıyımlar Rusçasıyla Pogrom diye anılagelir ve kimse bu uygulamaları soykırım kavramı çerçevesinde anmaz. Zaten Ekim Devrimi ile birlikte Çarlık tüm mirası ile birlikte tarihe gömüldüğü için pogrom da, kırbaçlama cezasının adı olan 'nagayka' da tarihe gömülü kalmıştır.

Bu bakımdan bugün kullanılan resmi soykırım kavramı besbelli evrensel bir ölçü değildir. Daha ziyade, özgül bir çerçeve içinde tutulmak istenmiştir. Uluslararası siyasi çekişmelerde emperyalist devletlerin kendi anlık çıkarlarına göre başvurduğu bir diplomatik/demagojik alet olarak kalmaktadır.

Nitekim Ermeniler bakımından bu kavramın yaygın bir ölçekte kullanılması bile, bu sözleşmenin kabul edilmesi ile birlikte otomatik bir biçimde olmamıştır. Uluslararası dengelerin değişimine az çok koşut bir biçimde gündeme gelmiştir. Somut olarak da SSCB'nin dağılmasına varan süreçte ivme alıp, bu gerçekleştikten sonra az çok sistematik hale gelen bir kullanım söz konusudur.

Zaten birinci dünya savaşını sonlandıran ve galip devletlerin mağluplara dayattığı anlaşmalardan biri olan Lozan Anlaşması'nda dahi, savaş yıllarına tekabül eden '1915 olayları' bahis konusu edilmiş değildir. Ermeniler adına hareket eden siyasi hareketler ve hamileri o aşamada azınlık haklarıyla yetinmiştir. 1915'te ve öncesinde maruz kaldıkları kıyımlarla ilgili herhangi bir talep ve yaptırım istememiştir. Yahut emperyalistlerin kendilerine sunduklarına razı olmuştur.

Komünistler söz konusu olayı ve benzer tarihsel gelişmeleri emperyalist hukukun terimleri çerçevesinde almayı reddetmelidir. Bu tür kırımlara maruz kalanların yapageldikleri gibi, katliam, kıyım vb. terimleri kullanırken herhangi bir komplekse kapılmamalıdır. Çünkü önemli olan bu olayı emperyalist hukuka göre mahkûm etmek değildir.

Emperyalistlerin ve burjuva diktatörlüklerinin tüm günahlarının hesabını bir proleter devrimiyle sormak gerekir. Komünistlerin proleter devriminin ahlakından başka bir ahlakı olmaması da bunu gerektirmektedir.

Bu tür olayları soykırım sözleşmesi ve yaptırımları ile çözmek istemek ise, tarihin hesabını emperyalist paylaşım kavgasının galiplerinin insafına bırakmak anlamına gelir. Ya da bir başka güncel benzetmeyle tarif etmek gerekirse AKP'nin Dersim'in hesabını sormasına razı olmak gibi bir şey olur. Bu da bir yandan Kürtlere karşı ayrımcılık ve katliam hareketlerini sürdürürken, sözüm ona Dersim açılımı yapmayı vadeden AKP'nin demagojisine eşlik etmek olur.

Türkiye'de bilerek bilmeyerek devlet ve burjuva siyasetinin dümen suyunda hareket edenler, tıpkı başka konuları BM'nin İnsan Hakları çerçevesinde çözmek için gayret göstermektedir. Dolayısıyla Ermenilerle ilgili tarihi suça da aynı emperyalist kurumun soykırım sözleşmesi çerçevesinde çözüm aramakta bir mahzur görmezler.

BM'nin kuruluşuna SSCB'nin de ortak olması ve BM sözleşmelerinin altında SSCB'nin imzasının bulunması bu konuda bir yanılsamanın doğmasına yol açmaktadır. Bu durum bu kuruma emperyalist savaşa son veren bir emperyalist anlaşmanın damga vurduğu gerçeğinin görülmesine engel olmaktadır.

Bu nedenle de kimse Birleşmiş Milletler'e Komünist Enternasyonal'in Milletler Cemiyeti'ne yaklaştığı gibi yaklaşmamaktadır. BM ve sözleşmeleri söz konusu olduğunda kimse bu referanslara başvurmayı aklından bile geçirmemektedir.

KöZ'ün arkasındaki komünistler başka konularda olduğu gibi, bu konuda da referanslarını şaşırmamakla yükümlüdür. SSCB'nin 1934'te Milletler Cemiyeti'ne üye olması, bu emperyalist kurumun niteliğinin değiştiğine değil, SSCB'nin ve bu tutumu onaylayan Komünist Enternasyonal'in niteliklerinin değiştiğine delalet eder. İkinci emperyalist paylaşım kavgasında SSCB'nin taraf olmuş olması da, bu savaşın karakterinin değiştiğine değil, SSCB'nin karakterinin değiştiğine delalet eder. O nedenle de komünistlerin bu emperyalist kuruluşları ve onların kurallarını meşru ve muteber saymaları için herhangi bir neden yoktur. Aksine Birleşmiş Milletler örgütünü de zamanında Komünist Enternasyonal'in Milletler Cemiyeti için kullandığı sıfatlarla anmaya devam etmek gibi bir ödevleri vardır.

Bununla birlikte, Türkiye'de solu oluşturan akımlardan hiçbiri, hatta o dönemlerde SSCB'yi herhangi bir vesileyle karalamak için fırsat kollayan troçkistler dâhil hiç kimse bu soykırım kavramının kıskacından kurtulma ihtiyacını hissetmekte değildir. Tıpkı sömürgeciliği meşru kabul eden İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi konusunda olduğu gibi…. Bu nedenle de Ermeni sorunu gündeme geldiğinde, oportünistler, revizyonistler ve merkezciler sorunu komünistlerin ölçü ve terimleriyle ele almak yerine, burjuvazinin araç ve terimleriyle yaklaşmaktan kurtulamamaktadırlar.

SOYKIRIMI REDDEDENLERİN ÖNE SÜRDÜĞÜ 'TEHCİR' DAHA HAFİF BİR SUÇ DEĞİL

TC ve taraftarları ise bir başka sıkıntı içindedir. Hem soykırım sözleşmesini meşru sayıp, hem de soykırım suçlamasından kurtulmak istemektedir. Bunun için "soykırım yok tehcir var" demagojisine sığınmaktadır. Solda yer alan kimileri ise, soykırım terimi üzerinde vurgu yapma eğilimindedir. Sanki soykırım yerine tehcir dendiğinde Osmanlı İmparatorluğu'yla mirasçılarının suçları hafiflemiş olacak gibi davranmaktadırlar. Böylece soykırım-tehcir kısır döngüsüne girmeye razı oldukları gibi, aynı zamanda olayı sadece 1915 çerçevesinde ele alma tuzağına da düşmektedirler.

Bu da demokrasi ve insan haklarına dair sorunların çözümünün burjuvazinin sorunu olduğu ve komünistlerin ödevlerinin de burjuvazinin bu sorunları çözmesini teşvik edip, desteklemekle sınırlı olması gerektiği hakkındaki Menşevik tutumun kaçınılmaz sonuçlarından bir başkasıdır.

Komünistler ise, her türlü baskı ve katliama karşıdır. Dolayısıyla da ister Hamidiye alayları eliyle, ister başka yol ve yöntemlerle ezilen Ermeni halkına karşı yapılan katliamlara da karşıdırlar. Bunları herhangi bir burjuva kategorisine sığdırma gayretkeşliğine düşmezler. Emperyalistlerin suçlarının emperyalistlerin kanunlarına göre ve onların mahkemelerinde görülmesine razı olmazlar.

Bu eylemlerin hepsini büyük/küçük demeden suç sayarlar. Daima ezilen ulusların isyan ve tepkilerini meşru kabul etmeye de özen gösterirler. Böylece soykırım-tehcir demagojisinin gizlediği başka gerçeklere dikkat çekme imkânı da elden kaçmaz.

TC ve taraftarı sosyal şovenler tehciri savaş koşullarında başvurulan bir uygulama olarak mazur gösterme eğilimindedir. Buna karşılık aynı TC, aynı gerekçelerle benzer uygulamalara şiddetle karşı çıkmaktadır da.

Örneğin ikinci emperyalist savaş sırasında Nazilerle işbirliği eğilimindeki toplulukların topluca sürgün edildiği SSCB örneğinde de böyledir. Bilhassa Kırım Tatarları, savaşta Nazilerle işbirliği yaptıkları ve Kızıl Ordu'ya karşı sabotaj faaliyetleri tertipledikleri gerekçesi ile, topluca Kırım'dan Orta Asya içlerine sürgün edilmiş ve bu sürgün sırasında önemli bir kısmı katledilmiştir. TC ve milliyetçi şoven akımlar bu uygulamaya oldum olası ve şiddetle itiraz etmektedir. Ama Ermenilere yapılanları güya meşru bir tehcir kılıfına gizleyerek mazur gösterme çabalarını da elden bırakmamaktadır.

İşin doğrusu, 1915'te, Prusyalı ortaklarının da ısrarı ile Osmanlı devleti tarafından benimsenen ve bizzat Talat Paşa tarafından yürütülen resmi adıyla Ermeni Tehciri, pek çok burjuva devletinin de başvurduğu gerici baskı tedbirlerinden biridir. Bu baskı tedbirleri çerçevesinde yapılanlar BM'nin soykırım tarifine uysa da uymasa da insanlığa karşı bir suçtur.

Kaldı ki aynı savaşta o zaman kullanılan kimyasal silahlar da sonradan 'gayrı insani' bulunup yasaklanmıştır.

Ama kimse bu silahların kullanılmasıyla bir insanlık suçu işlendiğini geriye dönük olarak soruşturma zarureti görmemiştir. Zira emperyalist anlaşmalarla belirlenen bu tür kurallar paylaşım savaşlarının sonuçlarını tescil etmek ve bunun gereklerini dayatmak için yapılır. Amaç insanlığa karşı işlenen suçları kovuşturmak ve bu suçların faillerinden hesap sormak yahut bu tür suçların tekerrürünü önlemek değildir. Böylece bir savaşta klor gazının kullanılmasını suç ilan edip, sonra nükleer silahla veyahut napalmlarla toplu katliam yapmak suç sayılmaz. Bilakis teknolojik gelişme ve modernleşme bağlamında görülür. Zira bu insan hakları vb. düdüklerini çalanlar daima galipler, güç ve silahı elinde tutanlardır. Onlar da genellikle uluslararası finans kapitalin üstün gelen kesimlerinin paralı hizmetkârları, bekçileridir.

Ulusal yahut dini veya siyasi tutum ve görüşlerinden ötürü, topluca suçlu sayılarak şu ya da bu mazeretle kitlesel halde yerlerinden edilmesi ve yol boyunca kitlesel olarak kıyıma uğratılması daima bir suç sayılmalıdır. Ama komünistler bakımından bu suçun hesabı 'Türkler'den değil, gerici Osmanlı devletiyle onun mirasına sahip çıkanlardan ve emperyalistlerden sorulacaktır. Bu bakımdan bu suçun emperyalistlerin soykırım tanımına girip girmemesinin bir ehemmiyeti yoktur.

Kimileri emperyalistlerin koydukları ölçüleri esas almakta mahzur görmeyip, tersinden "tehcir değil soykırım var" diyerek TC'nin maskesini düşürdüklerini sanmaktadır. Bu tutarsız ve ikiyüzlü tutuma soldan gelen bir eleştiri ile karşı çıktıklarına pek rastlanmamıştır.

Oysa tehcir yahut toplu sürgün tedbiri, her burjuva diktatörlüğünün savaş ve 'ülkenin birliği' söz konusu olduğunda azınlıklara, ezilen halklara veya muhalif/bozgunculara karşı meşru kabul ettiği ve sistematik olarak uyguladığı bir baskı ve kıyım tedbiridir. Zaten ne Osmanlı ne de mirasçısı TC bu uygulamayı Ermenilere mahsus bir uygulama olarak görmediklerini yıllar boyunca göstermiştir ve hala uygulamaktadır. Bu bakımdan "soykırım yok tehcir var" derken veya "bu sorunu tarihçilere havale edelim" derken, aynı zamanda bugün terör bahanesiyle köyleri yakılıp, sürüleri telef edilen ve sürgün edilen Kürtlere karşı yaptıklarını da meşru göstermek istemektedir.

Cumhuriyet tarihi boyunca Kürtlerin 'zorunlu iskan' adı altında tabi tutuldukları toplu sürgün ve göç ettirmeler, köylerin ormanların yakılması sürülerin telef edilmesi nedeniyle Kürtler de topluca göçe zorlanmıştır.

Bu uygulamalar sırasında maruz kaldıkları baskı ve katliamları da BM'nin 'soykırım' tanımına girip girmediğine bakmaksızın aynı çerçevede görmek ve mahkûm etmek de komünistlerin ödevleri arasındadır.

11. sayfanın devamı

tında ve daha çok Çarlık rejiminin en geri kesimlerini oluşturan yığınlardan asker devşirerek karşı-devrim orduları örgütlenmesine yönelmişlerdir.

Bu devrimin etkisinin olduğu Doğu Anadolu'da da benzer arayışlara girmişlerdir; Mondros Mütarekesi'ne ve padişaha bağlılığını ilan ederek başlayan Kuvayı Milliye hareketi de bu arayışa bir yanıttır. Bu bakımdan Kuvayı Milliye paşalarıyla Denikin, Wrangel, Yudeniç gibi Beyaz Ordu komutanları arasında bir benzerlik kurmak yanlış olmaz. Her ne kadar Kuvayı Milliyeciler doğrudan doğruya Kızıl Ordu'ya karşı savaşmaktansa Kürtlere ve TKP'ye karşı savaşmış olsa da…..

Bu çerçevede Osmanlı'nın mirasçısı olarak Sovyet cumhuriyetlerine karşı savaşan ve kendilerini İttihatçılardan ayıran Kuvayı Milliyeciler, Antant devletlerinin müttefiki yahut maşası haline gelirken, Ekim Devrimi ile şu ya da bu biçimde ilişkili yahut ulusal bağımsızlık amacı güden tüm siyasi hareketler de bu yeni karşı-devrimci ittifakın hedef tahtasına oturmuştur.

Böylece Kuvayı Milliyeciler İngilizlerin talimatıyla Erzincan şurasına saldırırken, Taşnak oportünistleri de Fransız emperyalistlerinin yedeğinde, Fransız Yabancı Lejyonu saflarında, Erzincan Şurası'nı terk etmişlerdir. Batı Ermenistan'ın kurtuluşu ve Ermenistan'ın birliği mücadelesini terk ederek Fransız himayesi altındaki Kilikya'ya yönelmişlerdir.

Böylece Kürtleri de Kuvayı Milliye'nin karşısında yalnız bırakmışlardır (küçük ama kayıt düşülmesini gerektirecek kadar anlamlı bir Ermeni grubu ise Dersim'e kadar Kürtlerle birlikte olmuştur). Bir başka deyişle karşı-devrimci Ermeni oportünistleri hem kendi ulusal davalarına hem de Kürtlerin ulusal kurtuluş mücadelesine ihanet etmiştir.

Daha sonra Fransız emperyalistleri Düyunu Umumiye alacaklarını uzun vadede güvence altına almak ve başka uzun vadeli emperyalist hedefleri uğruna bu hain oportünistleri ortada bıraktığı gibi, azınlık hakları ile yetinmeye veya sürgünde yaşamaya mecbur bırakmışlardır. Onlar da kendi geçmişlerindeki oportünist hatalarıyla yüzleşmektense, yeni efendilerinin çıkarlarına şu ya da bu yoldan hizmet etmek üzere yeni ve onursuz bir köleliği seçmiştir.

Ermeni ulusal sorununu 1915 Jenosidi çerçevesinde tutma konusundaki tutumun gizlediği gerçeklerden biri de budur.

Provokasyon
Nedir? Kim Yapar? Kime Karşı Kullanılır?

Provokasyon diye adlandırılması gereken kışkırtma faaliyetleri, daima düşman güçlerin kendilerine yabancı kuvvetler arasına sızarak yaptıkları tertiplere denir; bu kavramın böyle kullanılması gerekir.

...

Provokasyon diye genel olarak dile getirilen ve yaygın ölçekte kullanılan kavrama, Türkçede kışkırtma denir. Ama daha soyut ve esrarengiz kılmak için olsa gerek, Fransızcasını kullanmak adettendir. Tam olarak ne tip kışkırtmalara veya kışkırtıcı faaliyetlere provokasyon dendiğini somutlamak gerekirse; kendine ait olmayan güçleri hile ve tertip yoluyla kışkırtma gayretlerine denir provokasyon. Yani devrimciler işçiler ve ezilenler arasında bunları kışkırtıp ayaklandırmak için ajitasyon yaptığında buna provokasyon değil ajitasyon denir. Buna karşılık işçileri kendi malları gibi gören burjuvalar ve uşakları arasında devrimci ajitatörlere provokatör ya da kışkırtıcı ajan demek adettendir. Keza tersinden subayların askerlerini kızıştırmak için yaptıkları ve genellikle yalan içeren ajitasyonlara da provokasyon denmez. Devrimciler bakımından ise bir devrimci örgütü kendi amaçlarına aykırı işlere sürükleyip devletin kucağına düşürmek için bu örgütlere sızdırılan ajanlara ajan provokatör denir; bunların yaptıkları faaliyete provokatörlük; ortaya çıkan olaya da provokasyon denir.

Aynı şekilde ezilen bir ulusun içinde özgürlük ve isyan tohumları ekmek için çalışan yurtseverlerin devrimcilerin yaptıkları faaliyetlere komünistler provokasyon demezler. Ama ezen ulus devletleri şovenistler ve sosyal şovenler bunu ayrılıkçı bir provokasyon diye görür ve lanet ederler.

Yahut düzenin sahipleri bekçileri ve yardakçıları mesela Gazi Mahallesi'nde halkı baskı ve şiddetle taciz ettikten sonra pastaneleri ve kahvehaneleri tarayarak yaşlı bir dedenin ölümüne neden olanlara değil, mahalle sakini emekçilerin bu taciz ve saldırılara karşı başkaldırmasına provokasyon derler. Emekçilerin isyanına katılıp destekleyen devrimcileri provokatör diye aşağılarlar.

Komünistler ise devrimcilerin emekçi yığınlar ve ezilenler arasındaki çalışmalarını bu çalışmaların yöntem ve hedeflerini doğru bulmadıkları zaman bile provokasyon terimi ile açıklamazlar ve bundan titizlikle kaçınırlar. Çünkü provokasyon diye adlandırılması gereken kışkırtma faaliyetleri, daima düşman güçlerin kendilerine yabancı kuvvetler arasına sızarak yaptıkları tertiplere denir; bu kavramın böyle kullanılması gerekir.

Örneğin son provokasyon tartışmalarına neden olan Mersin'deki Newroz mitingindeki olaya bu gözle bakılırsa neye provokasyon ve kime provokatör denmesi gerektiği açıktır. Yıllardır üzerlerine Türk bayraklarıyla seferler düzenlenmiş olan ve her aileden en az bir kişi Türk bayrakları ve istiklal marşlarıyla üzerlerine yürüyenler tarafından öldürülmüş Kürtlerin tertiplediği bir mitinge birileri bir Türk bayrağı sokmaya çalışırsa bunun nasıl bir sonuç doğuracağını tahmin etmek zor değildir. Bu durumda provokatör diye o bayrağı oraya sızdıranlara demek gerekir provokasyonu orada aramak gerekir. Bu bayrağı yerde sürüyen gençlerin yaptıklarına değil.

Keza daha önce de benzer bir olay 1996'da HADEP kongresinde olmuştu. O kongre sırasında asılmış olan büyük Türk bayrağını indirmek isteyen Kürt gençlerinin yaptığına da o zaman provokatör denmişti; bu olayı provokasyon olarak yerenler olmuştu. Halbuki asıl provokasyon diye o kongreye o bayrağın asılmasına demek gerekirdi; provokatörleri de bunu zorlayarak dayatanlar arasında aramak icap ederdi.

Kuşkusuz bu biçimde kavrandığı takdirde işçi hareketi ve devrimciler bakımından provokasyonlar, özneleri kim olursa olsun daima hakim sınıfın tezgahlarında dokunur.

Burjuvazi ve hizmetkarları yerine göre emekçi yığınları birbirine düşürmek, yerine göre onları hazır olmadıkları bir kalkışmaya zorlamak için provokasyonlara başvururlar. Kimi zaman da kışkırttıkları toplumsal hareketleri kullanarak kendi içlerindeki dengeleri değiştirmeyi ya da pekiştirmeyi amaçlarlar.

Demek ki, neyin provokasyon olduğunu ve kime provokatör denmesi gerektiğini doğru saptayabilmek için bu noktalara dikkat etmek gerekir.

Ancak provokasyonlar daima aynı yerden tezgahlansa da, her zaman planlayıcılarına hizmet etmez; etmediği bellidir.

1933'teki Reichstag yangını tipik bir provokasyondur; sanki komünistler yapmış gibi tezgahlanmış ve bunun sayesinde Hitler'in diktatörlüğünü ilan etmesi sağlanmıştır. Türkiye'de 6-7 Eylül olayları diye bilinen kışkırtmalar burjuva hükümetinin gayri müslim kapitalistleri geri itme planlarına hizmet etmiş; 12 Eylül arefesinde Çorum ve Maraş'ta yapılan kışkırtmalar emekçileri birbirine düşüren kıyımlara yol açıp darbe öncesi sıkıyönetim koşullarının gelmesine imkan vermiştir. Ama tüm provokasyonlar bunlar gibi amaçlayanların istediği yönde sonuçlanmamıştır ve öyle sonuçlanması mukadder değildir.

Provokasyon silahı kimi zaman da ters teper; tepmiştir. Kimi zaman, 1905 Rusyası'nda olduğu gibi, Gapon adlı papazın marifetiyle, işçileri sindirmek için tezgahlanan provokasyon 1905 devrimini tetikleyen bir etken olmuştur. Kimi zaman, 1995'te Gazi Mahallesi'nde olduğu gibi, bir alevi kahvesinin taranmasının ardından emekçiler istendiği gibi birbirleriyle alevi-sünni çatışmasına girmek yerine, karakollara ve faşist odaklara doğru kararlı bir yürüyüşe geçerler; korku duvarlarını yıkarak ayaklanırlar.

Kuşkusuz bu örnekler provokasyonları nasıl sonuçlanacağı belli olmayan riskli bir kumar gibi görmeyi gerektirmez. Provokasyonların nasıl sonuçlanacağı sınıflar arasındaki güç dengesine, burjuvazi ve emperyalistler arasındaki rekabetin düzeyine ve bunların devrimci hareketle işçi hareketi üzerindeki siyasal etkisine bağlıdır. Bunlara göre tayin edilir provokasyonların akıbeti.

Provokasyonların içerdiği belirsizlik elbette bir ölçüde provokatörlerin tüm bu dengeleri bütünüyle ölçüp biçmesinin neredeyse imkansız olmasından kaynaklanır. Yine de provokasyonların açık uçlu eylemler olmasının bir nedeni bu nesnel durumda saklı olsa da, devrimciler açısından provokasyonların sürprizli sonuçları olmasının asıl nedenini buralarda görmek yanıltıcı olmasa bile sonuçsuz kalır. Provokasyonları provokatörler için belirsiz kılan öznel etmen devrimcileri daha çok ilgilendirmelidir.

Provokatörler yaptıkları planlarda kitlelerin her türlü öznel iradeden yoksun bir biçimde provokatörlerin öngördükleri biçimde hareket edeceklerini varsayarlar. Kendilerine alet olmasını bekledikleri kitleleri sınıf bilincinden yoksun nesneler gibi yani sahiden bir aletmiş gibi ele alırlar. Ama kitleler provokatörlerin ve onları salanların bekledikleri gibi değil de kendi sınıfsal çıkarlarının bilincinde ve sınıf düşmanlarının farkında özneler olarak harekete geçmeye başladıklarında provokatörler açısından işler sarpa sarar.

Bu nokta bu bilinci işçilere taşıma görevini üstlenen devrimcilerin iradesinin devreye girdiği yerdir ve bu müdahale provokasyonları provokatörler açısından hesaplanamaz kılar; provokasyonların bilinçli ve planlı bir biçimde ters teptirildiği anlar da esas bu gibi durumlarda ortaya çıkar.

Kuşkusuz provokasyonlarda aksi yönde bir öznel etmenin de bir rolü olabileceğini söylemek, devrimcilerin sınıf mücadelesinin her aşamasında kitlelere gönüllerinden geçtiği gibi önderlik edebileceği anlamına gelmez. Sadece dengeleri değiştirmeyi amaçlayan provokasyonlarda devrimcilerin bu dengeleri provokatörlerin aleyhine bozmasının mümkün olduğuna işaret eder.

Bu bakımdan reformistler provokasyonları savuşturulması gereken belalar olarak görürken devrimciler provokasyonları dengeleri ezilenler lehine değiştirilebileceği fırsatlar olarak algılamayı da bilmelidir.

(KöZ, Mayıs 2005)

1 Mayıs Mahallesinde seçim çalışmaları mahalle meclisi ile devam ediyor

1 Mayıs Mahallesi'nde komünistler olarak seçim çalışmalarına kendi planlarımız doğrultusunda devam ederken HDP ve seçim çalışması yürüten kurumlarla da ortaklaşmayı önümüze koyduk.

Mahallede kimse seçim çalışmasına başlamadığı halde biz ozalitlerle seçim çalışmamızı başlatıp, her eyleme bu kaygıyla hareket ederek katıldık.

Bir yandan bunları yaparken bir yandan da HDP/HDK toplantılarını takip edip toplantılarda seçim çalışmalarına başlamayı önerdik.

HDP'nin ilçe düzeyinde yaptığı toplantıya katılıp yerellerdeki seçim çalışmasını örgütleyecek komisyona dâhil olduk. Bu komisyona mahalledeki seçim toplantısını bir an önce yapmayı önerdik. Nihayet 6 Mart günü bir toplantı gerçekleşti. 30 kişinin katıldığı bu toplantıya 6 kişi katıldık.

Toplantıda söz alan yoldaş: "Seçim çalışmalarına bir an evvel başlamak oldukça önemli. İlçede yapılan toplantıda komisyona iki kişi yer almış olsak da seçim çalışmalarına top yekûn katılacağız. Bu süreç ise oldukça verimli bir süreç; mart-mayıs sürecindeyiz bir yığın eylem olacak bu eylemlerde seçimleri gündem etmek gerekiyor. Mahallede, 15 Mart eylemi, 8 Mart, Newroz , 1 Mayıs gerçekleşecek dedik. 8 Mart günü 16.00'da mahallede yapacağımız eyleme bütün siyasetleri ve kurumları kendi pankartlarıyla katılmaya çağırıyoruz. KöZ olarak 'Kadınlara yapılan saldırıları engellemek için oylar HDP'ye!' yazan pankart açacağız. Burada pratik süreci bir an önce örmek üzere hareket etmeliyiz." dedik.

Toplantıda mahalle komisyonu ile ilçe arasındaki bağlantıyı kuracak bir komisyon seçildi. Toplantıya katılanların önerisi ile bu komisyona bir yoldaş dâhil oldu. Bu sayede ilçe düzeyinde veya il düzeyindeki HDP seçim çalışmalarını da takip etme fırsatı yakalamış olduk.

Onun dışında ise mahallede yapılacak seçim çalışmaları için önerilerde bulunduk. Bu öneriler kabul gördü ve pratik ayağının bir an önce örülmesi için kararlar alındı.

Materyaller henüz hazır olmasa da burada ozalit, çalışması yapılabileceğini önerdik. Bu öneri kabul gördü. Bizim yaptığımız ozalit içerikleri kullanılacak şekilde ozalitler hazırlama kararı çıktı. Biz de bu ozalitlerin mahalleye yapılmasında sorumluluk alacağımızı söyledik.

Ayrıca toplantıda nasıl bir propaganda ile seçim çalışması yapılacağı sorunu olduğu dillendirildi. Bunun için eğitim çalışmaları yapılması gerektiği önerisi oldu. Bu konuda ise mahallede 7 Mart'ta ve 15 Mart'ta yapacağımız panellere katılmak gerektiğini söyledik. Bu tip panellerin seçim propagandası için iyi fırsatlar olduğunu vurguladık.

Ayrıca toplantıda ESP'liler tarafından ESP bürosunun seçim bürosu olması önerisi geldi. Bu öneri oldukça önemli ve anlamlı olduğunu, ekstra bir masrafa gerek olmadığını, buranın açılışını yapmak gerektiğini, söyledik.

Site Ve Esenevler Mahalleleri Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği'nden bir arkadaş da toplantıya katıldı. Arkadaş söz alıp mahallenin kentsel dönüşüm gelişmelerini aktardı ve HDP'nin bu sorundan bağımsız seçim çalışması yapmaması gerektiğini vurguladı. Şu anda Deniz Gezmiş Park Forumu olarak toplanıldığını ve çalışmaların başladığını vurguladı.

8 Mart için PSAKD'nin mahallede yapacağı kadın etkinliği duyurusu yapıldı. Biz de bu etkinliğe katılacağımızı lakin bu etkinliğe sadece Alevi kadınların değil HDP bileşeni olan Kürt-Sünni kadınların katılmasının önemini de vurguladık, hep birlikte katılalım, dedik.

Oldukça verimli geçen toplantı her cuma toplanma kararı ile sonlandırıldı.

1 Mayıs Mahallesiden Komünistler

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Taksim, 2015 1 Mayısı ve genel seçimler

Ecevit CHP'si 1978 Maraş katliamının hemen ardından sıkıyönetim ilan etmiş, sonrasında da Taksim'i 1 Mayıs mitinglerine kapamıştı. Aynı dönem DİSK'in TKP aracılığıyla CHP'ye devredilmesine de denk geliyordu. Bu nedenle de DİSK yönetimi 1 Mayıs yasaklarını ciddiye alınabilecek bir tepki göstermemişti. DİSK'in tutumu devrimcilerin tutumunu da belirlemiş, bugünkünden kat be kat büyük bir kitlesel desteğe sahip olmalarına karşın dönemin devrimci akımlarından hiçbiri bugünkü gibi Taksim'i zorlamayı önemsememişti.

Aslına bakılırsa Taksim'in 1 Mayıs Meydanı olarak zorlanması 12 Eylül yasaklarının kademeli olarak kaldırılmaya başlandığı 1987 referandumu sonrasındaki dönemde gerçekleşmişti. Bu dönemde de zorlamayı gerçekleştirenlerin arasında sendikalar yoktu. Taksim'e çıkmaya çalışanlar esas olarak sosyalist akımların militanları idi. Ancak 1991 1 Mayısı'ndan sonra sol akımların ağırlıklı bir bölümü DİSK'in vesayetinde gerçekleşen 1 Mayıslara razı oldu. Böylelikle Taksim'de 1 Mayıs bir on yıllığına sol hareketlerin neredeyse tamamının gündeminden çıkmış oldu. Bu dönem aynı zamanda yeni-DİSK'in kış uykusuna yattığı bir dönem oldu. DİSK'in bu uykusuna ara vermesine yol açan şey ise 1996 yılında Susurluk kazasından sonra Erbakan hükümetini devirmek için pompalanan "temiz toplum eylemleri"ydi. 28 Şubat süreci boyunca TÜSİAD-TSK ittifakının "silahsız kuvvetlere" verdiği rolü, tüm solu da peşine takarak hakkıyla oynayan DİSK darbe sonrasında tekrardan köşesine çekildi.

Yıllar sonra, Taksim'de bir 1 Mayıs mitinginin solun gündemine girmesi yine DİSK'in marifetiyle oldu. Yıllar boyunca her türlü militan hak arama mücadelesinden öcü görmüş gibi kaçan DİSK 2004 yılında 1 Mayıs'ı, 1 Mayıs alanında Taksim'de kutlayacağını ilan etti. Kuşkusuz bu tutum esas olarak burjuvazi içindeki gerilim ve mücadelelerle alakalıydı. 1999 seçimlerinden itibaren TÜSİAD-OYAK (TSK) ittifakı çatırdamaya başlamış, özellikle 2002 seçimlerinden sonra Amerika AKP'yi koçbaşı olarak kullanarak burjuva iktidar bloğu içinde TSK'nın pozisyonunu iyice zayıflatmaya başlamıştı. 2003 Irak Savaşı ve tezkere krizi, TSK'nın, arkasına Fransız emperyalizmini de alarak iyiden iyiye savunmaya geçmesine yol açmıştı. Tam da bu sıralarda darbe söylentileri yaygınlaşmaya başlamış, Cumhuriyet gazetesi "Genç Subaylar Rahatsız" benzeri manşetlerle çıkmaya başlamıştı. Deniz Baykal'ın CHP'sinin yanı Silahlı Kuvvetler olduğundan DİSK de durumdan vazife çıkarmış, 28 Şubat döneminde olduğu gibi harekete geçmişti. Ancak 28 Şubat'ın aksine bu sefer kaybeden tarafta bulunan DİSK'in Taksim macerası hüsranla sonuçlandı, Saraçhane'de toplanmanın ötesine geçemedi. Fakat yine de solun geniş kesimlerin DİSK'in kuyruğuna takılmış, sendika bürokrasisinin burjuvazi içindeki mücadelede oynadığı bu rolü işçi sınıfının ayağa kalkışı olarak selamlamaya başlamıştı. DİSK'teki tutum değişikliğini tabanın baskısıyla açıklayan "sınıf devrimci"lerinin sayısı da az değildi.

Hâkim sınıf içindeki ilişkiler görece bir istikrara kavuşunca DİSK'in Taksim ısrarı yine ortadan kalktı. 2005 ve 2006 yılları "Taksim için bastırdık Kadıköy'ü aldık" tesellileriyle geçti. DİSK'in Taksim konusundaki ikinci şahlanışı 2007 yılında gerçekleşti. Bu da tesadüf değildi, zira 1 Mayıs tam da Cumhurbaşkanlığı seçimleri öncesine geliyordu. TSK-OYAK elindeki azalan sayıdaki mevzileri kaptırmamaya, en azından vuruşa vuruşa çekilmeye kararlıydı. 1 Mayıs öncesinde Cumhuriyet gazetesi "Tehlikenin Farkında Mısınız?" ilanlarıyla çıkıyor, Türkiye'nin bütün şehirlerinde milyonluk Cumhuriyet mitingleri düzenleniyordu. Silahlı Kuvvetler 27 Nisan'da bir muhtıra verdi, 1 Mayıs günü ise Meclis'teki Anayasa Mahkemesi Cumhurbaşkanlığı seçimlerini iptal etti. Böyle bir iklimde CHP ve DİSK yine durumdan vazife çıkarmış, "1 Mayıs 1977'nin hesabını sormak için Taksim'e" şiarı ile Taksim'e çıkacağını ilan etmişti. Ne de olsa 1 Mayıs katliamına zemin hazırlayanın DİSK'e çöreklenmiş sendika bürokrasisi ve dönemin TKP'si olduğunu hatırlatacak pek az kişi vardı. Böylelikle 1 Mayıs işçilerin ve başta Kürtler olmak üzere ezilenlerin taleplerini haykıracakları bir gün olmaktan çıkarıldı. Burjuvazi içindeki rekabetin bir aracı haline dönüştürüldü. TSK kanadı sol akımların kadrolarının polisle çatışmasının yarattığı gürültüyle AKP'yi sıkıştırmayı hedefliyordu. Sol akımlarsa ne bu hesaplaşmaya yedeklenmeyi ne de işçi sınıfının en geniş kesimlerini siyaset alanının dışında kalmasını önemsediler. Kendilerini DİSK ile o kadar özdeşleştirmiştiler ki Süleyman Çelebi'yi militan bir sendika önderi olarak ilan etmekten çekinmediler. Süleyman Çelebi ve çevresindeki 500 kişinin Taksim'e çıkması devrimcilerin hatta sınıfın Taksim'i fethetmesi olarak sunuldu.

Hâlbuki 2007 yılında AKP'nin karşısında durabilecek bir partinin kalmadığı iyice anlaşılmaya başlanmıştı. Bu muhalefet boşluğunu ancak işçi ve emekçiler adına hareket eden sol hareketler doldurabilirdi. Sınıfın en geniş kesimlerinin katıldığı, sendikal hareketlerin Kürtlerle buluştuğu kitlesel bir miting bunun kalkış noktası olabilirdi. Ancak DİSK'in sözde militan tutumu peşine tüm sol akımları takınca bu ihtimal ortadan kalkmış oldu. Kemalistler ve AKP arasındaki çatışmanın bir uzantısı olarak DİSK 2008 ve 2009 yıllarında da aynı misyonu yerine getirerek sözüm ona Taksim'i zorladı. Böylelikle AKP'nin karşısına bağımsız bir güç olarak çıkmanın önündeki en önemli imkân iki yıl boyunca daha heba edilmiş oldu. İşçi kuyrukçusu tutumları ve Taksim fetişizmleri nedeniyle DİSK'in peşinden ayrılmayan sosyalistler de bu gelişmeleri alkışlamaya devam ettiler.

KöZ'ün arkasında duran komünistlerin bu yıllar boyunca deyim yerindeyse akıntıya karşı yüzdüler. Taksim'e çıkmayı amaçlaştıran bir tutumun sadece Taksim fetişizmiyle açıklanamayacağını ifade ederek bu tutumun bir yönüyle işçi kitlelerini siyasal mücadelenin dışına iten sol oportünist bir tutumdan diğer yanında siyasal mücadeleyi sendika bürokratlarına havale eden kuyrukçu bir tutumdan kaynaklandığının altını çizdi. Kuşkusuz KöZ'ün arkasında duran komünistler 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasını bir ayrıntı olarak görmüyorlardı ancak bu doğrultuda samimi bir mücadele içine girmek isteyenleri sendikaları beklemeden 1 Mayıs'ı Taksim'de örgütlemek için başvurmaya çağırıyordu. Bu konuda da en büyük sorumluluğun DTP (BDP)ye düştüğünü belirtiyordu. Ne yazık ki KöZ'ün bu yıllardaki çağrıları karşılıksız kaldı, 1 Mayısı sendikacıların bayramı olarak gören sol akımlar 1 Mayıs konusunda kendi tutumlarını sendikalara basınç yapmakla sınırlı tuttular.

KöZ 2007-2009 yıllarında 1 Mayıs eylemlerinde Taksim'e yönelik çağrıların bir parçası olmadı. Bunun yerine 1 Mayıs günü düzenlenen mitinglere, bu mitingleri kitlesel ve birleşik 1 Mayıslarla bir tutmayarak katıldı. Böyle bir mitingin düzenlenmediği 2008 yılında ise, yine 1 Mayıs'ın alternatifi olmak iddiasında bulunmadan, bir emekçi mahallesi olan 1 Mayıs Mahallesi'nde emekçilerin ve kitle örgütlerinin katıldığı bir eylem örgütledi.

2010 1 Mayıs'ı ise KöZ'ün arkasındaki komünistlerin tespitini bu sefer de tersinden doğruladı. BDP 2010 yılında 1 Mayısı Taksim'de kutlamaya niyetli olduğunu belirtmesiyle birlikte telaşa kapılan AKP hükümeti Taksim'in anahtarını DİSK'e teslim etti. Böylelikle Taksim'in sendikalardan medet ummadan ancak odağında BDP'nin olduğu muhalefet güçleri sorumluluk üstlendiğinde kazanılabileceği gösterilmiş oldu. 2010-2012 yılları arasında 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanılmasıyla BDP'nin toplumsal muhalefetin sokakta ve parlamentoda temsilcisi olma iddiasıyla birlikte yakından ilişki vardır.

Nitekim 2013 yılında başlayan çözüm süreciyle birlikte BDP'nin kendini çözüm sürecinin takipçiliğiyle sınırlamaya başlamasıyla birlikte AKP'nin karşı saldırısı gecikmedi. Meydandaki inşaatı bahane ederek Taksim tekrardan yasak alan ilan edildi. Taksim'in fethedilmesindeki kerameti kendilerinde bulan sol akımlar aynı ısrarlı tutumlarını bir kez daha takındı. Fakat BDP'nin aktif bir girişiminin olmadığı koşullar altında Taksim'i zorlama girişimi yine hüsrana uğradı. KöZ'ün arkasında duran komünistler 1 Mayıs'a öngelen süreç boyunca da 2007-2009'daki tutumlarından farklı bir çağrıda bulunmadılar. 1 Mayıs'taki tutumları da farklı olmadı, direnen Koç işçileri ile birlikte saf tutarak Okmeydanı'nda bir eylem gerçekleştirdiler.

2013 hüsranının peşi sıra gerçekleşen Gezi Ayaklanması Taksim'in ancak kitlelerin seferberliği ile fethedebileceğini bir kez daha gösterdi. Burnundan kıl aldırmayan Tayyip Erdoğan diklene diklene geri adımlar atmak zorunda kaldı. Taksim alanı Haziran günlerinde özgürleşti ve her türden eyleme açık hale geldi.

Gezi Ayaklanması Türkiye tarihindeki en büyük siyasi ayaklanmadır. Bu yönüyle de emekçi ve ezilenlere gerileyen Erdoğan'ı ve AKP iktidarını süpürmek için önemli bir fırsat sunuyordu. Ancak Haziran günleri boyunca yedi milyona yakın emekçinin dahil olduğu bu ayaklanmada hiçbir siyasi parti Erdoğan hükümetini düşürme şiarıyla emekçileri seferber etmeye gayret etmedi. Aksine başta BDP olmak üzere tüm legal partiler Gezi'deki hareketi bir muhalefet hareketi sınırları içinde kalmasını tercih ettiler, AKP'yi devirmeyi hedefleyen bir karakter kazanmasından özellikle kaçındılar. Hal böyle olunca da Gezi'deki isyan dinamiği ilerleyen aylar içinde sönümlendi. Böylelikle AKP Taksim kapılarını bir kez daha kapamış oldu. Elbette gezi ayaklanması sırasında açılan bu kapıyı açık tutma sorumluluğunu bu ayaklanmaya göndermeler yaparak ilk kongresini gerçekleştiren HDP olması beklenmeliydi. Ne var ki HDP ağırlık merkezinde bulunan BDP'nin 1 Mayıs'ın sorumluluğunu üstlenmeye talip olmama tutumuna esir olmaya devam etti. 1 mayısların geçek sahibi olma iddiasındaki diğer HDP bileşenleri ise, bu bakımdan yanlış bir biçimde ulusal hareket olarak tasvir ettikleri BDP'nin çizgisine kuyrukçuluk etmekle 1 Mayısları kendi dar hesaplarına göre yararlanılacak bir fırsat olarak görme tutumu arasında gidip gelen bir çizgide kaldılar.

2015 1 Mayısı'na ilerlediğimiz bugünlerde ise 12 Eylül sonrasının en büyük rejim krizinin içinden geçiyoruz. 2011'den bu yana derinleşen kriz 2015 genel seçimleri ile birlikte en önemli dönemeçlerinin birinden geçiyor. Bu dönemecin nasıl aşılacağı bir yönüyle HDP'nin barajı aşıp aşmayacağına bağlı. HDP'nin barajı aşamadığı koşullarda Erdoğan yeni bir Anayasayı referanduma götürebilecek milletvekili sayısını elde edecek. Böylelikle diğer burjuva partileriyle kendisinin avantajlı olduğu bir zeminde hesaplaşmanın yolunu açacak. Tersinden HDP'nin meclise girmesi Erdoğan'ın anayasayı değiştirme planlarını zora sokacak, AKP'yi belki de hükümet kuramaz bir duruma sokacak, rejimin bugünkü krizini daha da derinleştirecek.

Ancak tam da burada üzerinden atlanmaması gereken bir mesele açığa çıkmaktadır. Zira HDP'nin meclise girmesi sadece emekçi ve ezilenlerin tercihi olmayacaktır. Aynı zamanda ABD-TÜSİAD-Cemaat koalisyonu da Abdullah Gül ve diğer küskünlerden CHP'ye uzanan bir siyasi cephe de HDP'nin meclise girmesinden ve böylelikle AKP'nin vekil sayısının düşmesinden medet ummaktadır. Ancak Amerikancıların mecliste görmeyi umduğu HDP ile emekçilerin ve ezilenlerin önünü açacak bir HDP elbette farklı olacaktır. Çıkarları ve yöntemleri farklı olan iki sınıfın HDP'ye yönelik beklentileri de elbette taban tabana zıt olacaktır.

Amerikancıların ve TÜSİADçıların mecliste görmeyi umduğu HDP kitleleri seferber etmekten kaçınan, sağduyulu ve yapıcı bir HDP'dir. Böyle bir HDP'den beklenen mecliste AKP ile uzlaşmamak ve diğer partilerle ortak tutum almakla sınırlı bir roldür. HDP'nin meclisteki varlığını bir kaldıraç olarak kullanarak bugünkü siyasi krizi derinleştirmesi bu kesimler için bir kâbus senaryosudur.

Aslına bakılırsa, KöZ sayfalarında önceden de vurgulandığı gibi, liberallerin "Erdoğan toplumu kutuplaştırdıkça kazanıyor" tezini işlemeleri de aynı nedenden ötürüdür. Liberaller CHP ve HDP'ye sürekli "toplumu germeyin, toplumu kutuplaştırmayın" diye vaaz vermektedir. Gandi Kemal bu mesajı çok öncesinde almıştır. Zira kendisinin kaset komplosuyla Deniz Baykal'ın yerine getirilmesi Amerika'nın AKP'nin toplumu kutuplaştırmadan yedeklenip, değiştirilmesi projesinin en önemli hamlelerinden biridir. CHP'nin Taksim konusundaki hassasiyetinin yapıcı muhalefet gayretindeki Gandi Kemal döneminde azalmış olması tesadüf değildir. 2015 1 Mayısı yaklaşırken Deniz Baykal tipi muhalefetten Kılıçdaroğlu tarzında medyatik muhalefete kayan DİSK ise Taksim'e kerhen başvurmuştur. Dolayısıyla 2007 CHP'sinin DİSK'e yüklediği misyonların peşine takılan sol Taksim iddiasında tümüyle yalnız kalmıştır.

Buna karşılık HDP'nin 12 Eylül barajını aştıktan sonra rejimin krizini derinleştirmesi mecliste ve sokakta burjuvazinin beklenti ve telkinlerinin tam aksi yönde hareket etmesine bağlıdır. HDP'nin burjuvazinin şu ya da bu kanadına yaslanarak rejim krizini çözen değil, rejimi kilitleyen bir parti olması gerekir. Aslına bakılırsa, bir paradoks olarak görünse de, bugüne kadar HDP'ye, yahut benzer bir çizgiyi temsil eden önceki partilere, hiç oy vermemiş kesimler bu seçimlerde bu partiye tam da bu nedenle oy vermeyi düşünmektedir. HDP oylarını arttıracaksa bu artış seçim bildirgesindeki ekonomiden ekolojiye, çözüm sürecinden anayasaya yapıcı vaatler sayesinde değil yıkıcı ve kilitleyici teminatları –"Seni Başkan Yaptırmayacağız!" nedeniyle olacaktır. Kısacası emekçi ve ezilenlerin güçlenmesi için HDP'nin bir çözüm unsuru olarak değil AKP'nin karşı kutbu olarak hareket etmesi gereklidir. AKP'nin karşı kutbu olmak için sadece mecliste AKP aleyhinde oy kullanmak yetmez, her fırsatta emekçileri AKP'nin karşısına dikmek de, tüm emekçi eylemlerini AKP karşıtı bir çizgiye çekmek de gerekir.

2015 1 Mayısı işte tam da bu noktada paha biçilmez bir fırsattır. HDP ve onu bu seçimlerde destekleyen güçler Amerikancı burjuvazinin uygun gördüğü AKP karşıtlığı ile arasındaki farkı göstermek istiyorsa, önünde en kitlesel AKP karşıtı seçim mitingini düzenleme imkânı bulunmaktadır. Gandi Kemal'le birlikte CHP'nin sokak eylemlerinden kaçınması karşımızdaki fırsatı büyütmektedir. Bu fırsatı büyütmek elbette Baykal güdümündeki çizgiye dönerek, 1 Mayıs'ı solcuların polisle çatıştığı bir güne çevirerek mümkün değildir. Söz konusu fırsatı değerlendirmek için 2010 1 Mayısı öncesinde, eksik bir şekilde de olsa, takınılan tutum takınılmalıdır. HDP ve onu

KöZ'ün Sözü

AKP kendi kazdığı kuyularda debeleniyor

AKP'nin batışına nezaret etmek yetmez

Ödev AKP'yi gönderecek kitlesel başkaldırıya önderlik etmektir

Çağlayan Adliyesinde DHKPC'nin rehin alma eylemi, iki devrimciyle birlikte Berkin Elvan davasına bakan savcının öldürülmesiyle sonuçlandı. Bu polis operasyonun dumanları tüterken, seçim sürecine damga vuracağı beklenen bu olay gündemden düştü. Yerine Ağrı Diyadin'de jandarma birliklerinin gerilla güçlerine saldırmasıyla kendini gösteren bir başka hükümet saldırısı gündeme oturdu.

Doğrusu seçim sürecinin provokasyonlarla zedeleneceği fikri bir süredir değişik yönlerden dile getirilmekteydi. HDP'nin parti olarak seçimlere girme kararını açıklamasıyla birlikte önce HDP'nin barajı aşıp aşamayacağı hakkındaki tartışma ve tahminler medya gündemini işgal etti. Bir süre sonra HDP'nin barajı aşıp aşamayacağı tartışmaları yerini, seçimleri takiben HDP'li bir meclis bileşiminin nasıl olacağı hakkındaki tartışmalara bıraktı. Muhtelif koalisyon olasılıkları dile getirilmeye başlandı. AKP'nin tek başına iktidar olmama ihtimali olduğunu dile getirmeye başlayanlar da eksik olmadı. Böylece seçim sürecine povokasyonların damga vuracağını söyleyenlerin sayısı arttı.

Elbette bu "provokasyon edebiyatı" hükümet ve taraftarlarının dilinde PKK'nin seçimlere şiddet ve baskı unsurunu karıştıracağı biçiminde ifade buldu. Her türlü silahlı eyleme ayrım yapmadan karşı çıkan liberaller ve onların dümen suyunda siyaset yapan akımlar ise seçim sürecinde şiddet eylemlerine neden olanların seçimlere gölge düşürmesine karşı alışılagelmiş uyarılarını yapmaya koyuldu. Böylelikle seçim sürecinin gerilimli bir biçimde seyredeceğine dair öngörülerin artık "provokasyon" teriminin öne çıktığı bir seyir izleyeceği anlaşıldı.

Çağlayan Adliyesi'ndeki eylemi takiben, Ağrı Diyadin'de AKP hükümetinin planladığı provokasyonun boşa çıkarılmasının ardından bu provokasyon uyarıları hızla öne çıkmakta.

Ne var ki gözden kaçırılan bir ayrıntının altını çizmek önem taşıyor. Bugüne kadar devletle PKK arasında yürütülen muhtelif görüşmelerin hep PKK cihetinden geldiği iddia edilen eylemlerle kesintiye uğratıldığı öne sürülmüştü. Bir başka deyişle muhtelif çözüm arayışlarının PKK kaynaklı "provokasyonlarla" engellendiği hükümet tarafından iddia edilmekte ve kimi liberal ve/veya PKK karşıtı çevreler tarafından da bu iddialar paylaşılmaktaydı.

Çağlayan adliyesindeki DHKP/C eylemi bu söylemin tekrarlanmasına pek izin vermeyen bir çerçevede cereyan etti. Hükümet bu gelişmeyi yeni güvenlik yasasını gerekçelendirmek ve sık sık karşısına çıkan baroları ve avukat camiasını geriletmek üzere kullanmaya yeltendiyse de, başarılı olamadı. Bu girişim MHP dahil burjuva muhalefetinin hükümeti ve emniyeti sorumlu tutan bir tutum almasıyla boşa çıktı. En azından seçimlere giden süreçte hükümetin elini kuvvetlendiren bir etki yaratmadı. Giderek azalmakta olan sadık AKP taraftarlarının ve destekçilerinin dışında kimse bu nedenle hükümetin yanında yer almaya yönelmedi. Eylemin kendisine değilse de katledilen devrimcilere de öldürülen savcı kadar sahip çıkan meclisteki tek parti olan ve sorumluluğun hükümetin üzerinde olduğunu vurgulayan HDP bu gelişmeden AKP'den daha fazla yararlanmayı bildi.

Daha Çağlayan Adliyesi'ndeki eylemin yankıları sürmekteyken, bu kez Ağrı/Diyadin'in bir köyünde yapılması beklenen bir şenliğe HPG gerillalarının da katılacağını istihbar eden hükümet helikopter destekli küçük bir jandarma birliğini o civarda olduğu zaten bilinen gerillanın üzerine saldırttı. Jandarmanın hem HPG gerillalarına hem de çatışma bölgesine canlı kalkan olarak giden kitlenin üzerine ateş açmasıyla bir HPG gerillasının yanısıra, DBP Diyadin eski ilçe başkanı Cezmi Budak helikopterden açılan ateş sonucu katledildi, pek çok kişi yaralandı. Gerillanın öz savunma çizgisinde karşılık vermesiyle oraya gönderilen jandarma birliğinin yarısı hafif yaralarla etkisiz hale getirildi. Yaralılarını çatışma yerinde bırakan jandarma geri çekilmek zorunda kaldı. Yaralı askerler oraya canlı kalkan olarak gidip çatışmayı önlemek isteyen yöre halkı tarafından kurtarılıp hastaneye yetiştirildi. Askerlerle

kendilerine yardım eden köylüler arasında bugüne kadar pek rastlanmayan dayanışma görüntüleri ekranlara düştü. Buna rağmen hükümet ve Cumhurbaşkanı askerlerin orada mevcut olmayan korucular tarafından kurtarıldığını söylemeye yeltendiler. Genel Kurmayın bölge halkına teşekkür etmesiyle birlikte bu korucu masalı rafa kalktı.

DBP eş başkanı Kamuran Yüksek gelişmelerle ilgili olarak "AKP hükümeti ve Erdoğan'ın planladığı bu sabah 15 askerin cenazesinin Türkiye'nin değişik illerine göndermekti…… Onları ölüme gönderen, yaralandıktan sonra yüzüstü bırakan AKP hükümeti ve ordusudur. Onları oradan kurtaran ise Ağrı halkımızdır. Büyük bir provokasyon önlenmiştir…. Bunu önleyen gerillanın duyarlılığı, tuzağa düşmemesidir. Asker ve valinin tüm yasaklarına rağmen oraya cansiperane giren … Ağrı ve Diyadin halkıdır." dedi.

Selahattin Demirtaş da sıcağı sıcağına yaptığı açıklamada: "Bu bir AKP provokasyonuydu ve boşa çıktı. Halk iyi anlıyor. Halk şuan da kimin provokasyon peşinde olduğunu iyi anlıyor. AKP kendi yaptığı provokasyonun tuzağına düşmüştür. Kendi kazdıkları kuyuya düşmüşlerdir." demişti.

HDP'nin seçim çalışmaları çerçevesinde düzenleyeceği bir halk şenliğine gerillalarının da katılacağını istihbar eden hükümetin bu olasılığı fırsat bilerek jandarma kuvvetlerini civarda konuşlanmış olan ve tek taraflı ateşkese uygun olarak askeri bir eyleme girişmediği de bilinen HPG gerillarının üzerine saldırtarak bir provokasyon tertiplemek istediği açıktır. Ancak bölge halkının bu provokasyonu engellemek üzere araya gireceği hesap edilmediği de o kadar açık.

Bu provokasyonla hükümetin kışkırtmak istediği kimdi? Genellikle bu konudaki yorumlar hükümetin HPG gerillalarını kışkırtıp bir askeri eyleme girişmesini sağlamak istediği doğrultusundadır. Gerilla savunma çizgisinde kalınca da bu tertibin boşa çıktığı söylenmektedir. Bu varsayım tam olarak doğru değildir. AKP'nin asıl kışkırtmak istediği kendi kitlesi ve daha fazla oy almayı ümit ettiği MHP seçmenleriydi. Zaten uzun zamandır öz-savunma çizgisinde durduğu ve çözüm sürecine helal getirmemek için bu çizgide kalmaya kararlı olduğu bilinen gerillanın bu "provokasyona gelmeyeceği" bilinmesi gerekiyordu. Yani provokasyonun maksadı gerillayı tahrik etmek değil HDP'yi pasifize etmekti daha çok.

Nitekim Ağrı provokasyonunun ilk sonuçları kendini göstermekte gecikmedi. Önce Serik'te HDP bürolarına bir saldırı oldu; ardından HDP'nin Ankara'daki genel merkezine silahlı saldırı yapıldı.

Ama açıktır ki bu tepkiler AKP'nin murat ettiğinin çok altındadır. Tıpkı Gezi sürecindeki gibi. Gezi Ayaklanması sırasında Erdoğan'ın "evlerinde tutmakta zorlanıyorum" dediği meşhur yüzde ellisi o zaman sokağa dökülmemiş sandığa gitmekle yetinmişti; şimdi de öyle oldu. Sokağa çıkan sadece AKP'nin parayla tuttuğu çeteler oldu. AKP'nin seçmen kitlesinin bu partiye maddi çıkar bağlarıyla bağlı ve militan vasıfları taşımayan bir kitle olduğu bir kere daha görüldü. Nitekim bu tür olaylar karşısında sokağa çıktığı zaman zaman görülen kitlenin de daha çok MHP veya BBP'nin tabanını oluşturan kitleyle sınırlı kaldığı daha önce de defalarca görülmüştü.

Buna karşılık HDP'nin tabanı çok daha militan bir karakter taşımaktadır. Bunu seçim mitinglerinde de gözlemek mümkündür. Ne var ki görünenin yeterli olmadığına dikkat çekmek gerekir. Seçim bildirgeleri bir bir açıklanmaktayken HDP'nin seçim bildirgesinin sadece içerdiği talep ve vaadlerle diğer partilerinkinden ayırdedilmesi yetmez. HDP'nin seçmen davranışlarıyla da kendini diğer partilerden ayırdeden bir kampanya örgütlemesi mümkündür ve gereklidir. HDP seçmenlerinden sadece TVlerde seçim tartışmalarını izlemek ve mitinglere katıldıktan sonra sandığa gidip mührü HDPnin altına vurmalarını istemekle yetinmemelidir.

HDP her seçmeninden aynı zamanda bir ajitatör ve propagandacı gibi davranmasını istemelidir. Bunun olanaklarını yaratan bir kampanya yürütmeyi önüne koymalıdır.

Belli ki AKP asıl kışkırtmak istediği kitleleri kışkırtamadıkça HDP'yi "provokasyon öcüsü" ile terbiye edip "uslu durmaya" razı etmek istemektedir. HDP'nin aktif bir seçmen kitlesiyle seçim sürecine damga vurmasını önlemek istemektedir. Bu provokasyonların asıl amacı bu olsa gerektir.

Görünen o ki bu plan da yürümektedir. HDP kamu düzeninin bekçisi olan hükümetten daha fazla itidal çağrısı yapan bir partiye dönüştürülmek istenmektedir. Doğrusu AKP oy kaybedeceğini ve istediği güçle iktidar olamayacağını hissettikçe Ağrı'dakine benzer provokasyonları da arttıracaktır. Buna karşılık HDP ve onu destekleyenler AKP'nin kendi kazdığı kuyularda debelenerek geri düşmesini seyretmekle yetinemez; yetinmemelidir. AKP'yi devirmek için aktif bir kampanyayı yürüterek "AKP'nin kuyusunu biz kazıyoruz; onu o kuyuya biz gömeceğiz" iradesini ortaya koymalıdır.

AKP'nin 7 Haziran'a giderken son büyük provokasyon planının 1 Mayıs dönemecinde olacağı neredeyse sağır sultanın bile malumudur. Bu durumda görev 1 Mayıs eylemlerinin sorumluluğunu sendika bürokratlarına, inisiyatifini de hükümete ve onun minderinde oynamaya razı olan sol oportünistlere bırakmamaktır.

Bu nedenle HDP ve destekçilerinin yaklaşan 1 Mayıs'ta "provokasyona gelmemek" bahanesiyle geri planda durmaması gerekir. Aksine seçimlere parti olarak girmenin ve 12 Eylül barajına meydan okumanın gereği, 1 Mayıs eylemlerinin sorumluluğunu da üstlenip ülkenin her köşesinde varoşlardan miting alanlarına kadar her yerde 1 Mayıs'ı AKP'nin gönderileceği dev bir seçim eylemine dönüştürmektir.

Ancak bu takdirde AKP'nin gerilerken bile inisiyatifi elinde tutması önlenebilir; önlenmelidir. Üstelik AKP bir dönem Kürt yığınlarını pasifize etmek için kullandığı "çözüm süreci" manevrasına da artık ihtiyaç duymadığını açıkça göstermektedir. Bu nedenle önümüzdeki 1 Mayıs AKP'nin iktidardan alaşağı edileceğini ve yerine gelecek hükümet hangisi olursa olsun karşısındaki ana muhalefetin sokakta ve eylemde olan emekçi yığınları olacağını ilan eden bir eylem günü olmalıdır. 7 Haziran seçimleri 1 Mayıs eylemlerine damga vurmalı; 1 Mayıs eylemleri 7 Haziran sonuçlarını belirleyen bir nitelik taşımalıdır.

14. sayfanın devamı

destekleyen güçler birlikte 1 Mayıs'ı bir miting olarak örgütlemek için başvuruda bulunmalıdır.

Erdoğan'a Beştepe'yi dar edecek bir siyasi iddianın sahibi olanlar 1 Mayıs'ı sendika bürokratlarına havale edemezler. İşçilerin, emekçilerin sesi olarak meclise girme iddiasında bulunan HDP'nin işçilerin ve emekçilerin mücadele gününü kitlesel bir miting olarak örgütlememek için sorumluluk almaması bu iddiasıyla çelişir. Seçimlerde şu ve ya bu şekilde boykotçu tutum alanların 1 Mayıs'ı Taksim tantanasıyla geçiştirmek istemesi anlaşılırdır. Zira 1 Mayıs'ta kitlesel bir miting düzenlendiğinde bu mitinge damga vuracak konunun seçimler olması kaçınılmazdır. Bugünün en keskin Taksimcilerinin ise seçimlerde söyleyecek bir sözü yoktur. Bu yüzden 1 Mayıs'ı Taksim çatışmalarının gürültüsüyle geçirip, bu badireyi atlatmak istemektedirler. Lafta keskin eylemde ise işçi sınıfını siyaset dışı tutan pasif bir tutum bu akımların siyasal konumlanışlarının kaçınılmaz bir sonucudur.

Ne yazık ki içindeki tüm bileşenleriyle birlikte HDP 1 Mayıs'a ilişkin kendi siyasi iddialarıyla bağdaşan bir tutum takınmadı. Siyasi sorumluluklarından kaçarak topu sendikacılara attı, "DİSK ve KESK neredeyse biz oradayız" tutumunu benimsedi. Böylelikle seçimlerde boykotçu bir tutum izleyenlerle aynı siyasetsizlik zemininde buluştu.

Geçmişteki yıllarda olduğu gibi bu yıl da KöZ'ün arkasında duran komünistler 1 Mayıs'ın göstere göstere siyaset dışı bir alana itilmesi tutumuna ortak olmayacaklar. Polisle sol akımların kadroları arasındaki apolitik çatışmaların devrimci 1 Mayıs olarak kutsanmasına karşı duracaklar. Bu nedenle 2015 1 Mayısı'nda da "1 Mayıs'ta Taksim'e" çağrısını yükseltmiyor. İşçiden, emekçiden, ezilenden yana olduğunu iddia eden tüm akımları 1 Mayısta işçi ve emekçilerin en azından kitlesel olarak toplanmasını mümkün kılacak bir çağrıda bulunmaya davet ediyor. Böylesine bir girişim olduğunda söz konusu çağrının ilk imzacılarından biri şüphesiz KöZ olacaktır. Kendisinden bağımsız bu nitelik ve içerikte bir çağrı yapıldığında ise elbette bu çağrıya da icabet etmek gerekir. Böyle bir çağrının olmadığı koşullarda ise KöZ'ün arkasında duran komünistler 2008, 2013 ve 2014 yılında takındıkları tutumu takınarak, 1 Mayıs'ın alternatifini ürettiğini iddia etmeden, 1 Mayıs günü bir varoşta tüm emekçilerin katılabildiği seçimleri merkeze oturtan bir eylem düzenleyeceklerdir.

KOMÜNİST
KöZ

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Koç Üniversitesi bileşenleri işten çıkarmalara karşı eylemde

Koç Üniversitesi'nde, 2 Nisan 2013 direnişinin 2. yıldönümünde 10 kadar hocanın işten çıkarılmasına ve işçiler üzerinde artan baskılara karşı bir eylem gerçekleşti. Biz de bu eylemin örgütlenme sürecinde aktif rol aldık.

ÜNİVERSİTE BİLEŞENLERİNİN SORUNLARI VE YÖNETİMİN ARTAN BASKISI

Zaferle sonuçlanan 2 Nisan direnişi sonrasında geçen iki yılda işçiler üzerindeki baskıların azalmadığını, işten çıkarmaların ve işçilere karşı ayrımcılığın devam ettiğini daha önce KöZ sayfalarında değişik vesilelerle anlatmıştık. Bu sorunlar özellikle içinde bulunduğumuz 2015 bahar döneminde iyice ayyuka çıktı. İşçiler sudan sebeplerle işten çıkarılıyor yahut çıkarılma ile tehdit ediliyor. Üniversite yönetiminin işçi sayısını giderek azaltması sonucundaysa işçi başına düşen iş yükü arttı ve dolayısıyla işçilere uygulanan baskılar da sertleşti. Taşeron İzleme Kurulu'na işçilerin geçen dönemlere oranla daha kalabalık ve güçlü katılmasının ve işten çıkarma tehdidine karşı daha kararlı davranılmasının etkisiyle birkaç olayda işçi arkadaşların işten çıkarılmasını engelleyecek müdahaleler yapılabildi, ancak yönetimin genel saldırı dalgası karşısında yetersiz kalındı.

Bunun dışında, birkaç ay önce sayısı tam olarak kesin olmamakla birlikte 10 kadar akademisyen ile sözleşme yenilenmeyecek olması okul gündemine yerleşti. Okul yönetimi bu işten çıkarmaları söz konusu hocaların yeteri kadar akademik yayın yapmamaları ile açıkladı, ancak genel kanı işten çıkarma kriterlerinin net olmadığı, dolayısıyla keyfi bir şekilde gerçekleştirildiği ve kalan akademisyenlere göz dağı verme amacının güdüldüğüydü. Ayrıca sözleşmesinin yenilenmeyeceği söylenen hocalardan iki tanesinin, en başından beri Koç Üniversitesi işçilerinin yanında mücadele eden ve TİK'in en aktif üyeleri arasında yer alan kimseler olmaları sebebiyle işten çıkarıldıklarında da yine konuyla ilgili üniversite bileşenleri hemfikirdi.

Bütün bu meseleler ile ilgili çok geç olmadan harekete geçilmesinin gerekli olduğu uzun süredir konuşuluyordu. Ancak yıllardır okulda çalışan ve üniversitedeki işçi mücadelesine aktif destek veren bir işçinin sudan bir sebeple apar topar işten atılması ve TİK'in bu sürece müdahale edememesi bardağı taşıran son damla oldu. Bu olayın ardından TİK'e önümüzdeki toplantıyı "işten çıkarmalar" gündemli yapmayı ve bu toplantıda süregiden baskılara karşı bir plan hazırlamayı önerdik.

26 MART'TA FORUM VE EYLEM KARARI

Sorunlara karşı mücadele yöntemlerini konuşmak üzere bir araya geldiğimiz TİK toplantısında, bu saldırılara karşı geniş bir "İşten Çıkarmalara Hayır Kampanyası" örmek gerektiğini söyledik. Bu kampanyanın merkezine hocaların ve işçilerin sistematik olarak işten çıkarılmaları ve işçilerin artan iş yükünü koymayı önerdik. Bu önerilerimiz kabul edildi. Toplantıya katılan asistan arkadaşlar, asistanların da güvencesiz çalıştırılmaktan doğan bir çok sorunları olduğunu ve kampanyaya bunu da katmak gerektiğini söylediler. Kampanyanın ilk adımı olarak kalabalık bir forum ve tüm bileşenlerin dayanışmasının en belirgin olduğu Koç Direnişinin yıldönümü olan 2 Nisan'da geniş katılımlı bir eylem örgütlemeyi teklif ettik ve teklifimiz kabul edildi. Bu eylem önerisini yapacağımız foruma da taşımaya karar verildi. Kampanyayı okulun tüm bileşenlerini kapsayan Koç Üniversitesi Dayanışması olarak yürütmeye karar verdik.

Bunun üzerine forumun duyurusu için çalışmalara başladık; ancak yaptığımız afiş ve bildiriler okul yönetimi tarafından toplatıldı. Yine bizim etkinliğimizle aynı haftaya gelecek şekilde düzenlenen Rektör'ün katıldığı ve öğrencilerin şikâyetlerini ilettiği etkinliğe katılarak öğrenciler olarak sorunlar iletildi ancak bunlara cevap alınamadı ve etkinlikte forumun duyurusu yapıldı.

26 Mart günü yaklaşık 150 kişinin katılımı ile forumu gerçekleştirdik. Önce tüm bileşenlerden birer temsilci sorunlarını özetleyen bir konuşma yaptı, ardından serbest kürsü bölümünde alınan sözler genellikle birlikte hareket etmenin ve dayanışmanın önemi üzerineydi. Son bölümde ise nasıl bir hareket planı izleyeceğimiz konuşuldu ve burada da tüm bileşenlerin ortak taleplerini 2 Nisan eylemi ile yönetime ve basına iletmesi kararlaştırıldı. Bu eylemin 2 Nisan'da planlanmasının sebebi üniversite tarihinde işçi, öğrenci, hoca dayanışmasının en somut olarak gözlemlendiği dönem olan direnişin yıl dönümü olması idi. Bu dayanışmanın bugün de devam ettiğini ve bileşenlerin sorunlarında ve bu sorunların çözümünde de ortaklaştığını göstermek için 2 Nisan'da eylem yapma kararı aldık.

Forum ardından 30 Mart Pazartesi günü eylemin şeklini belirlemek ve görev dağılımı yapmak üzere forumda gönüllü olan arkadaşlarla toplandık. Bu toplantıda söz alarak kampanyanın uzun bir süreç olduğunu ve öncelikle üniversite içindeki gücümüzü arttırarak üniversite içinde 2 Nisan'da bir eylem yapmamız gerektiğini, ardından okul dışında güçlü bir eylem örgütlemek için uzun bir süre çalışmasını yapmamızın iyi olacağını söyledik. Gücümüzün karşılayamayacağı bir eylem yaparsak bunun ardından gelen tepkileri karşılamakta zorlanacağımızı ve bunun da ancak okulda güçlü bir çalışma yaparak sağlanacağını ifade ettik. Ancak toplantıya katılan diğer arkadaşlar bu geniş katılımlı eylemin sorumluluğunu alabileceğimizi ve bunu da yeterince duyurabileceğimizi söyledikleri için biz de eylemin kapı önünde ve dışarıdan katılımla olması fikrini kabul ettik. Gerek okul içinden gerek okul dışından katılımın yüksek olması için 2 Nisan'a kadar güçlü bir çalışma yapmak üzere toplantıyı görev dağılımının ardından bitirdik.

2 NİSAN EYLEMİ

Her gün öğrencilerin en yoğun olduğu saatlerde stand kurup bildiri dağıtma kararı almıştık, ancak stand olarak kullanmak istediğimiz masanın üzerine fotoğraflar yapıştırdığımızda bunun yasak olduğu uyarısıyla karşılaştık ve biz de sadece belirli sıklıkta bildiri dağıtma kararı aldık. Ancak dağıttığımız bildiriler de koyduğumuz gibi güvenlikler tarafından toplandılar ve dağıtan arkadaşlarımızın isimleri alınarak Öğrenci Dekanlığı tarafından disiplin ile tehdit edildiler. Biz de bunun üzerine daha sağlıklı bir çalışma yürütmek adına günün belirli saatlerinde gruplara ayrılarak öğrencilerle birebir konuştuk ve onlara kendi sorunlarını çözmenin yolunun herkesin sorunlarının çözümü için ortak hareket etmekten geçtiğini anlattık. Bunun dışında 2 gece Ana Kampüs ve Batı Kampüs yurt odalarını tek tek gezerek yine eylemimize çağrı yaptık ve yurtların ortak alanlarına bildirilerimizi bıraktık. Çarşamba akşamı eylem için döviz hazırlamak üzere okulda en çok görünür olabileceğimiz yerlerden Yemekhane'de buluştuk ve bir yandan döviz hazırlarken bir yandan da ilgilenenlere ertesi gün gerçekleşecek eylemi ve amacını anlattık. Üniversite yönetimi eylemimizi duyurmamızın her türlü önüne geçmeye çalıştı. Biz de bu sansüre karşı yeni yöntem olarak üzerinde taleplerimizden bazılarının da yazdığı rozetler bastırdık. Rozetler eylemin olduğu gün geldiği için dağıtmaya son gün başlasak da öğrenciler ve işçiler tarafından çok ilgi gördü. Eylemi okul içinde duyurma çalışmalarının yanı sıra okul dışına da kurduğumuz sosyal medya ve basınla iletişim ekibi ile duyurduk.

Eylem günü yürüyüşten yarım saat kadar önce üniversite dışından bizi desteklemeye gelen kurumları karşılamak üzere bir iletişim grubu kapının önüne gitti. Desteğe yaklaşık 100 kişi geldi, çeşitli üniversitelerden bireysel katılımla desteğe gelenler olduğu gibi kurumlardan da katılım oldu. Spor salonu önünde 17.15'te öğrenci, hoca, işçiler, asistanlar olarak yaklaşık 300 kişi toplandık ve Öğrenci Meydanına doğru yürüyüşe geçtik. Burada ajitasyon yaptıktan sonra kapının önüne doğru sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçtik. Eylemde "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz, Direne direne kazanacağız, Müşteri değil öğrenciyiz, Taşerona güvencesizliğe işten çıkarmalara hayır, Yaşasın işçi hoca öğrenci dayanışması" sloganları atıldı. Kapının önünde desteğe gelen kurumlar pankartlarını açmış bizi karşıladılar ve basın açıklaması için yerimizi aldık. Açıklamada okulun bütün bileşenlere yaptığı baskıların aynı planın parçası olduğu, bunlara karşı birlikte mücadele edebileceğimiz vurgulandı. Bileşenlerin talepleri okundu. Talepler kısaca, hiçbir hocanın işten çıkarılmaması, yeni işçi istihdam edilmesi ve işçilere yapılan baskıların son bulması, asistanların güvence ile çalışması, okulun şeffaf ve demokratik bir şekilde yönetilmesi idi. Basın açıklaması okunduktan sonra desteğe gelen kurumlar da konuşmalarını yaptılar ardından halaylar çekerek eylemimizi sonlandırdık. Eyleme desteğe gelen kurumlar şunlardı: Sarıyer Halkevleri, Divan Pastanesi İşçileri, Sarıyer HDP, Umut-Sen, İşçi Demokrasisi Partisi, Öğretim Üyeleri Derneği, VÜEDA, Bilgi Sendikalaşma Hareketi, Sarıyer Kent Dayanışması, KöZ Gazetesi, Eğitim- Sen 6 Nolu Şube, Devrimci İşçi Partisi, BHH Taşeron Komitesi, VİDA, Sarıyer AKADER, Plaza Çalışanları Platformu.

Bundan sonraki süreçte üniversite bileşenlerinin talepleri doğrultusunda verdikleri mücadelenin 2 Nisan'daki kitlesel eylemin ötesine geçmesi için sorumluluk alıp mücadele etmeye devam edeceğiz.

Sarıyer'den Komünistler

Tersanelerde iş cinayetleri ve direnişler sürüyor

Tuzla Gemi Tersanesi'nde iş cinayetine yalancı tanıklık yapmadığı için işten atılan ve tek başına direnişe geçen Limter-İş Sendikası üyesi Eyüp Ayen'e, direnişinin 17. gününde HDP direniş ziyareti yapacağını duyurdu. HDP Gençlik örgütünün ziyaretin eylemli bir şekilde olmasını istediklerini söylediler. Biz son anda haberdar olduğumuz ziyarete Mayısta Yaşam tüm ortaklarıyla birlikte katılma kararı aldı.

Pankartımızı da alarak HDP Tuzla İlçesine gittik. Yürüyüş kararının olmadığını ve sadece bir ziyaret olacağını söylediler. Biz de Tuzla Gemi'ye gelmeden önce pankartımızı açtık.

HDP'de pankart açtı ve sloganlar eşliğinde yürünerek direniş çadırına gittik. Sloganlar eşliğinde başlayan ziyareti gerçekleştiren HDP'ye ve katılımcı olan Mayısta Yaşam'a da teşekkür ettiler. Limter-İş Sendika Başkanı Kanber Saygılı bu ziyaret nedeniyle bir konuşma yaptı.

"Hak gasplarına işçi kıyımlarına karşı başlatmış olduğumuz direnişin 17. gününde bizimle dayanışmaya gelen Halkların Demokratik Partisi'ne teşekkür ediyoruz. Halkların Demokratik Partisi'nin destek ziyaretine katkıda bulunan Mayısta Yaşam'a da ayrıca Teşekkür ediyoruz. Bu direniş iş cinayetine karşı bir direniştir. 2014 yılında iş cinayetinde yaşamını yitiren Tamer Şeyhun'un davasında şahitlik yaptıklarından dolayı, tehditlere baskılara, rüşvete rağmen tersane patronlarının yanında yer almadıklarından ve onurlu davranıp doğruyu söylediklerinden dolayı işten atıldılar. Tersane patronları yasaları ayaklar altına almış ve çiğnemiştir. Bu gücü AKP hükümetinden alıyorlar. Bu dava bizim için çok önemli çünkü tersanede 200'e varan sayıda işçi öldü. Bugüne kadar bu cinayetlerinin hiçbirinde patronlar ceza almadılar. İlk defa 2 arkadaşımız iş cinayetlerinde tanıklık ediyor. Bu nedenle işten atıldılar ve başka kazalarda işçilerin tanıklık etmesini ve örgütlenmesini engellemek istiyorlar." Saygılı "Yaklaşan 1 Mayısa yeni yaşamı örmek üzere Taksim'de olacağız hepinizi bekliyoruz" diyerek konuşmasını sonlandırdı.

HDP Tuzla İlçe Eş Başkanı Hüseyin Tezer kısa bir açıklama yaptı. Tezer; "bizler parti olarak işçilerin, emekçilerin, haklarını savuna geldik, savunmak zorundayız. Bu ülkede işçi sağlığı, işçi güvenliği hiçe sayılmıştır" diyerek Soma katliamının sorumlularının yargılanmamasını eleştirdi ve her alanda işçi kardeşlerimizin, işçi sendikalarının mücadelesine destek olmaya devam edeceklerini söyledi.

Atılan işçilerden Eyüp Ayen direnişe desteğe gelen HDP ve Mayısta Yaşam'a dayanışmalarından dolayı teşekkür etti.

Direniş ziyareti yürüyüşünde ve direniş yerinde atılan sloganlar "Yaşasın Halkların Kardeşliği; Kaza Kader Değil Bu Bir Cinayet; İşçiler Birleşin Sömürüye Son; Yaşasın Mayıs Biji Yek Gulan; Yaşasın Sınıf Dayanışması; Varoşlarda Birleş 1 Mayıs'ta Devleş; Katillerden Hesabı Emekçiler Soracak; Kurtuluş Yok Tek Başına; Ezilenler Vuracak Barajlar Yıkılacak" oldu.

Kitle örgütlerinde çalışma yürüten komünistler olarak direniş ziyaretinin daha güçlü geçmesi için kitle örgütünün ortaklarıyla birlikte ziyarete katıldık. Mayısta Yaşam "Tersanelerde Ölümlere, Fabrikalarda Sömürüye, Sınavlarda Elenmeye Son – Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" pankartını açtı.

Yaşasın Sınıf Dayanışması!

Tuzla'dan Komünistler

Mudanya'da PRYSMIAN grevi

Yerelliğimizde bulunan Prysmıan fabrikasında örgütlü olan sendika Birleşik Metal İş grev kararı aldı. Mudanya Emek ve Demokrasi Platformu olarak ilk önce grevin başladığı Perşembe günü sabah 09.30'a çağrı yapan Birleşik Metal İş Sendikası'nın eylem çağrısını yaptık. Ancak kurum aktivistlerimizin çalışan ve öğrenci olması nedeniyle sabahki eyleme katılamadık. Fakat Emek ve Demokrasi Platformu olarak yaptığımız toplantıda Pazar günü Mudanya merkezden fabrika önüne kadar bir yürüyüş kararı alındı. Bu yapacağımız yürüyüş için sendika temsilcileriyle görüşüldü ve böyle bir eylemin önemli olduğu vurgusu yapıldı. Ancak Pazar gününe kadar Bakanlar Kurulu'nun aldığı grevi erteleme kararından dolayı sendika Pazar günü saat 14.00'e eylem koydu. Biz de toplanma çağrımızı 15.00 olarak duyurmuştuk. Sendika temsilcileriyle görüşüp bu çağrımızın uygun olup olmadığı soruldu. Sendika temsilcileri böyle bir yürüyüşün iyi olacağını söylediler.

Eylem günü geldiğinde hava şartlarının kötü olmasından ve son anda sendikanın biz fabrika önünde o kadar süre bekleyemeyiz demesi üzerine nokta eylem olarak yapılan alanda toplanma kararı aldık. Saat ve toplanma alanının son anda değişmesi yüzünden ancak 10 kişi olarak bu eyleme katıldık. Eylemde CHP Milletvekili Tuncay Özkan ve Mudanya Belediye Başkanı Hayri Türkyılmaz ve TBMM CHP sözcüsüne söz verildi. Bu eyleme Katılan Batis'ten Metin Burak'a, HDP İl temsilcilerine ve diğer dernek temsilcilerine söz verilmemesi üzerine eleştirilerimizi yapmamıza rağmen sendika eylemi sonlandırdı. Bu durumu hem sendika üyeleri hem de eski sendika sözcüsüyle konuştuğumuzda bu tavrın yanlış olduğunu belirttiler.

Bakırköy Belediyesi'ne bağlı BYUAŞ'ta çalışan taşeron işçilerini işten atan, İzmir Konak Belediyesinde temizlik işlerinde çalışan taşeron işçilerini işten çıkaran ve hak gasplarında bulunan ve kendi belediyelerinde işçi kıyımlarına devam eden düzenin bekçilerinden CHP'nin gövde gösterisine dönüşen bu eylem sendika için düşünülmesi gereken bir tabloyu gün yüzüne çıkarmıştır.

Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz

Bursa'dan Komünistler